

tuổi ngọc

BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

156

Chủ nhiệm, chủ bút : DUYÊN ANH
Quản lý : ĐẶNG XUÂN CÔN
Thư ký tòa soạn : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
Biên tập : TỬ KẾ TƯỜNG, NG. THANH TRỊNH

1. thư tòa soạn	VŨ MỘNG LONG
2. nhìn xuống đời	TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
6. thơ của một thời niên thiếu	NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG
11. cô nhỏ đá hồng và tôi	ĐÌNH TIẾN LUYỆN
17. ngày tháng xanh rêu	SE SÊ NÂU
18. một thoáng	NHẬT YÊN
27. từ một thuở xa xưa	CHÂU UYÊN
28. cũng một lần sẽ có	TẠ VĂN SĨ
29. mù sương	NGUYỄN NGUYỄN
31. vĩnh biệt thiên đường	PHẠM VĂN BÌNH
38. cánh mỏng	NHƯỠC
41. tình em hôm nọ	TRẦN ĐỨC OANH
42. mai chi ca	VŨ HỮU ĐỊNH
43. tình như một đường băng	LÊ THÁNH THƯ
49. buổi chiều đầu năm	AN VI
54. ngoài cửa yên vui	HUỲNH KIM SƠN
55. thiếu nữ	HOÀNG TRÂM
56. ông láng giềng	NGUYỄN KIM TRỊNH
60. nơi chốn ấy	VÀNH KHUYÊN
64. chuyện tình giòng sông xa	NGHY
71. chưa tìm thấy nhau	ĐÌNH THỊ TƯỜNG HẠ
72. xa rồi ngày tháng	LÊ LẠC GIAO
79. hai hôm, em vắng nhà	NGUYỄN TẮT NHIÊN
80. chuyện tình ngày mưa	TỬ KẾ TƯỜNG
87. người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về	DUYÊN ANH
93. tuổi ngọc và bạn ngọc	TÒA SOẠN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU I) SÀI GÒN II

Biên lai số 597 - BTT - NBC cấp ngày 16-4-1971

Số 156

PHÁT HÀNH
NGÀY 20-3-1975

Giá 250 đồng

lên năm

Tháng tư năm một ngàn chín trăm bảy mươi lăm, Tuổi Ngọc lên năm. Năm tuổi. Một trăm năm mươi tám số báo. Nghìn nghìn trang. Triệu triệu chữ. Và cơ man tình ý. Nếu cuộc đời bình yên như thuở lọt lòng, Tuổi Ngọc đã có con số ba trăm. Và tủ sách của bạn phải nói rộng ra. Tuổi Ngọc thu nhỏ đời sống của nó. Tuổi Ngọc bước chậm lại. Đáng mừng là nó vẫn bước đều, vẫn có mặt. Đề có hôm nay, bạn ngọc và chúng tôi sửa soạn chào mừng kỷ niệm năm thứ năm của nó, kỷ niệm mỗi tình thơ mộng nhất, lãng mạn nhất của Tuổi Ngọc và Bạn Ngọc. Số 158 phát hành ngày 20-4-1975 là số báo Tuổi Ngọc Lên Năm. Không tăng trang, không tăng giá, chúng tôi sẽ gửi tới bạn ngọc một tuyển tập thơ văn đặc sắc gồm nhiều sáng tác của nhiều nhà văn, nhà thơ mà bạn ngọc đã quen biết và dành cho tình yêu mến. Như mọi năm, chúng tôi thiết tha mời bạn ngọc gửi thơ văn đóng góp cho số báo kỷ niệm của chúng ta. Xin nhớ ghi thêm ngoài phong bì : Bài cho Tuổi Ngọc Lên Năm. Nhân thế, chúng tôi tường trình cùng bạn ngọc rằng, mọi phí tổn về ấn loát Tuổi Ngọc đã tăng giá ba mươi phần trăm. Nhưng không sao. Tuổi Ngọc mới được bạn ngọc miền Tây chiến cố. Số bán ngang ngửa với số bán ở miền Trung, miền đã nuôi dưỡng Tuổi Ngọc. Riêng ở Sài Gòn, báo thường trả về dưới năm mươi phần trăm. Buồn bã mà nói, có khá đông người muốn Tuổi Ngọc ở Sài Gòn. Do đó, số lượng ấn hành 5000 chỉ tiêu thụ nổi 2600. Tuổi Ngọc khó lòng hay hơn, đẹp hơn vì không có lời để phát triển. Cũng chẳng cần, miễn là còn Tuổi Ngọc để chúng ta còn gặp gỡ nhau một tháng hai lần. Chúng ta hãy đi về phía mặt trời. Chúng ta cứ khởi hành từ bóng tối. Chúng ta hy vọng sẽ bình minh ở hoàng hôn. Và Tuổi Ngọc Lên Năm trong niềm lạc quan đó.

nhìn xuông đời

nhân ngày

kỷ niệm hai bà Trưng

Mỗi năm, vào ngày 6 tháng 2 Âm lịch, chúng ta lại kỷ niệm Hai Bà Trưng đề trường niệm sự nghiệp phi thường của Hai Bà đã làm vẻ vang cho nòi giống và hun đúc ý chí chiến đấu của dân tộc. Những bài báo khởi đầu, những bài diễn văn tiếp nối đều ngợi ca công đức của Hai Bà. Giống hệt nhau. Năm mới như năm cũ. Đôi khi thêm vào chút thời sự. Sử sách Trung Hoa đã xuyên tạc những cuộc dấy lên của anh hùng, liệt nữ của chúng ta một cách hỗn láo và xuyên tạc đê tiện. Thí dụ cuộc phạt Tống của anh hùng Lý Thường Kiệt. Thí dụ cuộc diệt Hán của Hai Bà Trưng. Trong bộ *Đông Hán* (cuốn 2), chương « Đất Giao Chỉ, gái họ Trưng làm loạn », anh Ba Tàu, tác giả bộ này đã đề cho tên giặc già Mã Viện bĩ thử Trưng Trắc bằng ngôn ngữ mất dạy. Mã Viện nham nhở nói, đại ý, từ thuở khai sinh lập địa, chưa hề thấy đàn bà làm vua, thôi, dẹp mộng đó đi, vất gươm quy hàng ta sẽ cho làm vợ bé ! Anh dịch giả của nhà Tiến Đức thư xã (do bà Trần Kim Thoa làm chủ) cứ phăng phăng diễn nghĩa, không thêm chú thích thêm rằng bọn Tàu đã cố tình xuyên tạc, mạ ly liệt nữ Giao Chỉ. Thực sự ra sao ? Thực sự bọn Tàu dấu đầu lòi đuôi. Ở ngay bộ *Đông Hán* người đọc chịu khó để ý thì thấy như vậy : Vương Mãng đảo chính nhà Hán, cướp hết quyền hành. Anh Quang Vũ lêu bêu hơi lâu và kháng cự vất vả lắm mới dẹp xong kẻ thoán nghịch đề lên làm vua. Tương của Vương Mãng rất giỏi, chém đầu hàng loạt tướng của Hán Quang Vũ. Anh

Quang Vũ sắp thua to, may sao gặp Mã Viện. Anh này là vô địch tướng Tàu. Chỉ cần đụng độ hai hiệp là tướng cừ nhất của Vương Mãng ngã ngựa, đầu văng khỏi xác. Nhờ đó, sự nghiệp của anh Lưu Bang tái khôi phục và anh Quang Vũ lên làm vua. Ít lâu sau, bên Giao Chỉ, Hai Bà Trưng dấy lên, xử tử Tô Định, đuổi bọn Hán tặc về Tàu và xưng vương. Triều đình nhà Hán rúng động. Quang Vũ họp các tướng hỏi xem có anh nào dám sang Giao Chỉ thi thố tài năng không, chứ tướng xanh mặt, anh nào anh nấy sợ chung số phận Tô Định. Cuối cùng anh Mã Viện xung phong đi. Anh sang Giao Chỉ, đụng quân Hai Bà Trưng. Anh đánh tới hiệp thứ năm mà vẫn không hạ nổi Trưng Trắc. Vậy thì Hai Bà Trưng vẫn võ toàn tài, đâu có tầm thường như sử sách Tàu viết láo. Bộ Dân Vận Chiêu Hồi nghĩ có nên « kiểm duyệt bỏ » những cuốn truyện Ba Tàu bêu xấu anh hùng dân tộc Việt Nam đã, đang và sẽ còn dịch phổ biến trong quần chúng Việt Nam ? **ÁI NHI**

ca ngợi

lương tâm người cảnh sát

Nếu bạn nào ở ngã ba Ông Tạ. Gần mấy cái nghĩa địa, chắc hẳn đã nghe tiếng kêu cứu thất thanh của một cô gái vào khoảng 2 giờ sáng ngày 8-3-75. Giữa đêm thanh vắng, tiếng kêu xé nát cả không gian, đánh thức cây cỏ. Xót xa, quặn thắt lòng dạ con người. Tiếng kêu cứu thảm thiết quá, rền vang quá. Tôi đã phải thức dậy vì tiếng kêu đó, dầu đang ngon giấc. Giữa cái thời buổi nhiễu nhương này, những chuyện cướp của giết người, hãm hiếp đã xảy ra như cơm bữa. Nhưng không vì thế mà ta có quyền làm ngơ trước một mạng người, có thể còn cứu được. Nửa tiếng đồng hồ sau, một xe tuần cảnh đến với ba nhân viên. Dĩ nhiên là do một cú điện thoại cho số 17. Hãy tưởng tượng đi : đêm tối đen như mực, chỉ lấp lánh vài vì sao và giữa lúc khuya như thế. Trong một nghĩa địa rộng mênh mông. Bạn dám ở trong đó một mình với những ngôi mộ trắng toát lạnh lẽo ? Hơn thế nữa, bạn bị bắt bỏ xuống một cái kim tĩnh (huyệt đã xây xong) có nắp đậy lại, cùng chung với những xác chết xung quanh. Tôi dám chắc, trong trường hợp đó bạn sẽ chết ngất vì sợ. Thế mà trường hợp này xảy đến

cho người con gái, đủ biết sự sợ hãi lên đến bậc nào. Khi hai nhân viên công lực này vào, nhờ đôi guốc của nạn nhân vung vãi gần, họ lần dò và gặp cô gái nằm dưới huyết. Bọn cướp đã biến dạng. Cô gái hoàn toàn bất tỉnh. Tôi đã chứng kiến từ đầu khi xe tuần cảnh đến. Xung quanh không một cánh cửa nào hé mở. Thiên hạ sợ. Dĩ nhiên là họ sợ, vì không ai muốn mang họa vào thân. Và như thế, nếu không có cú phone, có lẽ sáng mai người ta sẽ phát giác cái xác cô gái bị chôn dưới huyết, vì quá sợ và bị hành hạ. Một sợi dây chuyền, vài ngàn bạc và đời con gái. Thảm thay ! Một trong hai nhân viên đó nói với tôi, ông ta rợn tóc gáy khi rọi đèn pin xuống huyết, thấy một xác nằm ở dưới đó. Nếu ông ta không bình tĩnh để nhận thấy lồng ngực còn thoi thóp, có lẽ ông đã thối lui. Bởi vì dầu can đảm, họ cũng không dại gì chạm vào một cái xác chết trong nghĩa địa ghê rợn vào lúc 2 giờ khuya như thế. Giữa nghĩa địa mênh mông, tối đen, nếu bọn cướp muốn thanh toán, tôi chắc cả hai nhân viên này sẽ khó thoát. Và nếu hai người run sợ, không có lương tâm, tôi chắc ngày hôm sau cô gái chỉ còn là cái xác không hồn. Bởi vì họ có thể neo xe ở đâu đó, nếu họ sợ, và không vào sâu trong nghĩa địa. Rồi báo cáo về không thấy gì hết, ai làm gì họ. Viết những giòng chữ này, tôi chỉ thuật lại một sự việc như một báo động (dầu thừa) đối với các người nữ nên cẩn thận và lòng khâm phục sự can đảm của hai nhân viên công lực trên chiếc xe tuần 515-4. Và một lời chia mừng với người nữ gặp nạn không quen biết đó, đã được giải thoát. Đây chỉ là một trong vô số những trường hợp thương tâm, đã xảy ra thường xuyên cho những người dân vô tội khi mạng sống của người dân luôn luôn bị đe dọa ngay giữa thủ đô Saigon hoa lệ. Trách nhiệm được đặt ra cho ai đây ? Ngày nào những tệ đoan xã hội đó còn, ngày đó người dân còn khốn khổ. Đã có nhiều người nêu vấn đề tôi chỉ lập lại đề các vị có thẩm quyền suy nghĩ. Và tìm cách giải quyết cho người dân đỡ lo đề sống cuộc đời thật bình thường vốn dĩ đã rất bình thường từ lâu. HUỲNH BÁ HỮU MINH.

em yêu

chưa có giấy phép

Cách đây một tháng, kiểm duyệt một cuốn sách mỏng dính chỉ có vài

ngày là đã được cấp giấy phép. Và giấy phép do viên chức cao nhất ở trụ sở Hiền Vương ký. Sách đi có hai cấp. Từ ông Giám đốc lên ông Phụ tá. Công việc thật là sưng sè, dễ dàng. Bất ngờ đông bão nổi lên. Chỉ vì mấy ông tác giả khó tính. Mấy ông này đợi lâu thêm vài ngày đâm ra suốt ruột mới kiện lên ông Tổng trưởng. Ông Tổng trưởng nể nang mấy ông tác giả, bèn yêu cầu được xem xét bản thảo rồi chính tay ông ký giấy phép. Thế là lâu thêm. Đang dễ hóa ra khó là vậy. Ông Tổng trưởng cơ man là việc, nay ông ngồi đọc bản thảo, ký giấy phép, bắt buộc là phải lâu. Tội thay cho *Em yêu* hiền khô không cần kiểm duyệt cũng có thể lưu hành một cách an dũng. Nhưng không kiểm duyệt là... ở tù. Chính mấy ông tác giả khó tính đã làm khó khăn cho nhiều người. Bọn viết lách hiền khô như Tuổi Ngọc bị kẹt vào cái thế trâu bò húc nhau. Do đấy, *Em Yêu* trở hoài. ÁI HOA

giới thiệu

sách mới

Mưa trên sông, tập truyện của Nguyễn Hương Nhân do Thời Mới xuất bản, mẫu bìa của Hồ Đắc Ngọc. Đây là tập truyện ngắn đầu tay của một nhà báo đã từng viết lách từ hai mươi năm nay. Tác giả hiện đang sống ở Đà Nẵng. Ông đã chủ trương tuần báo *Thời Mới* xuất bản tại Đà Nẵng. Tập truyện của ông ấn loát công phu. Ông có khuynh hướng tình cảm xã hội. Chúng ta hy vọng, với bối cảnh Đà Nẵng những ngày quân Mỹ đồn trú, ông sẽ cho chúng ta đọc một truyện dài làm rung động những tâm hồn Việt Nam.

Những ngày tươi đẹp, truyện dài của Nguyễn Thanh Trinh, tác giả *Ví dụ ta yêu nhau*, con gà nòi của Tuổi Ngọc mà bạn đọc đã quen biết. Đây là truyện dài đầu tay của Trinh, dày ngót 300 trang do Bạn Ngọc xuất bản. Bạn Ngọc nên đọc truyện dài của Trinh để theo dõi sự tiến bộ của nhà văn tuổi trẻ này.

Thời nhỏ của nàng, truyện dài Đinh Tiến Luyện. Cuốn truyện thứ mười một của tác giả những đôi mắt to, cặp môi chu, tình yêu táo xanh và những mơ mộng đầu. Sách dày trên 300 trang do Phượng Hoàng xuất bản. Đây là cuốn đầu của bộ truyện «Người Con Gái Mắt Nai», cuốn thứ hai là «Chủ Nhật Uyên Ương», TN đã phát hành.

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

thơ của
một thời niên thiếu

Tình yêu muôn nơi và muôn thuở đều khởi đầu bằng sự rụt rè bỡ ngỡ. Một buổi sớm mai vào học, một trưa ra chơi hồng óa mười giờ hay một chiều tan trường còn sót vài vạt nắng trên đường phố ta tình cờ trông thấy em. Từ cuộc gặp bất ngờ đó tình yêu lãng mạn mơ hồ tỏa hương cho tâm hồn, vương khói lên đôi mắt. Bài thơ năm chữ của Nguyễn Thanh Lộc đã nói như thế:

ta nhìn thấy em

ta nhìn em bỡ ngỡ
ô kìa óa vô vi
trong vườn hoa hé nở
nụ cười nhẹ rèm mi

ta nhìn em qua phố
nghe nổi nhớ tỏa hương
dáng em đi ngồ ngộ
khói thuốc nhẹ vương vương

NGUYỄN THANH LỘC

Và tình yêu vẫn có định mệnh của nó. Khởi đầu là hạnh phúc chuyền trên cành cây xanh như lũ chim non vừa rời tổ tập bay. Ta cũng thế yêu em như chim non, ca hát mừng mùa hoa rực rỡ. Nhưng đồng thời

hạnh phúc đâu phải chỉ là điều vui thú, đôi khi, hạnh phúc còn nằm trong nỗi khổ đau. Ta đã đón nhận nó như chim sớm mai nhìn thấy khoảng trời mù.

dấu tình

*gọi tên em trong mê chiều mực rã   trong một phút hồn hoang sơ tỳ vết
ngày xanh xao với cành lá đơm bông   dấu chân tình trong cỏ mộ âm u
ta đếm hoài những nụ buồn thật lạ   em yêu dấu, như tìm ta đã chết
trí thức mù thấp nển giữa trời đông   tình ơi tình, về ngủ kín thiên thu*

PHAN LÊ THỨ

Đoàn Ái Vũ hình như chỉ mới làm thơ gửi cho TN. Thơ của Vũ hãy còn e ấp lắm. Nó như cái hoa trong buổi sớm mai trời đầy sương. Hoa e ngại bung cánh vì sợ sương lạnh, như thơ Vũ còn e ngại trước những người làm thơ mạnh bạo bây giờ. Hãy xông lên, và làm mới đi chứ, người thơ niêu thiếu họ Đoàn.

tình ngây

*em, loài hoa mắc cỡ
anh, giọt sương trong đêm
đọng trên hoa bở ngỡ
hoa thẹn thùng run run...*

ĐOÀN ÁI VŨ

Không có sự nghi ngờ nào được phóng lớn cho bằng nghi ngờ trong tình yêu. Thuở yêu người, đôi mắt kia dài dài đâu đã nhen nhúm một chút gian dối nào. Gương mặt kia hãy còn trong sáng tinh anh như tấm gương soi cho ta soi tuổi hồng mình vào đó, nhìn thấy ta là con gái, một thiếu nữ mới nếm hương yêu lần đầu tham dự trò chơi của thú đau thương. Bảo Trinh, hẳn nhiên là con gái và những câu thơ tám chữ đầy hồn trách dưới đây cũng rất con gái. Tình yêu dễ thương ở sự hồn giặn, chút lòng nghi ngờ đôi khi còn thù ghét nữa. Nhưng mà

tình yêu trên cõi đời này đối với trai gái trần gian vẫn là tình yêu muôn màu muôn vẻ. Hờn trách thế thôi, có trời mới biết ta yêu người thế nào, phải không ?

ru nổi nhớ trên tay

*nắng chiều phai người quay về bên ấy
bỏ ta đây xa cách mấy dòng sông
mấy bận yêu người xa dấu tuổi hồng
đời thơ ấu bỏ ta từ người đến*

*gió chiều bay người bên giong định mệnh
đã yêu ta sao ánh mắt sầu đau
hay đổi ta — người đã của thuở nào
và thuở ấy người yêu người đến trước.*

BẢO TRINH

Lê công Lộc cũng lại là một tiếng thơ niên thiếu khác mới tìm đến TN. Họ Lê có vẻ chuyên làm thơ sáu tám, lục bát. Đọc thơ lục bát của Lê công Lộc nhiều lắm, người giới thiệu có một nhận xét : Thơ lục bát của Lộc hiền hòa như áo lụa, hay tơ gấm phủ trên một gót hài xưa. Cái tên đẹp của lụa là tơ gấm là cái đẹp chưng bày trong khi thời trang là bắt người ta chú ý. Cũng vậy, thơ lục bát Nguyễn Du, Huy Cận còn đó, mãi mãi là ngọn núi thái sơn chắn ngang. Những người làm thơ lục bát bây giờ muốn được chú ý thì phải mạo hiểm và leo núi. Những người làm thơ trẻ chắc chắn đều thích mạo hiểm và thích vượt qua núi cao ?

nụ cười thiên thu

*nhìn trăng, đếm một nụ cười
mà nghe tan nát trong người trong ta
người còn đợi mãi phương xa*

*ta còn đợi mãi mùa hoa hôm nào
nghe đời nửa giấc chiêm bao
còn đâu thấy những lời chào đón xưa*

LÊ CÔNG LỘC

Huỳnh Kim Sơn đã trở nên quen thuộc với T.N. từ những bài thơ gửi về lúc sau này. Thơ Sơn có được đăng thường xuyên hay không đó không phải vấn đề. Cái đáng nói là Sơn làm thơ với một đam mê có thực. Sơn cứ gửi và người chọn cứ việc lựa. Chọn lựa mãi và làm mãi chắc chắn phải đến lúc «nề» tài nhau. Người giới thiệu nhận thấy Huỳnh Kim Sơn tốt lắm, làm thơ thì đừng bao giờ chán nản cũng như kẻ tập bắn vào bia. Bắn trật, bắn lại. Bắn mãi sẽ quen tay nhắm là trúng. Và hồng tâm sẽ chẳng khó khăn gì khi ta vung tay thấy một phát đạn. Cái khó là mình có kiên nhẫn hay không. Huỳnh kim Sơn đã kiên nhẫn. Kỳ này giới thiệu Huỳnh Kim Sơn như một tiếng thơ có nhiều triển vọng. Bài thơ tám chữ của Sơn kỳ này thật đầm thắm chừng mực. Cái căn bản sẵn có thì sự làm mới sẽ dễ dàng. Người giới thiệu rất mong Huỳnh Kim Sơn làm mới thơ mình hơn nữa. Dĩ nhiên, làm mới không có nghĩa là phải lập dị, khó hiểu.

hạnh phúc cũng vô thường

*em còn đó nụ hồng ươm mắt nhỏ
một đôi lần dừng bước ngắm mây bay
hiên người rộn nắng vron mềm ngon cỏ
anh thoáng nghe chim hót dưới chân ngày*

*em đã đến và đi không ước hẹn
nơi tay anh hạnh phúc cũng vô thường
con chiên cũ phơi phai lời khẩn nguyện
từng hồi chuông báo hiệu một đầu thương*

hồn vô tội anh là loài bướm lạ
những chiều buồn về đậu lại vườn xưa
khi kỷ niệm trong ngần đời vàng úa
chợt xanh xao trên những lối trông chờ

anh sớm biết sẽ có lần mưa tạnh
em sang sông áo lụa phất phơ hồng
thuyền tách bến cho xa bờ hiu quạnh
và nụ cười khép kín mấy thu đông

từ thiên cổ hình như anh đã chết
lại một lần buồn quá phải không em !

HUYỀN KIM SƠN

---

duyên anh

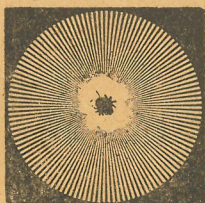
---

giấc mơ

---

kỹ nghệ

---

sáng sớm ra bờ sông
nhìn về phía Ba son
thấy khói tuôn mù mịt
bông yêu dấu Sài Gòn

biết tại sao anh thích
những ống khói đen sì
những hồi còi rền rĩ
những chuyến tàu đến đi

trông lai con mình đây
em ơi đất nước này
sắt thép và nhà máy
cuộc đời sẽ đổi thay

DUYÊN ANH

CÔ NHỎ

ĐÓA HỒNG

VÀ

TÔI

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Không đợi nói gì, máy cúp. Phải mất một phút bàng hoàng, lát sau, tôi mới định thần nhận ra được giọng của Q. Có lẽ nàng đưa con đi chơi về, nàng hay có thói quen chở lũ nhỏ đi vòng vòng mỗi tối, ngang đây và đã thấy xe tôi.

Năm sáu năm rồi còn gì, tôi nghĩ thế, với một mớ ký ức hỗn độn về chuỗi tháng ngày ở quân trường, khi bước xuống những bậc thang.

3

Tôi đã thấy chúng, từ những ngày bắt đầu tháng giêng. Thoạt tiên, chỉ là một chấm đỏ, như cái đuôi điều vương mắc vào cành cây trơ trụi lá. Từ trong nhà nhìn ra, tôi không tin đó là một đóa hoa. Bày giờ tháng ba, chúng bắt đầu đơm đỏ kín cành. Cây phượng trong sân cờ nơi làm việc đã cho tôi nỗi thao thức về thời tiết, lời nhắc nhở về một mùa sắp sửa, đầy đủ năm năm. Cũng tháng ba năm năm trước « quang gánh » từ trường Bộ Binh Thủ Đức về trình diện nơi đơn vị mới, tôi đã thấy chúng. Bày phượng vĩ rất bình thường, bình thường như những cơn mưa bình thường trong mùa hạ. Tôi nhớ Hải. Em chẳng là cái quái gì cả hay chỉ là Nổi Nhớ. Nếu bạn đóng vai người tình xa,

hắn có những lúc yêu quá bạn sẽ thốt lên câu đó, rất bình thường. Người tình xa chỉ thấy một mùa độc nhất trong năm, đó là mùa hè mong đợi (với những cơn mưa khốn nạn luôn làm lỡ những lần hẹn).

Hài viết cho tôi : Mùa hè này em sẽ về, về để thời cơm cho anh và ở đời bên anh. Mùa hè này em sẽ không về, có thể. (Chẳng ở cái xứ sương mù này làm A làm B gì nhưng nếu biết về cũng chẳng gần nhau thì chẳng thà thế). Có nghĩa là anh sẽ đi tìm người khác hoặc tự nấu cơm lấy mà ăn. Và hẳn chúng ta sẽ mất nhau trọn đời.

Cái gì mà *trọn đời*, nghe vĩ đại quá, ...hồn nhiên quá, nếu không phải là tình yêu. Mỗi kẻ đóng vai người yêu là một diễn viên đi bay. Một diễn viên chẳng cần quái chi chút gan dạ nhưng vẫn cứ đi bay, đi bay hoài. Đại khái thế, tôi đã đọc được trong một tờ báo tình cờ cũ rích nào đó, các tin đồn của... Đạo Yêu có đức tin mãnh liệt hơn bất cứ một tôn giáo nào khác và chuyện tử vì đạo ở thời đại nào cũng có, cũng đầy rẫy. *The girl who believed in love*, đó là cái tên truyện ngắn mà tôi đã đọc một cách nhọc nhằn để chỉ «đại khái thế». Và nhớ mãi cái tựa với hình vẽ thật dễ thương : người con trai và người con gái ngã đầu trên vai nhau ngồi trong một đóa hoa lớn (mà có lần tôi đã dùng trí nhớ để vẽ phỏng lại).

Tôi viết cho nàng, dù có tha thiết lắm thì cũng chẳng sao đâu được chút mệt mỏi, là tin đồn đang mất dần niềm tin : Em hãy về, để nấu cơm hay chẳng nấu cơm cho anh cũng được, Và em cũng chẳng nên để tâm mãi ở chuyện ấy, hãy lo lắng cho sách vở của em nhiều hơn. Thì cứ coi như tẻ lắm là mình chẳng có thể sống đời bên nhau, biết đâu như thế lại chẳng hơn. Anh biết có khối bản tình ca rất du dương đã xuống giọng thảm...

Tôi biết có khối kẻ yêu nhau tưởng chết được trong thời làm người tình đề rồi cũng «cản nhau» tưởng chết được khi sống đời vợ chồng với nhau. Tôi kể cho Hài nghe chuyện này là chuyện thực của một người quen : Hai người yêu nhau, thời trẻ tuổi vô cùng tình tứ thơ mộng, suốt mười năm. Chàng đi làm xa, xướng ngôn viên của đài phát thanh xứ mù sương Đà Lạt. Nàng, sinh viên luật khoa xinh đẹp của Sài Gòn ăn diện. Tuần bảy lần thư đầy đủ không kể, đêm nào nàng cũng uống tiếng nói chàng qua chiếc radio nhỏ trên đầu giường là một

chuyện lý thú. Anh ơi, tối chủ nhật vừa rồi trong chương trình đặc biệt dành cho du khách sao tiếng anh lạ quá vậy, anh có đau ốm gì không ? Em ơi, anh không đau ốm gì đâu, tại bữa đó tự dưng nhớ em quá, anh chỉ sợ anh đọc lộn thôi. Anh ơi, hôm nào khi đọc bản tin chót anh đọc lộn đi, em đợi. Anh dám không. Yêu nhau mà cái gì chẳng dám, thay vì *chúc quý vị một đêm ngủ ngon* thì chàng *chúc em ngủ một đêm ngon*. Chẳng ai để ý. Và nếu ông Giám đốc đài phát thanh có tình cờ nghe nhân viên của mình tán tỉnh đào kiều ấy thì chắc cũng... huề. (Vì tôi biết, vốn mang đầy mình cốt cách một thi sĩ, chẳng lẽ ông ta lại nghĩ tới chuyện đục bỏ một *bài thơ* tuyệt vời như thế). Thật tuyệt vời phải không em, tôi viết cho Hải, bảy năm thơ ấu họ quen nhau và ba năm thơ mộng họ yêu nhau. Thật tuyệt vời. Rồi họ lấy nhau là chuyện tự nhiên, như trái cây tới mùa chín. Chín ngọt. Ba năm trời qua đi, cả hai mới khám phá ra một điều kinh khủng : họ không thể nào sống đời với nhau được nữa, dù là một giây. Rồi họ bỏ nhau là chuyện không thể khác được, như trái cây tới mùa chín phải chín. Chín thối. Bản tình ca xuống giọng trầm, những người yêu nhau trở thành những kẻ thù nhau hơn ai hết. Bởi thế, em ạ, đừng có tin quá đáng ở tình yêu. Chúng ta có ném tất cả nó đi thì rất có thể vẫn được hạnh phúc nấu cơm cho nhau ăn hay mua bánh mì cho nhau gặm suốt đời. Đáng gì dăm bảy năm quen nhau. Nếu một mai nhờ chúng ta có nấu cơm cho người khác và ăn cơm của người khác nấu thì cũng vẫn ngon như thường cơm mà. Hay là, anh đề nghị thế này, chúng ta thử ngưng liên lạc với nhau trong một tháng.

Đúng ra tôi phải kêu *Chúa ơi* ở đây cho thích hợp, nhưng tôi biết, dù *Chúa* có yêu thương tôi cách mấy đi nữa thì tôi cũng bị *Ngài* ký đầu một cái, mắng mỏ : Đáng đời con. Đáng đời tôi, không được *Chúa* ký đầu, tôi bị nâng véo tai véo tay tới tấp.

Dù anh không thương yêu gì em nữa nhưng anh cũng không được phép phủ nhận tình yêu đã có của chúng ta như thế. Anh hẳn tâm lẩm anh biết không. Tình yêu đối với con trai có thể là một trò đùa nhưng đối với con gái luôn là chuyện đứng đắn. Anh có thể hờ hững với em nhưng anh không được phép hờ hững với tình yêu của hai đứa. Cho em gửi lời hỏi thăm cô ấy và chúc hai người vui vẻ.

Chúa ơi ! Bây giờ thì *Ngài* cho con được kính cần nhắc tên *Ngài*

như một tán thán tự vĩ đại nhất bi tráng nhất. *Cô ấy*, Chúa ơi, ai vậy cả ? Con có quen nhiều cô (đúng nghĩa quen) con có biết nhiều nàng (đúng nghĩa biết), có bao giờ con dám *vui vẻ* với họ đâu. Có Chúa chứng giám cho con, rằng con là đứa con trai chung tình nhất đời (?!). Bởi thế con phải thừa thắng xông lên.

Bằng một lá thư *aerogramme* tem in sẵn, tôi viết cho nàng ngắn gọn : Cám ơn em, chúng tôi vui vẻ lắm. Hiện đang thênh thang trên khắp các lộ chính của phố xá và chờ ngày đẹp trời làm đám cưới. *Cô ấy* gửi lời hỏi thăm em.

Mất sáu ngày thư đi và tôi nhân gấp đôi số ngày để chờ thư lại. Tôi thường đợi những chuyến thư vào sáng thứ hai và thứ sáu, người đưa thư nở nụ cười nhọc nhằn trên khuôn mặt hom hem khi nhìn thấy tôi và rút trong xấp thư của tòa soạn ra một cái thư có con tem bà Hoàng, để tôi vồ lấy và *một lời cảm ơn đôi khi*, đối với người phát thư già thật dễ thương của tôi. Nhưng có một chuyến thư không bình thường chút nào hết, nó đến vào ngày thứ tư, buổi chiều. Không phải là ông già quen thuộc hàng ngày, mà một nhân viên bưu điện lạ hoắc. Ông ta mở ra cuốn sổ bảo tôi ký tên vào, trước khi trao cho một phong bì dày cộm. Ngay trên mặt phong bì đã hiện đầy đủ tính cách quan trọng của lá thư bên trong». Hai mẫu ấn chỉ nhỏ của bưu điện dán sát nhau : Express - Registered. Thường bà Hoàng màu xám chỉ ghi giá 7P rưỡi, hôm nay những hai bà Hoàng màu xanh 50P và một *Silver wedding* màu tím bạc 20P. Màu đỏ Phát Aiêng và hai đường xanh chữ thập Bảo Đám bắt chéo nhau trên phong bì đã khiến tôi chóng cả mặt. Dù một vài lần tôi có chuyến thư riêng kiêu này, nhưng mỗi lần là một sự hồi hộp khác nhau khi tôi cầm cái kéo chăm chăm cắt phong bì ra. Tôi không muốn bị mọi người dòm mặt, bởi thế tôi đã luôn lá thư vào ngược áo, can đảm đợi về tới nhà mới đọc.

Tình yêu đối với con trai có thể là một trò đùa nhưng với con gái luôn là chuyện đứng đắn. Nàng đã phán thế mà tôi quên. Suốt sáu trang giấy xé ra từ *note book*, nàng đã viết một mạch trong giờ nghỉ ở thư viện. Học trò viết thư tình trong lớp, trong thư viện mà không bị dòm ngó hay bị phạt, đó là « lợi thế » của nàng. Những thằng Patrick hay ông thầy Harry bốn mắt không thể biết nàng viết gì hay làm luận. Bài luận

dài quá, tôi nghĩ, nếu nghề viết là nghề của tôi với mấy ông thợ xếp chữ đang đợi thì tôi cũng không thể viết nhanh và dỗi dàu ý tưởng được như vậy. Kề hết, kề hết, kề hết. Chỉ có thần Adonis đã bắn mũi tên tình yêu ghim vô trái tim nàng thì nàng mới có thể *xuất thần* với lá thư dài và đau đớn chừng ấy, khiến tôi cuống quýt lao đao. Không ai dám khô hài hóa một nỗi đau thương hay đem chuyện tình riêng của mình ra tâm sự lảng nhãng, bởi thế tôi đã nín lặng suốt mấy ngày với lá thư của Hải. Viết thư ngay ư ? Không đủ đề dồ dành nàng. Bay ngay tới với nàng, ước gì được. Hỡi đêm và ngày, hỡi biển cả và trời mây, ước gì được. Ước gì nàng chỉ cách tôi vài con đường, cách tôi vài giờ bay. Ước gì tôi có thể nhắc cái điện thoại lên với những con số : Anh sẽ tới em ngay lập tức. Giận hờn trong tình yêu đôi khi không dồ dành bằng lời nói, bằng chữ viết là đủ. Phải có mặt. Có mặt là xong hết. Chúng tôi bị tù đày ở hai xứ riêng. Những người yêu nhau buồn như Ngâu mỗi năm chỉ được thăm nhau một lần vào mùa hè ngắn ngủi, thật đáng tội nghiệp.

Tôi không biết làm sao đề dồ dành Hải bây giờ. Buổi chiều chủ nhật tôi lang thang cho tới tối. Tám giờ hơn trên mặt chiếc đồng hồ trước cửa Bru Điện. Đến đây tự dưng tôi cho xe dừng lại, nhìn vào. Các cửa sắt cao đóng kín, bên trong tối om im lìm, trái ngược hẳn với bầu không khí ban ngày tấp nập, nhộn nhịp mà tôi quen thuộc. Một ngọn đèn tròn duy nhất mắc trên thành cửa đóng kín, người cảnh sát già trẻ kính trên chiếc bàn với vài ba cuốn sổ ngược nhìn tôi, khi tôi tới gần.

— Tôi cần đánh một cái điện tín đặc biệt.

Người cảnh sát già đẩy cho tôi một mẫu ấn chỉ. Tôi hỏi :

— Chừng mấy ngày có thể tới nơi ?

— Cậu gửi đi đâu ?

— Luân Đôn.

— Mau lắm cũng phải mất hai ngày.

Người cảnh sát trả lời và trao cho tôi một mẫu ấn chỉ khác. Tôi lại hỏi :

— Chứ không thể tới cùng ngày được à ?

— Hy vọng là đặc biệt.

Tôi ghi vào tấm phiếu một hàng chữ ngắn gọn như tôi đã nghĩ tự bao giờ, rồi trao lại cho người cảnh sát. Ông ta làm nhảm đếm bằng

đầu cây bút nguyên tử, dứt hàng chữ sau cùng ông chưng hửng nhìn tôi.

— Như thế này đâu có gì là gấp gáp mà phải đặc biệt.

— Nhưng xin ông cứ đề đặt biệt cho, tôi rút ví ra, hết bao nhiêu đây, thưa ông ?

Người cảnh sát cầm cúi đếm lại rồi dò dẫm tính toán trên cái bảng chiếu biểu một lúc. Ông trẻ kính nhìn tôi, chậm rãi đọc :

— Năm ngàn tám trăm hai chục.

Năm ngàn tám trăm hai chục cho năm chữ đề dỏ dành người yêu kè cũng còn rẻ chán. Tôi đếm hết tiền lớn tiền nhỏ trong ví còn dư được hơn một trăm, đưa cho ông cảnh sát. Ông ta túm tùm cười đếm lại rồi viết cho tôi mẫu giấy biên nhận. Tôi thấy ông dễ thương vô cùng. Nhưng tại sao lại là ông cảnh sát, mà không là nhân viên bưu điện ? Không cần biết, tôi chỉ thấy một ông già thật dễ thương đang ở trước mặt và cặp kính trắng của ông đã gợi cho tôi hình ảnh của người yêu xa cách. Tôi chỉ tiếc tại sao lại là năm ngàn tám trăm hai chục mà không là mười hay hai mươi hoặc hơn thế nữa để tôi có thể tháo đồng hồ, gỡ dây chuyền đeo cổ, lấy luôn cả thẻ căn cước ra hân hoan đưa cho ông cảnh sát để đem về ngủ ngon, ngủ mơ, thấy cỏ đầy dưới chân, thấy mây thênh thang ngập trời.

Yêu nhau kiểu...điện tín như thế kè cũng hơi vất vả. Nhưng dù sao tôi cũng thầm cảm ơn ông cụ nào lắm cầm đã sáng chế ra lối đánh điện tín, thường thường vậy mà xài được việc cho con cháu đã bao thời. Nhờ ngài mà người yêu tôi hết giận. Chỉ có ba chữ đã cũ mòn từ thuở khai thiên lập địa mà ngôn ngữ nào cũng diễn đạt được chừng ấy, tôi thêm vào hai chữ *trọn đời* thật đúng lúc tuyệt vời. Bởi cũng vì chính hai chữ ấy đã là cái có để tôi khiến nàng giận. Khi nói chữ ấy tôi thành khẩn như một tín đồ, trước sau chỉ nhìn thấy nàng hai mắt mọng đỏ yêu thương. *Trọn đời*. Tôi nghĩ, lắm kẻ yêu nhau đã tưởng như là một lời thề và càng ngày qua các thời đại họ càng đóng góp cho những pho bi tình sử được phong phú bằng những tuyệt lộ là tìm cái chết. Có gì gọi là tuyệt đối đâu, kể cả tình yêu và sự chết. Có thể một *đời* chàng trai đã thốt lên bao nhiêu lần *trọn*, mà vẫn chẳng *trọn* được lần nào, với ai, dù bao nhiêu lần thốt lên tiếng ấy hẳn đều rất thành khẩn, không hề có ý gian dối, lừa lọc.

(còn tiếp)

ngày tháng xanh rêu

ngươi về phương đó lòng còn nhớ
những buổi tan trường đứng đợi em
con ngõ thân quen còn nằm đó
buổi tối xanh xao những ánh đèn

nhà em đầu phố có lầu cao
nên ngươi đưa đón ngại chẳng vào
hẹn nhau cuối phố em không muốn
nhưng thương ngươi chả biết làm sao

lớp đêm có những chuyện tình vui
quán nước nghe quen cả chỗ ngồi
tay chuyền tay miếng bò bía nhỏ
từng thìa đậu đỏ ngọt trên môi

còn có ai trên đường mình qua
tóc em bay vớt hạt sương sa
mình bước bên nhau không buồn nói
gió thổi phật phò se buốt da

em ôm tập vở sát vào lòng
để nghe anh hỏi lạnh lắm không
để anh thả những vòng khói thuốc
cho môi em ấm chút tình nồng

chuyện cũ rêu xanh đã kín chừa
trời buồn ai vội trở mùa mưa
chiều nay soi bóng trong gương cũ
kỷ niệm làm sao đếm cho vừa

SE SẺ NÂU

một
thoảng

NHẬT
YÊN

Chiếc xe bus vừa đỗ lại ở trạm, mọi người đã vội tranh nhau lên và xuống. Tôi cũng đứng lên và theo lượn sóng người xô đẩy ra khỏi xe. Cảm giác đầu tiên là sự thoải mái ngập đầy, tôi hất nhẹ tóc ra sau và ngoa ngán nhìn sang đường, ngôi nhà bên kia mà giờ này xe như tuôn ra hết trên đường, chạy xuôi chạy ngược làm tôi chóng mặt. Con bệnh chóng mặt kỳ quái. Lên Saigon bốn hôm nay tôi vẫn chưa xóa tan nỗi sợ sệt khi băng qua đường, con đường như được nối liền bởi những hàng xe, to nhỏ. Phía bên tôi xe thưa dần, có lẽ đã có một ngọn đèn đỏ nào bật lên ở một ngã tư, tôi bước vội qua nhưng phải khựng lại giữa đường trên lằn gạch trắng, xe trước mắt cứ ào ào phóng tới làm tôi bối rối. Mỗi lần dợm bước sang là vấp phải ngại ngừng, vô lễ cứ đứng ỳ ở giữa đường nhưng đi qua thì không dám... giữa lúc tôi lúng túng thì có một bàn tay, hẳn nhiên là bàn tay lạ, nắm chặt cánh tay tôi và lôi đi băng qua đường. Xe trước mặt, xe sau lưng làm tim tôi đập mạnh, tà áo dài bay cuống quít, tôi ... chóng mặt và muốn nhắm mắt đến lúc cánh tay tôi tự do thì đôi chân đã sang đường bình yên. Hoàn hồn tôi chớp nhẹ mắt quay nhìn người đã dẫn dắt tôi. Có lẽ là một người đàn ông tốt bụng, tôi cảm ơn dịu dàng. Nhưng khi nhìn người đối diện tôi giật mình sửng sốt, đôi môi sượng sùng mím chặt, đôi mắt ngơ ngẩn đưa nhìn hần, hần là một người thanh niên, người con trai mới lớn có đôi mắt to màu rươi.

Nỗi thẹn làm tôi muốn đưa đôi mắt đi nơi khác nhưng đôi mắt như lý lợm cứ trơ ra nhìn đăm đăm vào mắt hấn. Hấn cũng đăm đăm mắt nhìn tôi, như là, nếu không nhìn vào tôi thì hấn phải nhìn một cái thùng hay một cái cây nào khác. Mãi một lúc, hấn cười.

— Này, thích đứng chờ vợ giữa đường lắm hở ?

— ...

— Này, ở đâu lên Sài Gòn vậy ?

Tôi nóng bừng mặt, thẹn thùng, im lặng, hấn vẫn cười thản nhiên

— Nhà cô ở đâu ?

Đôi môi của tôi tự nhiên co giãn được dễ dàng.

— Đăng kia.

— Đăng kia nào, Sài Gòn có rất nhiều đăng kia.

— Không biết, đăng kia là đăng kia.

— Nói chuyện gì mà... khó ghét được.

Ơ ! Khó ghét, khó ghét còn có nghĩa là gì ? Khó ghét là không ghét. Dễ... thương chẳng ? Độ nóng lại tăng dần và tôi, lúng túng vụng về cúi đầu nhìn xuống mũi giày và ống quần rộng không đủ để che kín.

— Bạch !

Hấn gọi và tôi ngơ ngác.

— Gì ?

— Cô tên Bạch ?

— Không ! Ngọc.

Hấn gật gù và tôi hồi hận. Cái giọng thật vô duyên khi không lại khai tên cho hấn biết.

— Này, nói đến hạt ngọc cô liên tưởng màu gì ?

— Trắng.

— Hèn gì...

Nói xong hấn lại nhìn tôi. Áo dài trắng, quần trắng, giày trắng. A. Hấn đoán tên tôi và chỉ đúng nửa phần. Tên tôi là Bạch Ngọc.

— Từ đây đến nhà, còn sang một con đường nào nữa không ?

Tôi lắc nhẹ đầu :

— Không, chỉ đi lên độ mười căn nhà là tới. Nói xong, tôi lại hồi hận trong khi hấn vẫn mỉm cười bình thản.

— Tôi không định biết nhà cô nhưng đã lỡ... tưởng còn sang đường thì tôi sẽ giúp cô. Tôi ngưng quá, chớp mắt nhìn hẳn tôi lại cúi đầu.

— Cô biết Bích Thủy ?

Tôi ngờ ngác :

— Không.

Hắn nhìn tôi chăm chú hơn :

— Bích Thủy có mắt nhìn rất dễ thương, cô có mắt nhìn giống Bích Thủy.

Choáng váng. Tôi ngất ngây vì mắt nhìn của hắn lại thêm ngây ngất vì lời lẽ hắn. Trái tim tôi đập sai nhịp vài lần. Tôi chóng mặt. Nắng nhạt dần, trời sắp hoàng hôn.

Tôi ngồi thẩn thờ. Bàn tay di động quen thuộc thu lại những sách vở ngồn ngàng. Mai tôi về ? Mới sáng qua còn nghe lòng náo nức, hân hoan. Sao sáng nay khi nghĩ đến lòng tôi như chùng hẳn xuống, như nghe chút gì băng khuâng vương vít, như nghe chút gì ngờ ngẩn, xuyên xao. Tôi lật nhẹ quyển vụn vặt, những dòng chữ quen thuộc qua mau và tôi bắt gặp một con mắt, con mắt trong bài học rất vô duyên cứ trơ ra cứng ngắc và rất tự nhiên tôi nhớ đến đôi mắt màu rượu ấm áp, nồng nàn của hắn và như quen thân, tôi nhớ... hẳn. Hẳn ! A, tôi vẫn chưa biết tên hắn trong khi hắn đã biết tên tôi. Sao tôi ngu ngờ quá, gặp hẳn rồi quên mất lối về. Chiều qua, một chiều kỷ niệm. A, tôi đã có kỷ niệm giữa Sài Gòn bụi cát. Buồn hay vui nhỉ ? Chưa định rõ được vì lòng tôi đang chìm, đang đắm trong ngất ngây, trong rung động, trong ngần ngờ và cảm nín. Tôi nghĩ đến hẳn nhiều quá, đêm rồi, sáng nay và còn ngày mai, khi rời bỏ Sài Gòn tôi có quên hẳn không ? Mà tại sao lại phải quên hẳn, quên hẳn để làm gì. Hẳn, hẳn... dễ thương mà, tôi có thiên lệch không nếu hẳn không đưa tôi qua đường hôm đó, chiều qua.

Buổi sáng hôm nay sao nhạt nhẽo quá, nắng gì mà chói chang, hoa mắt, gió gì mà ào ạt và tôi, tôi hất chổng sách xuống bàn giận dỗi. Mãi nhớ hẳn, tôi quên cả mở cửa sổ, hèn nào mà hơi thờ tôi nặng trĩu u sầu. Tôi đã sầu gì hẳn rồi ư ? Lạ thật cái con người chiều qua ngộ

ngĩnh... Cánh cửa vừa mở ra tôi lại chóng mặt, không phải vì xe, không phải vì nắng mà là vì hấn, hấn đang đứng bên kia đường nhìn sang. Ngạc nhiên và... sung sướng, tôi thử người ra «ngắm» hấn, còn hấn chẳng vẻ gì cứ ung dung mỉm cười bước tới.

— Nay mời tôi vào nhà chứ.

— Ờ ... ờ thì vào.

Tôi lúng túng đến tội nghiệp. Trước sau hấn vẫn cười ngoan.

— Đêm qua ngủ ngon chứ ?

— Sao biết ?

— Đoán, vì tôi cũng vậy.

Cũng vậy. Dễ ghét chưa. Đêm qua người ta nhớ hấn mà hấn lại ngủ ngon. Con giận nhỏ làm tôi sụ mặt. Hấn cười, như đã đoán được.

— Đúng ra thì cũng bình thường nhưng đêm rồi, tôi nằm mơ thấy lại cảnh mình dặt nhau qua đường, dễ thương quá thành ra có một giấc mơ đẹp và...ngon, há cô nhỏ ? Tôi muốn mỉm môi giữ nụ cười hài lòng. Hấn nói nhăng nói cuội quá, gì mà dễ thương, gì mà dặt tay nhau, hấn lời tôi thì có. Mà cũng không trách hấn làm chi, tôi cũng chưa cảm ơn hấn như đã định. Nhưng mà hấn gọi tôi là cô nhỏ không được ta đã biết nhớ nhưng xao xuyên rồi mờ.

— Nay, tôi không là cô nhỏ nữa.

— Chứ là gì, cô bé ?

— Nay, không giỡn.

— Mượn luôn chữ này của tôi à ?

Ờ ! Tôi đã xài ngôn ngữ như hấn, của hấn rồi ư. Chịu quá. Tôi muốn nói vậy, nhưng...

— Chữ này của ông ư ?

— Cũng được, mà này đừng gọi tôi là ông chứ. Đã già cả gì đâu. Gọi là anh nghe chưa, thế nào thì cũng nhỏ hơn tôi mà.

Tôi biu môi : — chưa chắc.

Hấn cười : — Tôi 17, còn nhỏ.

— A, thua tôi rồi, tôi 18 lận.

— Lớn thế à, nhưng cho biết đã bị tôi lừa rồi. Mặt này mà 17 sao, mới có 20 hà.

Tôi mỉm môi tức tối nhìn hấn, hấn thôi cười nhưng gương mặt

đầy về điều cợt. Tôi phải dụ khị hẳn.

— Cũng được, gọi là anh nhưng chả lẽ trống không sao ?

Lần này thì hẳn cười.

— Muốn biết tên tôi phải không, vờ hoài. Huy, được chứ.

Tôi cũng cười. Huề ná. Hẳn, à không anh Huy, Huy vói tay lấy quyển sách trên bàn xem rồi gật gù.

— Mới thi xong hử, khi nào rớt cho biết nhé.

Tôi lờm Huy, rất nhẹ. Huy thản nhiên.

— Khi đậu người ta sung sướng và nổi nhớ có thể lắng chìm. khi rớt người ta đau khổ và nổi nhớ sống dậy, mãnh liệt. Người được nhớ sẽ là một bầm vúi thương yêu và khó thề quên.

Huy nói năng lạ lùng. Cần gì đậu hay rớt tôi mới nhớ Huy. Tôi nhớ Huy đây, ngay từ chiều qua, sáng này và mãi mãi.

— Sao im lặng ? Thấy tôi ịch kỷ phải không ? Nếu Ngọc rớt thì coi như gặp phải khó khăn khi muốn sang đường bình yên không gặp trở ngại vậy, còn tôi, tôi muốn được dẫn Ngọc qua đường lần nữa, khóa hai.

Tôi cười nhẹ lắc đầu.

— Ngọc quyết định chỉ thi duy nhất một lần. Dù đậu hay rớt anh Huy cũng không là một chia sót hay an ủi, tôi ở xa quá, vả lại tôi sẽ...quên anh Huy ngay, quên dễ dàng.

Huy nhìn tôi tỉnh quái :

— Tôi cũng mong như vậy nhưng chỉ sợ ...

— Sợ gì ? Tôi nghiêng đầu hỏi nhỏ.

— Sợ... khi muốn quên là khi lòng mong nhớ.

— Thì phải chẳng người đang nhớ mong người.

Tôi nóng bừng mặt, Huy... nhảm thật.

— Nhưng trường hợp đó không là trường của tôi.

— Vậy à, mà này đừng xưng tôi nữa nghe, xa cách nặng nề quá.

— Nhưng anh Huy vẫn xưng tôi với a... với Ngọc kia.

— Ngoan. Người lớn mới xưng tôi, nhỏ thì phải xưng tên.

Tôi lại thua, nhưng không giận vì dù sao xưng tôi cũng xa lạ quá, mà thực thì... tôi không muốn mãi hoài xa lạ với Huy.

— Mai này Ngọc rảnh không ?

— Rảnh, rất rảnh. Ngọc chỉ việc ngồi yên từ 6 giờ sáng đến 2 giờ chiều là...

— Là sao ?

— Là tới nhà Ngọc.

Nói xong, tôi bật cười thích thú, không phải vì đã trêu được Huy, mà là vì nét mặt ngạc nhiên của Huy. Huy đã mẩu vẽ bình thân, ung dung cố hữu, mắt đi nụ cười tinh nghịch trên môi, mắt luôn mắt nhìn đăm đăm xuyên thấu. Huy thở nhẹ rồi buông xuôi.

— Thế à, mai Ngọc về à, bao giờ lên ?

— Không lên nữa, nếu có, chắc cũng lâu lắm, mà chưa chắc gặp lại nhau, há Huy.

Huy im lặng. Tôi cảm nín. Cả hai như hụt hơi, nặng ngực. Cái buồn đã nhẹ nhàng xâm chiếm, cái băng khuâng đã dặt dìu, cái xao xuyến đã bao vây. Tôi nhìn Huy, Huy nhìn tôi, cũng vẫn là mắt nhìn hôm trước. Cái nhìn mà tôi đã nghĩ rằng nếu không nhìn tôi thì hẳn Huy phải nhìn một cái cây hay một cái thùng. Ý nghĩ đó trở lại làm tôi bật cười. Huy chớp mắt. A. Huy chớp mắt, mắt Huy dễ thương hơn bao giờ, khi chớp.

— Ngọc có bạn ?

— Nhiều nhưng thân thì một.

— Ngọc có quà cho bạn Ngọc chưa, quà Sài Gòn ?

— Ơ... chưa.

Cũng lạ. Trước ngày hôm qua tôi có nghĩ tôi mà nay, bên Huy tôi quên mất. Huy lạ lùng quá, chỉ thoáng hiện đến mà thay đổi trong tôi rất nhiều.

— Tôi biết một nơi có rất nhiều quà tặng nho nhỏ mà dễ thương lắm. Thay đồ đi, tôi chỉ dẫn dùm cho.

Huy vậy đấy. Không mời mọc rủ rê vì tôi sẽ từ chối khi ra phố chung với Huy. Huy chỉ gợi ý và tôi phải đi. Lần đi hợp lý vô cùng, mua quà cho bạn, bạn thân mà tôi đã quên mất khi bên Huy lạ mặt. Ngoài kia nắng bỗng dưng sáng đẹp vô cùng, cả gió nữa cứ mơn man lòng tôi.

— Rồi Ngọc vào mua, tôi đứng đây đợi nhé. Tôi mỉm cười gật đầu. Huy đứng ngoài là phải, vào gian hàng con gái làm gì.

Tôi đứng tần ngần mãi, không biết chọn lựa ra sao Huy ! Huy thích gì nhỉ, à, sao lại Huy. Bạn tôi chứ. Bạn tôi thích gì ? Tôi quên. Huy thích gì ? Tôi chưa biết.

Nhớ đến Huy, tôi nhìn ra cửa hàng. Huy vẫn còn đứng yên quay lưng vào chờ đợi. Tôi chọn bừa vài món rồi ra đứng sau lưng Huy. Huy không hay biết vì Huy đang hát, lời hát dặt dìu. Tôi lắng tai nghe mê say.

« Xin đời sống cho tôi mượn tiếng. Xin cho con mê thêm dài một chuyến. Cuộc tình buồn xuôi còn lưu luyến. Còn đắng cay còn hận còn đau.

Lời hát Huy dịu tôi băng khuâng. Huy ngừng, nhưng lòng tôi vẫn còn xao xuyến. Tôi vỗ tay nhẹ.

— Hay quá anh Huy, bài gì thế ?

— Không tên một.

— Ngọc chưa nghe lần nào.

— Ngọc vừa nghe đấy.

— Vâng, nghe lần đầu.

— Và... nghe lần cuối.

Huy cười nhưng tôi sụm mặt. Huy nhìn tôi chăm chú hơn rồi thở dài. Tôi, cũng thở dài.

Ờ, thì là lần cuối, cơn mơ đã dần tàn tôi không thể van xin cho thêm dài được nữa.

— Sao buồn vậy, mua xong chưa ?

Tôi thẫn thờ gật đầu

— Anh Huy vui à ?

— Vui chứ. Có ai đi dạo với một người dễ thương như Ngọc mà không vui đâu.

— Ngọc... không đùa đâu.

— Ờ hay, ai bảo anh đùa ?

Anh. Huy xưng anh với tôi làm tôi váng vất. Chóng mặt. Ngay ngắt. Huy cười tiếp :

— Quên mất, anh hết làm người lớn được rồi, thôi Huy chả cần phải lớn thêm nữa, hơn tôi tí cũng đủ để dặt dìu, phải không Huy ?

Hình như Huy cũng đồng ý và cả hai... mỉm cười.

Trời vẫn còn mờ xám, cái lạnh làm lòng tôi thêm trống vắng. Đường vắng ngắt, tôi đi qua trạm xe bus dễ dàng. Đầu đó cũng có vài người đứng đợi. Tôi ngần ngại nhìn ngắm con đường cũ, con đường kỷ niệm mà hôm nào Huy đã dẫn tôi sang. Huy. Tôi muốn gọi hoài tên ấy.

Bây giờ, hẳn Huy còn an giấc, không biết là tôi đang nhớ đến Huy, ánh mắt ấm nồng, môi cười bình thản và bàn tay dặt dìu êm ái. Chiếc xe đỗ lại, tôi muốn làm người sau cuối nhưng khi ngồi xuống ghế mới hay còn một người chậm bước hơn, đang ngồi xuống ghế bên cạnh tôi. Tôi không buồn để ý vì mắt tôi đang hướng ra đường trên những làn gạch trắng. Trời sáng hơn để tôi thấy rõ hơn mình đang xa lìa thành phố, xa lìa Huy. Người bên cạnh hình như cũng có tâm trạng buồn, cứ nhìn về phía cửa nơi tôi ngồi để «ngắm nhìn» con đường kỷ niệm. Có tiếng thở dài. Không biết của ai. Xe ngừng, tôi uể oải không muốn rời.

— Nay, bộ định trở vào Sài Gòn sao mà không xuống.

Người bên cạnh nãy giờ mới lên tiếng. Tôi giật mình. Nay. Huy. Đúng là Huy, thế mà... tôi quay vội lại. Huy cười :

— Gì mà ngờ ngạc vậy, người ta ở bên nãy giờ mà cứ như không quen. Luyến tiếc gì mà nhìn ra con đường không thôi vậy. Luyến tiếc gì. Huy giả vờ hoài. Ghét. Huy ở bên tôi từ lúc lên xe à, thế mà tôi cứ ngỡ Huy ghét tiền đưa, như Huy nói. Bao giờ cũng vậy. Huy lạ lùng và dễ thương.

— Thôi xuống chứ.

Nói xong, Huy xách giùm chiếc va ly và nắm tay tôi bước xuống. Tôi vẫn còn ngờ ngẩn. Đến khi ngồi trong xe, Huy đứng ngoài cách biệt, Huy cười, tôi cười giòn gao.

— Nay nói chuyện đi chứ.

— Ơ ... nói gì bây giờ.

— Sắp về nhà, vui không, thích không ?

Tôi mệt mỏi, lắc đầu. Huy chớp mắt.

— Có ai đón đợi không ?

— Không, xe chạy đến tận nhà Ngọc.

— Có ai chờ Ngọc về không ?

— Không.

— Có ai chờ Ngọc lên không ?

Tôi nhìn Huy buồn bã.

— Không.

Huy nhìn tôi, rồi cúi đầu đáp nhẹ như hơi :

— Có.

Tôi chớp nhanh mắt. Có. Huy, Huy chờ tôi phải không. Nhưng, biết đến bao giờ hở Huy.

— Ngọc buồn không ?

Huy hơi bất ngờ, tôi thú nhận.

— Buồn.

— Sao buồn ?

— Vì... không vui.

— Sao không vui ? Huy hỏi lần thần.

— Vì... Huy. Tôi đáp nhanh.

— Anh làm Ngọc buồn ?

— Không, vì không có ai đưa Ngọc sang đường nữa nên Ngọc buồn.

Huy bật cười và tôi cũng cười nhưng thật lòng muốn khóc.

Sắp đến, giờ xe chạy, Huy nhìn đồng hồ, rồi nhìn tôi. Tôi nhìn Huy, Huy chớp mắt, tìm tôi đau nhói.

— Xe này sẽ đưa Ngọc đến tận nhà, không sang đường nào nữa Huy không còn cần thiết. Thôi Ngọc về, Huy đi, nhé.

Nói xong Huy nắm tay tôi, bóp mạnh, lời dần và buông hẳn. Tôi mím môi nhìn hóng Huy xa dần, Huy sang con đường bên kia và khuất mắt. Hồn tôi nhẹ tênh, mi mắt nặng trĩu. Tiếng Huy như còn vang bên tai. Ngọc, Ngọc...

Tôi lắc đầu và nghe mình lên tiếng gọi : Huy, Huy, Huy... Rồi chung quanh như im bật để tôi một mình chìm đắm trong dư âm của Huy hôm nào..... *Xin cho con mê thêm dài một chuyến, cuộc tình buồn xuôi còn lưu luyến, còn hận còn đau. Em giờ đã xa xăm rồi đó, nơi em đi chắc vẫn còn lệ ứa... Mai đời có cho tôi gặp gỡ, xin cho đôi môi em cười rạng rỡ.*

Tôi thấy Huy cười, Huy cười và tôi... khóc. Xe chạy dần, đưa tôi càng lúc càng xa Huy. Nhưng hình như trên chiếc ghế này chỉ có thân xác tôi ngồi yên chờ khi về nơi chốn còn linh hồn, linh hồn tôi đã thoát bay ngược lối để tìm Huy, để theo bên cạnh Huy mãi — người con trai có đôi mắt màu rượu — dễ thương và lạ lùng.

...Cuộc tình này đó, đã theo mùa xuân đó, cuộc đời này đây sẽ chôn vùi ở đây. Ước cho nhiều, tuổi xanh trở về đâu...

Tôi chóng mặt. Tôi nhắm mắt. Tôi nhớ Huy. Huy. Huy.

NHẬT YÊN

từ một nơi thật xa CHÂU UYÊN

anh đi mùa trở lạnh
lá vàng khô âm thầm
nắng vàng phơi đôi cánh
trăng vàng gieo lặng câm

trên tà áo em buồn
màu thơ ngầy tan vỡ
trên dòng nước mắt tuôn
long lanh niềm thương nhớ

anh đi như bóng chim
mây dậm ngàn rong ruổi
em giữ lại trong tim
nửa vầng trăng hờn dối

đời đầy đầy tội lỗi
anh làm lỡ đôi lần

khi thật lòng sám hối
là nhớ em vô ngần

có những dòng sông xa
cuốn bèo trôi vội vã
có những buổi chiều tà
mịt mù trong bóng lá
có những giọt sương ngà
khuya về rơi lá tả
(hãy hiểu người đi xa
cũng buồn như thế đó)

hẹn một ngày nắng đẹp
anh trở về quê hương
gió sương đầy mái tóc
vai áo bạc bụi đường
vườn đời anh vẫn nở
những cành hoa yêu thương.

CŨNG MỘT LẦN SẼ CÓ

---

có một cuộc tình nào
dở dang mà chẳng đẹp
có lời nói yêu nào
đối gian mà chẳng... thật
hỡi nhỏ của tình ta
hơn một lần em đã
nói yêu ta thật thà

ta tin chắc, thế nào
cũng một lần, sẽ đến
dẫu không lời hứa hẹn
dẫu không lời tiên tri
em, lúc đó, ra đi
khỏi đời ta, thân hoặc
chân đưa lời vĩnh biệt
mắt đưa lời chia ly

ừ, em cứ ra đi
khỏi tình ta, như mộng
nếu em cảm thấy cần
phải xa nhau, để sống
(ừ, phải xa nhau thôi)
tình yêu nào không vậy

tình yêu nào không vậy
như một hạnh phúc buồn
những sầu vui bắt gặp
và một niềm tin suông

ta yêu nhau, cũng vậy
gặp nhau giữa cuộc đời

(trong giữa lòng cuộc sống)
là đau thương không rời

hỡi nhỏ của tình ta
môi ngậm lời phản trắc
mắt ngậm lòng điêu ngoa
ta yêu em thật thà
em yêu ta tráo trở
hạnh phúc như loài hoa
nên dễ dàng héo úa
hạnh phúc như cơn mơ
nên dễ dàng tan, vỡ

em cứ bỏ xa ta
đi về nơi chốn khác
em cứ lãng quên ta
mơ một đời sống khác
em cứ mặc đời ta
một trời giông bão, khổ

em, rồi cũng như mây
bay khỏi đời ta, mất
em, rồi cũng như hương
xa khỏi lòng ta, nhạt
ra khỏi tình ta, thôi

đời sống đã như grom
phạt ngang lưng hạnh phúc
bởi luật định trời, đành
cách gì thay đổi được
phải không, nhỏ tình ta
hôm nay ta nói trước

TẠ VĂN SĨ

---

mù sương

NGUYỄN NGUYỄN

Bây giờ vẫn là mùa Xuân. Tuy Hòa chắc vẫn còn sương mù buổi sáng và trời vẫn lạnh. Ở đây, không có gì ngoài khói bụi thay sương mù và hàng me vẫn rợp bóng, để che mát cho những đôi nhân tình, hay những áo trắng tan trường. Trời vẫn không lạnh như mọi năm để những cô gái có thể làm dáng bằng những chiếc áo len đủ màu, hay chiếc khăn quàng dễ thương thả lỏng.

Chắc là An đã đi học. Hôm qua Khanh vào lại Sài Gòn mang cho tôi những thất vọng và buồn chán. Vì đã hại bạn rồi Khanh ơi ! Buổi chiều tôi đạp xe như một thằng điên dưới mưa, trên khoảng đường hơn mười cây số. Cho tới lúc cảm thấy lạnh và đôi chân tê cứng, thì cũng gần đến nhà. Có lúc tôi tự hỏi : Cần gì phải dọa dẫm mình như vậy, hờ Huy ? Tại sao An dễ tin như vậy, ai nói gì cũng tin được sao ? Dám nghe lời người lạ rồi... từ luôn anh mình lắm à !

Cho tới bây giờ, tôi vẫn hình dung ra An : một cô học trò nhỏ gầy, dễ thương như bài hát của ai đó :

*Thương đôi mắt sao trời lung linh
Thương yêu ngón tay ngà xinh xinh.*

An nhất lắm, và dễ thương như một con mèo, lời Khanh, tôi vẫn nghĩ vậy. Những sách, truyện tuổi nhỏ mà tôi đọc đề được thấy

lại một thời của mình, đã làm tôi mơ mộng một chút. Những mơ mộng ấy đôi khi khiến tôi có những ý nghĩ làm An không bằng lòng. Không biết đó là tự ái hay là mặc cảm nữa. Nhưng dù sao tôi cũng chấp nhận những lầm lỗi về phía mình. An có thể giận khi nghe tôi nói những gì tận tâm tâm. Mặc dù có những cái, đối với tôi, là những gì tự nhiên và bình thường nhất. Hình như bà Duplessy có lần nói như vậy khi chỉ vào những cặp *giai nhân tài tử* dập diu ở hành lang VK vào những ngày cuối năm.

Có vẻ ích kỷ, nhưng tình cảm con người đối với nhau không thể như nước của một con sông, cứ bình lặng xuôi từ cao xuống thấp, từ thượng lưu đổ về biển cả. Mà phải là sự giao thoa của những làn sóng phát ra từ... hai bong bóng nước mưa, và người ta cảm nhận được hạnh phúc trong sự bắt gặp tình cảm ấy.

Có lẽ đã tới lúc mình phải xác định lại vị trí của mình trong nhau rồi đó An. Và rồi sự quen thân này sẽ đưa mình đi tới đâu ? Chẳng tới đâu hết ? Có vẻ không tưởng quá, hử An ?

Không gian vẫn là nguyên do của những lầm lẫn. Nhưng những lầm lẫn có từ An, có bao giờ tôi quan tâm lắm đâu. Tôi vẫn xem đó như những gì tất nhiên của một thời trẻ, của năm trăm cây số cách xa. Với tôi lúc nào An cũng là cô em nhỏ. Nhưng thánh thiện tới đâu, bao dung tới đâu, tới một lúc nào đó, chừng lầm lẫn dễ thương ấy vẫn làm tôi bực dọc. Rồi những bực dọc ấy chỉ quay ra hành hạ tôi thôi ! Gặp chi một lần rồi buồn khổ một đời !

Tôi đang nghĩ tới sương mù buổi sáng của Tuy Hòa đây, An.

NGUYỄN NGUYỄN

thân ái
mời bạn ngọc
đền dự

sinh nhật
thứ năm, tại
số 158

PHẠM
VĂN
BÌNH

vĩnh biệt thiên đường

Mùa đông năm ấy trời lạnh dữ nhưng không mưa. Mấy hôm trước ngày lễ trắng bỗng nhiên sáng, thứ ánh sáng kỳ quặc lọc qua màn sương mù dày đặc tủa xuống trần gian một lớp không khí lạnh lẽo, bàng bạc và đầy huyền tượng. Một điềm dữ. Mấy người già cả nhìn thời tiết bất thường, thì thầm với nhau bằng giọng nói sợ sệt. Vài bà mẹ đưa tay làm dấu thánh giá không biết tai họa nào sẽ giáng xuống cái thị trấn buồn thiu, nằm rải rác trên dãy đồi cỗi cỏi này.

« Chúa ở cùng chị anh em ». Lời rao giảng trấn an của cha xứ vẫn không đủ linh nghiệm làm lắng xuống làn sóng lo âu lan tràn trong thị trấn, ngự trị trong tâm hồn các con chiên ngoan đạo. Một cơn bão bất chợt ập xuống làm hư hại mùa lúa sắp đến kỳ gặt. Sự đói kém đe dọa. Ban đêm, những người ngủ muộn thường nghe tiếng chó ăng ăng sủa trắng. Những hồi tru ghê rợn kéo dài, nhọn hoắt chọc thủng màn không khí lạnh băng, hiu quạnh. Vài kẻ tin dị đoan còn quả quyết rằng đêm đêm, khoảng hai ba giờ sáng, bàn tay vô hình nào đó của ma quỷ đã lên đến gác chuông giáo đường, gióng lên những hồi chuông báo tử, tiếng chuông âm động chòn vờn trên những dãy mộ bia trong nghĩa trang thành phố.

Tuy nhiên, sự sửa soạn đón mừng lễ vẫn diễn ra trong

khắp các xóm đạo. Cờ xí, lồng đèn, hoa giây, hang đá, máng cỏ xuất hiện đó đây. Sau những ngày dài vui kỹ trong lớp chăn mây xám đục, mặt trời dài các nhô ra, thẹn thùng rọi xuống cảnh vật những tia nắng ấm áp. Bữa tiệc nửa đêm truyền thống sau thánh lễ nửa đêm là đề tài bàn tán trong mỗi gia đình. Những điệu thánh nhạc là đã trong không gian và trước sân nhà thờ, sừng sững một cây thông giáng sinh do Dòng Thiên An ở Huế gửi tặng cha xứ.

Đêm hai mươi bốn tháng chạp tôi chờ Hồng tại sân ga thành phố, chiếc ga xép cuối cùng trên con đường sắt xuyên Việt. Thiết lộ, lẽ ra không ngừng lại nơi đây nhưng bom đạn đã làm sập những chiếc cầu, những đoạn đường sắt cong queo và bung lên khỏi mặt đất, những cây «tà vẹt» được mang về làm hầm trú ẩn, tu bổ hệ thống phòng thủ. Ga còn hoạt động là một phép lạ ! Chúng ta còn muốn gì hơn trong hoàn cảnh này. Người bẻ ghi thường buồn bã tâm sự với các hành khách đến sớm, ngồi đợi con tàu. Lạy Mẹ Maria nhân từ, nếu chẳng may nhà ga đóng cửa chắc tôi quần trí đến tận mắt. Người bẻ ghi tiếp : Tôi nhớ những hồi còi vang lên trong sương sớm, những đêm tàu về khi trăng sao nở đầy vòm trời thị trấn. Sự trở về của một người tình. Tôi tương tư mùi khói than phả ra ấm áp vào những ngày mùa đông lạnh lẽo.

Tôi không nhớ những hồi còi tàu, cũng chẳng tương tư mùi khói than như người bẻ ghi, nhưng đối với tôi và Hồng từ bao lâu nay sân ga đã mang vẻ êm đềm, thân thuộc. Đó là địa điểm hẹn hò lý tưởng nhất hơn bất cứ địa điểm nào trong thành phố mà chúng tôi tìm thấy. Đêm đến, sân ga hoàn toàn vắng vẻ. Chuyến tàu kế tiếp sẽ khởi hành vào hồi sáu giờ sáng mỗi ngày nên chẳng có hành khách nào điên khùng mò đến lúc này. Sự giá lạnh cũng khiến ông xép ga rúc vào phòng hú hí với bà vợ trẻ và bác bẻ ghi bỏ đến một quán rượu, mặt đỏ gay, ba hoa về những hồi còi và mùi khói tàu quyen lẫn trong sương.

Chúng tôi hoàn toàn tự do trong thế giới riêng biệt của hai đứa. Con tàu nằm bất động trên đường sắt, những cành bàng tỏa rợp thành một chiếc dù lớn, ngăn cản những giọt mưa rỉ rả rơi xuống từ bầu trời. Chúng tôi ngồi dựa sát vai nhau dưới một gốc bàng. Từ đó, ngôn ngữ êm ái nhất của tình yêu được diễn đạt.

Tôi luôn đến trước tại điểm hẹn. Đó là nghề của chàng, Tôi

chẳng khi nào thắc mắc và không có sách vở nào dạy tôi về điều này. Người lớn từ cha mẹ đến thầy giáo chẳng ai buồn nói với chúng tôi về tình yêu và cung cách xử sự trong tình yêu. Đó là vùng đất cấm được hiểu đồng nghĩa với trái cấm trong vườn địa đàng và lời khuyến dụ của loài rắn. Nhưng người lớn làm sao rắn cấm những hạt mầm tình yêu nảy nở trong tâm hồn chúng tôi, càng bị cấm đoán, thân mầm càng vụt lớn, chui lên khỏi mặt đất góp mặt cùng đời sống.

Nhà ga được xây cất trên khoảng đất cao, từ đó tôi có thể đảo mắt nhìn một vòng suốt thành phố. Mọi nhà đều đã thắp sáng, những chiếc đèn lồng li ti đủ màu chập chờn trong gió. Trẻ con xúng xính áo quần mới, nơ màu phất phới hai bên mái tóc các cô gái, người lớn sửa soạn lâu hơn thường lệ, tất cả họp thành những thác người cuộn cuộn trôi chảy trên các ngã đường xuôi đến nhà thờ. Không gian giá lạnh ngào ngạt mùi thơm của gà, ngỗng quay, bánh kem và rượu lễ trang trọng đặt sẵn trên các bàn tiệc.

Tôi cười thầm, nhớ lại một đêm đi chơi về muộn, tôi và Hồng đã la lớn «Ồ các con hãy chỗi dậy, chỗi dậy và làm việc!» trên các đường phố khuya khoắt, bắt chước giọng của các thiên thần : «Này đây ta báo một tin vui, một tin vui mừng cả thề».

Hồng đến cắt ngang ý nghĩ của tôi, bước chân của nàng nhẹ đến nỗi tôi không biết nàng đến. Hai bàn tay thơm ngát hương hoa hồng bịt lấy mắt tôi, đồng thời một lời nói thoảng nhẹ bên tai :

— Này đây ta báo một tin vui. Ta là nữ thánh Hoa Hồng.

Đang mơ màng tôi tỉnh ngủ hẳn. Sự hiện diện đất chột của nàng là một hồi kèn đánh thức rạng đông. Hồng ngồi xuống, tựa lưng vào góc bàn. Tôi kéo nàng vào lòng, định hôn lên đôi môi mơn mớn nhưng Hồng cương quyết đẩy mặt tôi ra :

— Không được đâu anh, tối nay em phải rước lễ.

Tôi ngồi im, nhìn lên những vì sao xa vắng trên vòm trời xám nhạt. Hôn nàng trước giờ rước lễ là một điều cấm kỵ. Hôm nay Giáng Sinh, tâm hồn nàng phải tinh khiết, đôi môi phải thanh sạch khi đón nhận bánh thánh.

Tôi hỏi :

— Chiếc áo dài Giáng Sinh của em đâu ?

Hồng dịu dàng nắm lấy bàn tay tôi. Nụ cười của nàng phẳng phất một chút buồn bã.

— Sau khi dự thánh lễ em sẽ mặc và đến đây với anh. Em muốn giành tất cả cho anh trong đêm thánh thiêng liêng này.

Tôi cười hôn lên má nàng.

— Tất cả cho anh ?

Hồng lẩn tránh ánh mắt tinh quái của tôi.

— Xì, còn lâu, vẫn có giới hạn trong cái tất cả của em chứ.

— Nghĩa là trái cấm vẫn là trái cấm trong vườn địa đàng của em?

Hồng nhìn lên trời cao, đôi mắt lóng lánh tròn như hai viên bi :

— Vĩnh viễn !

Một hồi chuông vọng đến từ giáo đường xa, thúc dục mọi người đi lễ. Tôi diu Hồng đứng lên. Mưa bay nhẹ nhưng cũng khiến chúng tôi rét run.

— Đề anh đưa em đến nhà thờ.

Hai viên bi chiếu thẳng vào mặt tôi, tỏa ra làn ánh sáng kỳ dị :

— Đứng anh. Tối nay em bị canh giữ kỹ. Cả ba và anh Du.

Tôi ném mạnh điếu thuốc đang hút dở xuống đất, hỏi Hồng :

— Với hai cây roi như thường lệ ?

Hồng buồn bã gật đầu. Cái gật đầu cam phận, tội nghiệp. Tôi thoáng nghe tiếng thở dài trong đêm và nàng lướt đi như một hơi gió sau khi đặt tôi ngồi đây đợi nàng tan lễ.

Sự cô đơn trùm kín lấy tôi khi Hồng rời sân ga đi về vùng ánh sáng. Tôi hình dung ra nàng chìm ngập giữa biển người đông đúc trong giáo đường, thánh ca diu dặt theo tiếng đàn harmonium. Tại sao Hồng không để tôi sánh vai nàng trên con đường rợp bóng cây sồi đông dẫn đến giáo đường. Tôi muốn chiêm ngưỡng chân dung khổ hạnh của Chúa trên thập tự giá. Tôi muốn nghe lời cha xứ vang trên tòa giảng «Chúa ở cùng anh chị em».

Không, Chúa chẳng ở cùng tôi. Tôi chỉ là kẻ ngoại đạo lạc lối đến thiên đường. Định mệnh đã quất những nhát roi tàn nhẫn xuống tâm hồn chúng tôi, chia cách tình yêu chúng tôi. Dư luận biến thành những con rắn độc và gia đình nàng, những kẻ đạo dòng không bao giờ chấp nhận tình yêu đó, nói chi đến hôn nhân. Dầu bị ngăn cản. Hồng

vẫn trốn gia đình đi chơi với tôi. Có đêm nàng đến nơi hẹn, tay chân còn in hằn những dấu roi. Những nụ hôn đầy thương mến của tôi chắc không xoa dịu hết sự đau đớn của nàng. Thỉnh thoảng tôi phải thay đổi điểm hẹn theo chiến thuật du kích, chơi trò ú tim với ông bố Hồng. Ông vẫn thường hùng hổ xách cây roi làm bằng đuôi cá đuối sục sạo khắp phố những tối Hồng rời nhà đi chơi với tôi. Điểm hẹn lý tưởng vẫn là sân ga nhưng có khi chúng tôi dẫn nhau ra tuốt vùng ngoại ô, ngồi trên bờ một ruộng lúa, trong hàng hiên trường Trung học tôi đang dạy hoặc táo bạo hơn chui vào một bụi cây hoa giấy chỉ cách nhà nàng khoảng hai mươi thước. Chúng tôi chơi đờn nghi binh. Sức mấy bố nàng ngờ được «thằng quý sa tăng» đang nắm tay con gái cưng của ông ngay dưới mũi ông. Chúng tôi bụm miệng cố nín cười và cảm thấy thương hại khi ông già xách roi đi qua, mặt kính cận của ông lóe sáng dưới ánh điện đường. Tuy chưa học qua quân trường nào tôi đã ứng dụng bài chiến thuật nguy trang thật tài tình : Ta thấy địch mà địch chẳng thấy ta.

Chuông đồng hồ trong phòng đợi thông thả gõ nhẹ mười một tiếng, còn một giờ nữa mới tan thánh lễ. Mưa bắt đầu nặng hạt và về khuya gió càng lạnh dữ. Những chiếc lá bàng lấp lánh dưới nước mưa, dưới ánh điện đường vàng vọt.

Tôi bỏ đi mua một gói thuốc lá cho đỡ sốt ruột vì chờ đợi nàng khi trở lại. Hồng đã ngồi tựa lưng vào gốc bàng từ hồi nào. Tôi vòng tay ôm lấy nàng, hôn lên má nàng như mưa bắc. Hồng ấn tôi ngồi xuống cạnh nàng, cười nhẹ.

— Ngồi yên đi con dê rùng háu đói. Chúng ta có nhiều việc phải làm ngay. Trước hết, đi nhặt cho em tất cả lá bàng chung quanh đây.

Tôi tuân hành mệnh lệnh nàng tức khắc nghĩ thầm : « Chắc cô nàng mới học bài nhặt lá bàng » và đầu hai hàm răng đang đập lập cập vào nhau vì gió lạnh tôi cũng la lớn đề làm vừa lòng người đẹp :

— Gió lên ! Lạy trời, gió lên nữa !

— Này đừng có khùng. Bộ gió chừng đó chưa đủ lạnh rồi sao ?

Tôi chưng hửng :

— Ủa, không phải em mới học bài nhật lá bàng của Nhất Linh sao ?

Chúng tôi cùng trải tất cả những chiếc lá bàng thành chiếc nệm lá cây êm ái. Tôi muốn kéo Hồng ngồi lên trên đó nhưng nàng đã nhanh nhẹn lúi từ sau gốc cây ra một cái giỏ và bắt đầu bày biện thức ăn lên lá bàng, nào gà quay, bánh mì, bánh kem, một chai rượu lễ và hai chiếc cốc thủy tinh xinh xắn. Sau hết, một bó hồng nhung và hai chiếc lồng đèn xếp cũng bằng loại giấy màu hồng.

Tôi trở mắt ngạc nhiên tưởng đang trải qua một giấc mơ kỳ ảo và trước mặt tôi hiện ra một nàng tiên xinh đẹp vừa bay xuống từ trời cao, với khuôn mặt kiều diễm đang được thực hiện những điều ước của tôi. Bữa tiệc nửa đêm thịnh soạn quá, tôi chẳng bao giờ dám mơ ước.

— Làm gì mà há hốc mồm ra vậy ông tướng ? Đưa em mượn bao diêm đi.

Tôi lưỡng cốong cho tay vào túi và biết chắc rằng Hồng, cùng cảnh tượng trước mắt đều có thật. Vô cùng thanh thản nàng tiên quẹt diêm, thắp vào hai cây nến đặt vào đèn xếp, hát ư ừ trong miệng : «Đêm thánh vô cùng, giây phút tung bưng. Đắt với trời, hòa chữ đồng. Đêm nay Chúa sinh ra nơi chốn dương trần»...

Gió thổi đong đưa hai chiếc đèn lồng trên cành bàng và ánh sáng lung linh nháy múa trong đôi mắt nai tơ của Hồng. Nàng kéo tôi quỳ lên tấm nệm bằng lá cây, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt hơi cúi xuống, thánh thiện. Nàng cầu nguyện cho nàng, cho tôi và cho tình yêu khốn khổ của hai đứa.

Bữa tiệc bắt đầu. Chúng tôi ăn bánh mì gà quay và thưởng thức rượu lễ, loại rượu chế tạo bằng nước cốt nho chính cống. Hồng ở trong ban thánh ca xứ đạo nên Giáng sinh năm nào cũng được cha xứ biếu một chai rượu lễ. Nhưng còn những món ăn thịnh soạn này nàng đào đâu ra mà tài thế ? Tôi chột ngừng ăn khi khám phá ra Hồng vẫn mặc chiếc áo dài cũ, một sự phá bỏ luật lệ của nàng vào lễ Giáng Sinh năm nay.

— Sao em không may áo mới ?

Hồng chỉ xuống bàn tiệc :

— Em hy sinh để đãi anh bữa Réveillon này.

Nàng rót thêm rượu vào ly tôi, màu rượu vàng sáng sánh ánh đèn

— Đừng buồn vì em không may áo. Có những chuyện khác buồn hơn.

Men rượu làm khuôn mặt hồng thêm hồng, toát ra vẻ đẹp huyền ảo, say đắm. Tôi ngây ngất nhìn và muốn nhai nàng thành từng mảnh.

Sau cùng bữa tiệc cũng chấm dứt. Hồng châm cho tôi một điều thuốc, nàng tựa đầu vào vai tôi, thì thầm :

— Hãy kể cho em nghe về con tàu.

Tôi phà một hơi khói, giọng mơ màng :

— Con tàu giống như sân khấu cuộc đời, nơi đó chúng ta gặp nhau, những đời người gặp nhau trên chiếc sân khấu vĩ đại của đời sống. Tàu sẽ đưa chúng ta đi, qua những núi, những đồi, rừng hoa và biển. sáng, những ga xếp quanh hiu hoặc sân ga tấp nập, ngời sáng ánh đèn. Có những đời người sẽ cùng đi với nhau đến ga cuối cùng, nơi ga tình yêu kết trái, những đứa bé lần lượt ra đời, tiếp nối cuộc hành trình của con tàu. Cũng có những đời người vội vã tách xuống ga đầu tiên, để người còn lại tiếp tục chuyển đi trên con tàu cô đơn. Cuộc gặp gỡ chỉ diễn ra trong khoảng khắc của đời sống. Mỗi người là một con đường, những con đường song song, chạy dài vô tận nhưng cũng có những con đường chỉ bất chợt gặp gỡ trong ngã tư nào đó của cuộc đời.

Hồng hôn nhẹ lên môi tôi, mắt nàng rưng rưng.

— Thôi đừng nói nữa anh nghe buồn quá.

Tôi hỏi nàng :

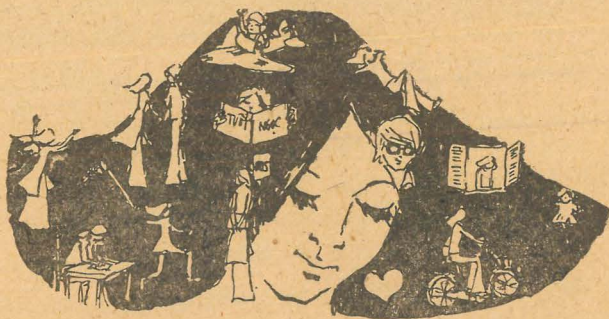
— Ba quyết định sao trước lời cầu hôn của anh ?

Những giọt lệ nồng nàn ấm cúng ứa ra khỏi đôi mắt Hồng, lăn dài xuống má. Nàng lập lại một câu trong thánh kinh : « *Rời Chúa đuổi hai người ra khỏi vườn địa đàng* »...

Thánh lễ nửa đêm vừa chấm dứt, những hồi chuông rộn rã, vang vọng giữa thình không. Chúng tôi cùng chúc mừng Giáng sinh rồi ôm chầm lấy nhau. Tôi hôn lên đôi mắt đầm đìa những lệ của Hồng và cảm thấy mắt mình cay cay. Tôi khóc chẳng, hay trời mưa ? Có thể ? Cả hai.

PHẠM VĂN BÌNH

cánh mỏng NHƯỚC

Gạo Nam thò chân xuống lớp đất thấp có những viên sỏi lấp lánh nàng nhật những hạt nâu đen.

— Này Gạo Bắc, xem có đẹp không ?

Gạo Bắc bĩu môi, quen thói mắt rời kể từ sau những lần giá vờ bĩu môi để trên ông quen mặt.

— Đẹp chi mà đẹp, đằng em có hằng hà sa số.

— Như ri mà còn chê. Như Gạo Bắc làm biết có được bằng một phần triệu như vậy hay không ?

— Ôi chao nói chi nghe bắt mệt. Ai uống nước không? Buồn ngủ buồn ghê quá à.

Gạo Nam đứng lên kéo sợi thun buộc tóc, điệu ra gì chứ lại. Gạo Nam là cô bé tóc ngắn má rám nâu hồng, mắt to như hòn sỏi trong tay mà khốn khổ mù lòa những gân ba độ. Gạo Bắc nghiêng người lách qua bệ thang cầu nhà.

— Ôi chao buồn ghê đời, ban tối em thức gân hết. Như không rồi kỳ ghê.

— Ai biết đâu, lại đầy lên voi xuống trong dạ trong ruột chứ chi.

— Đầy lên voi xuống sao nổi. Gạo Nam Gạo Bắc bằng nhau.

Đòn miền Trung cân quá chừng rồi.

— Ghê, Đòn miền Trung tiến bộ trông thấy, xuất hiện từ đầu đến cuối.

— Chứ không ưng vậy sao.

Gạo Bắc lắc lắc đầu hát nho nhỏ trong môi «Hỡi anh gánh gạo bên đường, chàng ơi. Gạo Nam, Gạo Bắc Đòn miền Trung gánh đừng đề rơi chàng chàng ơi gánh đừng đề rơi...» Gạo Nam hơi mỉm cười nói nhẹ :

— Đòn miền Trung điệu quá chừng...

— Đòn miền Trung nói chuyện ưng cắn môi.

— Biết môi đỏ và cười có đồng tiền mà. Bởi vậy cứ chúm chím.

— Bọn mình có hai cái đòn mà đòn nào cũng vậy, khếp na khếp nép trông mà rầu rĩ.

— Nói chi mà bạo quá chừng. Ừ. Ai như mình.

Gạo Bắc chột cười một mình khi nhớ câu nói hôm đầu tiên của Đòn miền Trung :

— Các cô vui tính cho nên xã giao rộng.

— Vàng cũng nhờ giới phú...

Giọng cô nhỏ lê thê nghe sốt ruột, nhớ rõ rệt mà. Đòn miền Trung hay cười nụ nhỏ, hay nhìn vu vơ. Gạo Nam bảo chàng khéo khai thác tru điền, tội quá chừng. Hai thúng gạo Nam Bắc cứ phải trông đợi Đòn gánh miền Trung cưu mang, Gạo Bắc nói nhỏ :

— Đáng lẽ Đòn miền Trung phải chịu trách nhiệm cho cả hai đũa. Cứ bắt Gạo Nam Gạo Bắc gồng gánh chuyên chở lấy nhau, tẻ quá đổi thôi.

Gạo Nam cười theo ra dáng bực mình, vậy rồi hai cô im bật, màu áo xanh lặng yên và quen thuộc, họ cười với nhau, thật kín và cũng thật tròn. Đòn miền Trung ngồi đọc sách, Gạo Nam rón rén đi đến ra về nhỏ nhoi.

— Gớm ông học giỏi quá. Cháu trông mà phục.

Gạo Bắc nghiêm trang :

— Ông học chữ chi mà lạ thế, từ bé đến bây giờ cháu chưa trông thấy, khiếp trông ông tối tân ghê.

— Văn minh nữa, à chữ này chả phải chữ ta đâu, chữ ngoại

quốc đấy.

Đòn miền Trung cười ngất nghẽo, chàng cười tươi như hoa nở, Nam Bắc ngồi ngẩn ngơ nhìn quên tiêu câu chuyện.

— Máy người cứ trêu tôi hoài.

— Ai dám, ông to tát thế kia.

— Ông vĩ đại thế kia.

Đòn miền Trung lắc lắc nửa người, chịu nhé ôi nói năng chi mà mấy người ghét chưa.

— Thi đồ mấy người học gì ?

— Thế ông học gì ? À ông xem bọn cháu học được gì nào ?

— À đâu đấy. Tôi hỏi ? có lẽ nghỉ nhà.

— Ôi nói chuyện ỡm ờ làm sao, liệu mà buông nhau đi nghe kẻo rồi về không đành.

— Gạo ơi em ứng nghỉ một thời gian cho nhàn hạ.

— Em cũng vậy, để biết mùi chứ mỗi ông biết thôi không chịu đâu.

Đòn miền Trung trở mặt, hai hạt long lanh đẹp như hòn bi ve trong suốt.

— Chắc các cô chăm lắm.

Nói cái chi vậy, khi không rồi chăm với chả lười, chọt hiểu ra Gạo Nam bật cười.

— À ông hiểu lầm rồi Gạo nàng Hương, Gạo sóc Nâu, gạo Lứt, Gạo Mỹ gạo Thái Lan. Nói chung là gạo Nam Bắc chớ không phải gạo bài.

— Thế hở ? Tên các cô lạ ghê.

Gạo Bắc ứng cười tung ra những hạt bắp rang nở thật tròn vẹn. Tội nghiệp cho chàng nếu ông mà biết tên ông là Đòn miền Trung chắc ông ngất đi rồi. Hai nhóc thân ái không rời, vậy đó, nên ông làm Đòn miền Trung gánh đôi Nam Bắc. Có bằng lòng lắm không.

— Vâng, cảm ơn ông nhờ bố mẹ khéo đặt.

— Chết mất, Gạo Nam buồn cười đứt ruột, thôi xéo đi kéo chần chờ nàng cười to lên thì dị ghê lắm.

— Thôi thế chào ông nhà, chúng cháu chỉ hay làm rộn.

Đòn miền Trung cười nụ ảm ảp, ôi chân tay Nam Bắc như vương lấy nhau.

Gạo Nam đang đưa đôi chân, cô nhỏ cười sè.

— Ri làm em muốn đứt ruột, Đòn miền Trung ngày thơ ghê nhi?

— Mắt của Đòn miền Trung tuyệt vời.

— Đòn miền Trung là con rơi của Bích Khê.

Hai nhóc cười với nhau, và Gạo Bắc yên lặng, trong ý nghĩ thế nào cũng có nhàn nhạt mằm yêu, cứ xem Gạo Nam thì biết.

Rồi thì họ yêu nhau như thế ấy, chuyện bắt đầu từ một hạnh ngộ nào đâu của cả ba người. Có phải Nam Trung Bắc đã là cần thiết không rời đã là những nương tựa rất dễ dễ thương, Gạo Nam hơi cúi đầu ở trong đôi môi cô nhỏ bài hát chỉ quen thuộc khiến Gạo Bắc nhớ màu mắt quen vô kể...

NHƯỚC

tình em hôm nọ

TRẦN ĐỨC OANH

hôm nào em về
đường ấy nở hoa
chân hoang rong đuôi
trời sắp chiều tà

tóc em u hoài
mây trời diễm sương
em ơi tình đó
miên man đêm trường

giờ thì còn đâu
em cũ xa rồi
thuyền trôi đêm thâu
lạnh tấm hồn tôi

giờ thì còn đâu
em ơi mưa ngàn
giờ thì sông sâu
nước chảy bèo tan

tôi về thăm hoa
hoa rũ tình buồn
sợi tình bao la
mãi mãi còn vương

mai chi ca

mắt em như mắt rắn
rủ ta về địa đàng
em bỏ trong gian dối
ta trườn trong ăn năn

môi em thơm mật đắng
hôn nhỏ lệ đôi hàng
ta ôm tình trời vượt
đuôi rắn quấn gian nan

tay em như vây kín
nhốt hương tình nồng nàn
tóc tơ như chỉ rối
giăng kín hồn lang thang

thân em như gỗ quý
phả hơi trầm bâng hoàng
ta u mê đắm đuối
chết trọn đời mê man

răng em như ngọc quý
cắn ta bắm, đời tàn
bao nhiêu là dấu tích
phá hoại đời ta tan

ta khôn ngoan cuộc sống
nay cũng đành đầu hàng
tạ gian ngoa một túi
sao ngã vùi mê man

khi xa em một chút
ta đã thề lời thề
xin quên em thật vội
chớ dại, đừng u mê

khi xa em một buổi
sao cuộc đời nào nề
ta không kham cuộc sống
mà thiếu em nghe em

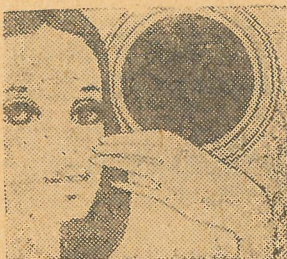

VŨ HỮU ĐỊNH

LÊ THÁNH THU tình như một đường banh

Tôi nhận lời ông Hiệu trưởng, sau khi ký giao kèo làm huấn luyện viên cho đội banh nữ của trường. Tiền lương chỉ đủ cho tôi, một sinh viên thì lỗ, một ông thầy thì dờ, uống cà phê buổi sáng. Danh sách đưa ra, tên tuổi các cầu thủ đẹp như tiên, nào Nguyệt Hồ, Mộng Tuyết, Bạch Nguyệt, Tiểu Hồng... đếm vừa đủ số trên mười ngón tay.

Buổi tập dợt đầu tiên khi đã xem mắt xem mũi mười nữ cầu thủ, tinh hoa thể thao của trường, tôi chấm ngay Tiểu Hồng lớp 10C, tám điểm trên mười. Cô bé dễ thương, có cái cười tròn xoay và khá xoáy như những đường banh sút thẳng còn chạy vòng vòng trên miệng rồi trước khi lọt lưới. Hỏi cô bé đẹp như thế chơi banh không sợ xấu? Cô bé quật lại :

— Trông thầy hiền mà sao chơi banh dữ tợn, hung hăng không sợ bồ chê à.

Tôi lính quỳnh. Cô bé giỏi thật dám chơi ngang. Có lẽ cô bé muốn đạp xe ba gác vào đời tư của tôi đây. Được rồi, bắt các cô nhỏ chạy đủ hai chục vòng sân banh, thể dục các động tác : uốn người, uốn chân, bẻ tay... Các cô mệt nhừ, mới giai đoạn nhất mà than, mà van như bị bà già đánh không bằng. Nhìn dáng bơ phờ, rũ rượi những mồ hôi thấm đầy quần áo (nếu yếu via một chút chắc tôi không cầm được nước mắt). Tiểu Hồng hăng tiết :

- Thầy khôn lắm, bắt tui em chạy ứ hơi, còn thầy...
- A, huấn luyện viên mà.
- Chạy đua ?
- Không.
- Sợ bò chê à?
- Sợ cô bé chạy đập trúng tim tôi mất.
- Bộ tim thầy cũng biết chạy ?
- Tim cô bé chạy đâu tim tôi chạy đó.
- Tim thầy chơi banh hay không ?
- Làm huấn luyện viên đó cô bé.
- Chạy thua mà đòi dạy người ta.
- Không. Chỉ huấn luyện cho trái tim cô bé thôi.
- Bằng cách nào ?
- Cái đó để từ từ, chưa giao đấu mà.
- Chết tập đi thầy, Ông Hiệu Trưởng ra coi đó.

Ngậm còi tôi thổi một tràng dài, lấy le. Bắt các cô đứng chuyền banh, tập lừa tập nhảy tập sút. Tiểu Hồng có vẻ xuất sắc hơn cả. Lừa banh rất điệu nhưng còn yếu. Tập cách giành banh cách chơi xấu mà trọng tài không biết. Nhìn cái tướng sút banh của mấy cô mà cười no bụng. Uốn bên này, ẹo bên kia, hai chân như muốn ăn tươi, nuốt sống nhau, té lăn cù trên sân. Lừa banh tha thướt như những vũ điệu Thái Lan. Sút banh như đang cùng với kếp nhảy đầm, chân tay vung vẩy. Sút xong, đứng lại dưới rờ ngó lên và bụm miệng cười, thật to, dài, vui. Có cô chả cần lừa, ôm banh như bông em bé, chạy một mạch tới rờ và ném ào vào (hình như các nữ cầu thủ mới tập chơi cho rằng đó là lối chơi rất an ủi, chỉ cần ném đụng bảng là được.) Có cô lừa banh một lát rồi dừng lại vuốt tóc, chùi mồ hôi, nghỉ mệt rồi lừa tiếp, không cần luật lệ mệt là nghỉ, là vén tóc. Có cô lừa banh mỗi tay, đổi sang chiến thuật mới là lừa bằng chân chạy như chạy giặc, chơi "rờ rờng", có khi sáng tạo giải pháp mới, kéo tóc níu tay níu chân, chửi nhau, véo nhau, rờ khóc la... Tôi ngờ ngần đứng trở mắt nhìn các cầu thủ của mình đang «nồi da xáo thịt».

Đó chỉ là giai đoạn dò đường, thử sức cầu thủ. Sau mấy tháng liên tiếp. Các cô đã tiến bộ nhiều, chơi có trật tự hơn, đẹp hơn. Thân hình này nở nhanh chóng. Chân chắc thịt, tay chai cứng cơ hồ bóp vỡ

mấy trái bong bóng. Ngực lớn, có vóc dáng một đại thể thao gia.

Chiều chủ nhật. Buồn. Nằm nhà đọc mấy cuốn tạp chí mới mua ngoài sạp báo. Tiêu Hồng đạp xe thẳng vào nhà, trên vai vắt vương trái banh. Tóc đánh con rít, quần thể thao, áo thun vàng ôm sát lưng, bata gọn. Trông cô bé như một cầu thủ chính tông sắp đi dự trận đấu quốc tế.

— Tới giao đấu phải không cô bé ?

— Giao hữu thôi thầy.

— Ai trọng tài ?

— Thôi, đi dượt banh thầy, tập lại mấy đường chạy hai bước em quên mất.

— Hôm bữa nói thuộc lòng rồi mà.

— Tại hôm qua em tập trong nhà làm bể bình hoa, má la. «Con gái gì mà suốt ngày banh với biếc. Tập thì ra ngoài đường mà tập, tao cấm đem banh vào nhà». Em sợ nên nghỉ tập.

— Quên rồi à ?

— Dạ, đi thầy, 5 giờ rồi.

— Tập trong nhà tôi cũng được.

— Đâu có rồi.

— Có chứ.

— Đâu ?

— Rồi tình yêu ấy mà.

— Rồi đó sút khó vô lắm thầy ơi.

— Không lối tập này tôi chỉ làm huấn luyện viên trong hai giai đoạn thôi. Còn giai đoạn ba, cô bé đương nhiên là huấn luyện viên của tôi.

— Tập xong có đi đấu không thầy ?

— Lúc đó. Chúng ta sẽ mời đội cầu Harlem qua giao hữu và tôi chắc chắn chúng ta sẽ thắng, chính cô bé sẽ làm bàn. Đội Harlem dám giải nghệ lắm. Bây giờ chúng ta khởi công tập đi, dốc hết khả năng. Sở trường xá sở đoản. Có lẽ vài ngày nữa tôi sẽ viết thư mời đội Harlem qua giao hữu với chúng ta.

Tiêu Hồng lắc đầu và bụm miệng cười.

— Cô bé chỉ tập giai đoạn một thôi, rồi sau nếu còn phong độ sẽ đến hai giai đoạn cuối.

— Tập thì tập, thử xem ai huấn luyện viên ai cho biết.

Thế là chúng tôi nhập cuộc đôi lúc phải tháo mồ hôi. Cô bé lém đáo đẽ. Những đường banh của cô bé làm tôi liềng xiềng nếu không kinh nghiệm, có lẽ tôi đã đầu hàng. Giai đoạn một, chúng tôi tập nhanh chóng dễ dàng. Giai đoạn hai, tôi mới dẫn banh vào vùng cấm địa, cô bé bám theo tôi, tôi sát nút, không thể nào mà sút rỏ được, phải dùng trận pháp ba một ba, lối nghi binh và lừa được cô bé, đến đây tôi thông thả sút vào rỏ dễ dàng, banh lọt lưới. Cô bé chả dám sút vào rỏ mà lạ, rỏ tôi không hàng hậu vệ, tôi thả lỏng. Cô bé không dẫn banh xuống. Đầu như cô bé dẫn xuống có một lần, một lần mà tôi không ngờ, đường banh độc đáo, sút thẳng, thần tốc, khiến tôi chẳng kịp phản ứng. Giai đoạn cuối, chúng tôi thành công ngoài sức tưởng tượng của tôi và cô bé.

Cứ thế. Chúng tôi tập đi tập lại hàng ngày trong cung cách giỡn nghịch với những tất định vật lý. Sự đùa nghịch, vờn vẽ như những đường banh xoáy tròn trên không và rơi trọn vào lưới. Tiêu Hồng nay đã là một nữ cầu thủ nhà nghề, tôi chọn cô bé làm thủ quân cho đội banh nữ của trường và cũng là thủ quân cho đội banh chúng tôi.

Trên sân tình êm ái, chúng tôi vờn banh, tập cho nhau những đường sút ngoạn mục banh đã lọt lưới. Đôi khi Tiêu Hồng nhắc đến đội Harlem và muốn mời qua giao hữu. Tôi viện cớ :

— Chúng mình phải tập cho thuộc lòng cô bé ạ. Đề khi đội Harlem thấy chúng ta biểu diễn họ phải say mê mà nhìn mà thần phục, và phải cúp đuôi về xứ.

— Xạo hoài.

— Không. Cô bé lại gần đây anh nói. Thử đề tay trên ngực mà nghe tim mình võ tay thật lớn, lớn hơn tiếng võ tay của đội Harlem nhiều : chúng ta đã yêu nhau rồi đó cô bé.

LÊ THÁNH THƯ

em đi dưới nắng má hồng

em đi dưới nắng má hồng
ngang vai tóc xỏa bành bồng dáng tiên
bay bay áo trắng ngoan hiền
bước em qua động mấy miền tim ta.

tương tư

anh về ngủ giữa mùa hoa
chợt chiêm bao thấy em, ta rất tình
đều nhau đi, những bước xinh
vai kê vai như bóng hình kề nhau
giật mình con mộng tan mau
mới hay ta vẫn còn sầu tương tư

NGUYỄN CAO GƯƠNG

bóng thiên thu

về đây soi sáng bóng thiên thu
nhớ đôi vai cũ nhớ mù sương khời
chim ơ mây trắng bên đời
chiều về ngày đã dẫn xa
mới hay đêm đã phôi pha mộng vàng
trắng lên chênh chềch ánh ngàn
từng cơn mộng xuống muộn màng bên song
tưởng rằng côi biếc hư không
theo mây về với tấm lòng xa khời
ai tìm ta ngồi cuộc đời
ta tìm ai những hẹn lời xuân sang
mộng chấp chùng mộng vừa tan
mới hay mộng đã hoang tàn mùa hoa

LÊ CÔNG LỘC

buổi chiều đầu năm

AN VI

Tôi chú ý đầu vào quyền sách, những giòng chữ nhảy múa lung linh trước mặt tôi, những hình vẽ như dày đặc và chi chít hơn. Gỡ đôi kính cận xuống, tôi lúc lắc cái đầu mình cho tỉnh táo. Có lẽ không thể nuốt thêm chữ nào nữa rồi. Bài vở dồn đống trong tủ chưa thanh toán kịp cho mùa thi tới. Ba tháng dưỡng bệnh, biết bao nhiêu bận rộn được rũ bỏ bất ngờ, và bây giờ mọi thứ tỉ như càng quẩn chặt tôi thêm. Mỗi tối trước khi chui vào mùng tôi ngồi nhẩm tay toan tính những gì mình phải làm nốt trong ngày mai. Và mệt mỏi nhàm chán. Nhưng không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Ba má ở xa đâu rõ những bận rộn không dứt của tôi. Ba ngày trước anh Thương từ P. xuống thăm mang theo mấy chai thuốc bổ và món bánh cốm thơm ngạt ngào má gọi. Những chai thuốc xinh xắn được tôi nhét vào tủ đóng ập lại, mấy cái bánh, trái lại, được hai anh em lôi ra vội vàng chiếu cố. Lâu quá không có dịp ăn lại những món ăn má nấu tôi thấy nhớ nhớ và thèm thường vô cùng. Tôi hỏi anh Thương tiệm bánh ba má ngoài đó thế nào, anh cười đưa một ngón tay : Vẫn nhất, má làm bánh cốm là nhất xứ. Hai anh em phá ra cười, ngón trọn phần cuối cùng với một chút xôn xao trong lồng ngực.

Khi anh Thương về, tôi gửi một lá thư ngắn cho ba má với những lời lẽ hạnh phúc, thanh thản như bao giờ. Tôi không thích ba phải lặn lội vào thăm nếu hay con gái ông đang chúm đầu chúm mũi học. Ba tôi khuyên nên bỏ năm nay, sức khỏe là trọng, nhưng tự nhiên tôi muốn mình phải học liền tức khắc, học bù những lúc nghỉ ngơi khoẻ khoắn trên Pleiku với sự săn sóc của ba má, anh em. Nếu không thì làm gì những ngày ở đây ? Đi ra đi vào, đối mặt với nỗi quạnh hiu của chính mình, buồn biết mấy.

Thỉnh thoảng ngoại đến thăm nom nhà cửa, ngủ lại một hai đêm rồi đi. Tôi thắc mắc không biết ngoại định giữ căn nhà này lại làm gì ? Nhà thật rộng, kiến trúc theo lối xưa, những cây cột tròn to lớn dựng cao lên giữa gian nhà chính, đồ đạc thì ít ỏi đến lỏng chỏng, năm cái ghế ngồi, một cái bàn vừa dùng để tiếp khách vừa là bàn học của tôi, mấy cái tủ xưa đặt ở góc phòng và chiếc giường nhỏ bên đối diện. Phần lầu trên khóa lại, không có mấy dịp tôi bước vào. Bầu không khí lạnh lẽo trên ấy khiến tôi rùng mình mỗi khi ngoại tôi vào quét dọn, Bề mặt ngôi nhà càng hoang phế hơn, những loại giầy leo quần chằng chịt ở ngõ vào, khoảng sân không lớn lắm nhưng đầy cây cỏ, cỏ xanh và cây lá xanh, một màu xanh rì bao phủ khắp khu vườn. Nhỏ em kể mỗi lần viết thư cho tôi lại nhắc nhở : «Sao chị dám ngủ một mình như vậy ? Hôm nào rần bò vào khiêu vũ với chị cho xem». Chao ôi, sao nhỏ không nói có ngày chuột tha tôi đi mất luôn cho kinh khiếp !

Tín, anh chàng học cùng lớp nhưng nhỏ hơn một tuổi vẫn chép miệng nói : «Nói bác bán căn nhà này đi chị Thư, con gái dù ngang tàng dạn dĩ thế mấy cũng không nên làm gác đàn bất đắc dĩ như thế này.» Tôi cười hỏi lại : «Bộ nhỏ đây yếu bóng vía lắm sao mà ai cũng đe cũng nhát, nếu sợ ta đã bay về P. lâu rồi.» Tín nghiêng đầu nhìn tôi một lát rồi buông thông : «Tùy chị, nhưng Tín tin thế nào cũng có lúc chị bỏ trốn. Tôi thờ ơ nói : «Chờ xem», nhưng thật tình trong lòng cũng e ngại. Tự nhiên như thế, đôi khi tôi cảm thấy rõ rệt sự yếu đuối của mình trong ngôi nhà đồ sộ này, nhất là những lúc ngồi một mình trên ghế đá trước sân, ánh trăng chênh chếch xuyên qua lá cây buông xuống những vệt sáng hiu hắt lạnh, trông vừa thê thiết vừa buồn rầu như những giọt nước mắt lóng lánh trên gương mặt lạnh lùng của tượng đá. Và cũng

có khi, tôi chết sống người tưởng tượng đến những điều ghê gớm đang vây phủ chung quanh, như chập chùng trong màu xanh của lá, đang hiện hiện một bóng người gục đầu cầu nguyện rất thiết tha, như thấp thoáng giữa căn nhà vắng lặng này đang treo lơ lửng những sợi giầy đủ màu trên cao, và phía dưới là từng đôi ôm nhau nhảy theo điệu nhạc. Nhạc lạ lùng, người lạ lùng và những màu áo của họ sáng rực rỡ cũng lạ lùng nốt, Tôi chơi với trong bao nhiêu điều kỳ quặc đó, đề rồi cuối cùng quỳ ngã sòng sượt trên thềm đá lạnh, tập võ vung vãi tứ tung, hai bàn tay nắm thật chặt bóp nghiêng nỗi sợ hãi của mình. Và rồi sáng mai lại vờ tỉnh táo, lại nhảy tung tăng từ ngõ vào phòng, cố quên hết bằng cách vùi đầu cắm cúi học.

Ngày trước, khi tôi vừa từ P. vào đây thì căn nhà còn có một bà vú già chăm sóc vườn tược cây cối. Nhưng sức khoẻ yếu kém của bà khiến cho công việc mỗi ngày một ứ đọng thêm, cây cối bắt đầu um tùm và cỏ bắt đầu chen chúc nhau cao dần. Có tôi thêm cũng chẳng hơn gì, bởi tôi có mạnh khoẻ chi đâu, bệnh rề rề suốt bốn mùa mười hai tháng, và cây cỏ vườn này, như gặp tri kỷ, tha hồ mà nầy nở sinh sôi. Đến khi tôi quyết định dọn dẹp thì đùng một cái bà vú già xin nghỉ. Tôi chỉ có nước năn nỉ ngoại bán đứt ngôi nhà này, tôi đã làm và lần nào ngoại cũng lắc đầu dõ dành : « Qua Tết ngoại bảo đi Trâm về ở đây với con cho có bạn, hai tháng nữa thôi Thư à ». Tôi biết, chỉ hai tháng nữa thôi mình sẽ được thở trong bầu không khí mới, nhưng như vậy đâu có nghĩa là chấm dứt luôn những ngày buồn bã, nặng nề của tôi. Có lẽ chỉ lúc nào ngoại theo ba má tôi về P. sống ngôi nhà cũ kỹ này mới được bàn giao cho người khác thôi. Tuy nhiên tôi cũng rõ rằng còn lâu lắm mới tới ngày đó, và sự sợ hãi trong tôi cứ tăng dần theo mỗi chiều, mỗi sáng trôi qua.

Vào lớp, Tín nhìn tôi cười ngạo mạn như thăm hỏi bao giờ chị bỏ trốn ? Tôi lầm lũi đi về chỗ ngồi mình nhưng không quên một dáng đi cứng cỏi trong nét mặt hất cao ngang tàng, Tín ngồi phía sau đá chân tôi dưới gầm bàn lớp cộp : « Chị Thư, hôm qua có con ma nào tới đàm đạo với chị chưa, hả ? » Tôi nhìn thẳng trước mặt mình vờ không nghe gì hết. Tín lại thẩy lên bàn tờ giấy gấp làm tư, chữ ngoằn ngoèo khó coi : « Hôm nay nhìn mặt chị lạ lùng quá, có phải ma ám chị không ? Đã

nói trước mà.» Tôi quay phắt người lại, ném cho bạn cái nhìn nghiêm khắc nhất và nụ cười nhếch môi : «Khùng, nghe chưa Tín.»

Vậy mà chiều hôm đó Tín làm tôi cảm động muốn khóc. Bạn tới nhà một mình với chiếc mền xếp gọn ôm trên tay, hai con mắt lấp lánh sáng sau làn kính cận : « Chị Thư, tôi tình nguyện ngủ ngoài hàng ba coi chừng nhà tiếp chị ». Tôi gượng cười lắc đầu mãi cho tới khi có thể nói suông được một câu : « Cám ơn nghe, vậy mà tưởng Tín giận nhà bỏ đi tới đây xin ngủ nhờ ». Tự đứng tôi nghe tiếng cười mình lạ trong âm vang tiếng cười cười mở òn ào của Tín. Hai đứa rủ nhau ra sau vườn xem lại vòng rào xem sao, Tín đi song song với tôi, hai chân dài ngoẵng thật thoải mái bước, đôi khi tôi bắt chợt tưởng tượng tới một bóng người xa lạ nào đang đi cạnh mình, và trái tim đang co thắt từng hồi trong lồng ngực. Tín đi một vòng rồi ngừng lại dưới cây dầu thơm, than nhỏ : « Chị không sợ thật hả chị Thư ? Tín mà còn nghe ớn lạnh. » Tôi cười quay mặt đi : « Vậy mà đòi ngủ hàng ba coi chừng nhà khi gì ? ». Hai đứa đụng mặt nhau khi tôi xoay lại, bốn con mắt mở to như nhau, bốn cánh mũi hít vội vào một hơi dài trước khi có thể thấu rõ nỗi lòng người nọ. Và trong mắt Tín, tôi thấy như sáng lên một cách dị thường, sáng tựa những bóng người tôi đã gặp trong giấc mộng hằng đêm của mình. Bỗng đứng tôi hét lên, và bỏ chạy lướt đi trong tiếng kêu ngỡ ngàng của Tín : « Thư, Thư gì thế ? ». Bước chân Tín chạy dài đuổi theo tôi, tôi càng cố chạy nhanh hơn. Đầu óc lùng bùng, hai tai lùng bùng, những bàn tay quơ vội về phía trước, những bàn chân vướng víu trên nền đất ẩm hơi lá chết. Và tôi ngã sụm xuống, lăn một vòng tròn xoay xoay trí não, nhắm mắt thiếp đi trong nỗi bàng hoàng búa vây không duyên cớ.

Thoáng có bóng người qui xuống, thoáng có cánh tay nâng đầu tôi lên, tiếng kêu thì như vang vọng từ nơi xa xôi nào : « Thư sao kỳ vậy nè, có gì đâu ? » Tôi ôm đầu ngồi dậy, mắt mở banh ra nhìn Tín, nhìn quanh quần khu vườn và đứng bật lên đi vào nhà. Tín bước bên cạnh im lặng, nhưng tôi biết bạn đang ngỡ ngàng, lạ lùng lắm. Chính tôi cũng vậy, sao tự đứng sợ hãi, sao tự đứng phóng chạy khi nhìn chăm chăm vào mắt bạn thân, và tại sao bây giờ tôi lại thấy đầu óc thênh thang trống rỗng. Ai mà biết được ! Có chăng chính là nỗi bàng khuâng trong niềm

xúc động vô bờ.

Có chăng chính là sự thắng thốt của trái tim. Lâu nay tôi không nhận thấy khuôn mặt yếu đuối khôn cùng của mình, lâu nay tôi vờ vịt sống ngang tàng bướng bỉnh. Tín tới, và Tín làm cho tôi nhìn được sự cần thiết có một người bên cạnh tôi, trong căn nhà hoang phế đìu hiu này. Ôi di Trầm, những còn hai tháng nữa !

Tín cúi xuống bên tai tôi : « Thư bình tĩnh chưa ? ». Tôi ngược lên rồi cúi xuống gật đầu. Gương mặt Tín vẫn làm cho tôi sờ sợ thế nào. Tín ngủ hàng ba thật nhẹ Thư ? Thật nhẹ, thật nhẹ, đúng ra tôi mới là người hỏi Tín câu đó. Đúng ra tôi mới là người cầu cạnh nhờ vả bạn. Sao Tín tốt thế, sao Tín lo lắng cho tôi quá thế, mình là bạn nhau mà phải không ?

Nước mắt chảy từng dòng trên mặt tôi, nước mắt rửa sạch những bùn đất đã dính vào mặt khi tôi té lúc nãy. Và nước mắt tôi cuốn những ý nghĩ còn sót lại trong đầu tôi bay mất mù không tìm lại được. Đừng khóc chị Thư, đừng khóc dai dẳng như khi cười, mặc Tín vỗ về năn nỉ. Hai bàn tay Tín lúng túng thấy rõ, miệng Tín mấp máy định nói gì. Nhưng cuối cùng tôi chỉ nghe được những tiếng hét lên chát chúa : Đã bảo nín khóc mà. Tôi sững sờ nhìn Tín. Hai đứa im lặng nhìn nhau, và Tín lặng lẽ đi khuất ngoài cổng rào trước khi tôi kịp nói lên một lời xin lỗi.

Tôi đạp xe đi lòng vòng trong tỉnh. Con đường LTT nằm yên bình trong bóng trăng rực sáng. Những cơn gió mơn man hai bờ vai lạnh lẽo của tôi. Chiếc xe lao đi chậm chậm bởi những ổ gà đầy rẫy trên mặt đường, bóng đèn pha chiếu thẳng vào mắt tôi, một chốc, rồi chiếc xe hơi lướt vụt qua. Tôi không biết đó là xe của ai nhưng ánh sáng chói chang của bóng đèn làm tôi khó chịu. Buổi chiều đầu năm tôi trở lại thành phố này, sau bao nhiêu ngày sống hạnh phúc bên ba má, bên lũ em ngoan ngoãn và dễ thương, tự nhiên thấy nôn nao một cách lạ kỳ. Tôi chẳng mong đời bỏ thành phố buồn thiu này đó hay sao ? Vậy mà lúc sửa soạn trở về vẫn nghe nôn nóng. Đêm qua di Trầm đến chơi bảo có lẽ ngày mai đi sẽ sửa soạn tới ở cùng tôi. Chỉ còn một đêm này nữa là chấm dứt

chuối ngày cũ, chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa tôi có quyền vẫy tay từ giã những bóng ma thấp thoáng trong trí tưởng tượng của tôi. Nhớ trong bức thư gửi về P. (trong lúc tôi đang nghỉ tết) của Tín mà không biết nên cười vui hay mím môi buồn. Tín thì vẫn vậy, lúc nào cũng có thể thờ ơ với tất cả mọi điều, nhưng cũng nồng nàn với tất cả mọi thứ. Làm sao tôi hiểu được Tín. Hở bạn thân mến. Dường như Tín muốn tôi hiểu những gì Tín viết, và hình như Tín không muốn tôi hiểu chút nào. Thôi thì đành chịu, có bao giờ ta soi thấu hồn nhau đâu?

Khi tôi về, công rào xanh quen thuộc hóa thành đen sậm bởi bóng đêm. Dừng xe vào bức tường nhà ngang, tôi xăm xăm đi vào. Giữa những bóng lá rì rào, giữa màu trắng huyền hoặc sáng, tôi mơ màng nghe như có tiếng nói thật nhỏ : « Thư còn về đây nữa à ? ». Tôi hoảng hốt nhìn trừng vào trước mặt, vẫn nghe nhưng không trông thấy gì : « Sao không trả lời đi, tìm kiếm cái gì ? » Và tiếng cười vỡ ra, không chứa đựng sự khác lạ nào. Tôi ngồi bệt xuống đất, mọi cảm giác biến mất trong sự lẫn lộn của muôn ngàn cảm giác. Mặt nóng lên tưởng như có lò lửa đặt gần, và hai chân vướng víu vào nhau không cử động được. « Thư không thấy tôi sao ? nhìn phía sau đi Thư ». Tôi ngoắt người lại cái bóng đen sừng sững bất động với đôi mắt long lanh. Tôi lui dần, lui dần cho tới lúc chạm vào cánh cửa. Trời ơi. Tín. Hàng răng bạn nở đều trong bóng đêm, tôi vượt lại trái tim mình và ngoác nhìn gương mặt Tín đang chao chao trước mặt : « Tưởng Thư không về nữa chớ, tưởng Thư bỏ trốn rồi chớ. Thôi đừng sợ gì hết nghe, lần này Tín tới đây ngoài hàng ba cho Thư khỏi sợ, thật đó. Đừng cản, Tín không nghe lời Thư đâu ». Tôi nói nhỏ như nhủ với chính mình : « Ngày mai đi Trầm tới ở với Thư, ngày mai không cần Tín nữa, nhưng đêm nay thì cần, cần lắm ». Tín đặt hai tay mình lên vai tôi, gục gặc đầu : « Cũng được, chuyện đó tính sau. Đi chơi với Tín một vòng nghe ». Tôi cười đứng lên theo bạn ra cổng, chiếc xe đạp được đỡ hồng lên trong tay Tín trước khi đặt xuống cho tôi ngồi phía sau. Tín quay lại cười tươi và môi bạn chạm vào tóc tôi một thoáng. Chạy ra khỏi cổng nhà, tôi mới thấy tỉnh nhỏ này đang thay đổi không ngừng trong ngày đầu năm.

ngoài cửa an vui

khi xuống phố mang chút tình của núi
về sân người vun lại khóm tầm xuân
con bướm cũ của một thời rong ruổi
quên đường bay năm xếp cánh đi luân

ngày rưng nắng và hiên đời tạnh gió
buổi ta về lặng ngắm dáng em qua
đôi mắt ấy đủ làm ta thương nhớ
đến ngàn sau ớn lạnh khắp xương da

chân khắp khẽnh đi trên bờ tuế nguyệt
thuở áo cơm xui khó dễ phận mình
lưng còng nặng những ân thù oan nghiệt
nên hồn xưa té sắp hồ vô minh

ta cô quạnh như đoàn dân thiếu số
chiều xa buồn ngồi đốt lửa trầm tư
sầu úp mặt ngủ âm thầm trên cỏ
em vô tình lần trốn cuối cơn mơ

nay quày quả đem lòng ta xuống núi
tự ru niềm hoài vọng dưới bình nguyên
em dù bỏ trái tim ta phủ bụi
ta vẫn còn hơi thở đắm mê điên

đã buồn bã hơn mấy chòm mây nổi
tàn mùa xuân là mất dấu an vui
dấu trở lại trời quê em thật vội
nơi tay gầy hạnh phúc cũng tan rơi

HUYỀN KIM SƠN

thiếu nữ

nàng nhón như cười hát
bên liếp giậu hoa vàng
nắng nương đều nhịp vũ
óng ả dòng tóc mây
cánh môi gòn gợn sóng
mắt lướt mạ xanh rờn
đôi má đào ửng mịn
mười lăm tuổi, em tôi.

bướm, rồi xa liếp giậu
mây, lặng khuất lưng đồi
ở nơi nào tôi đến
cũng thoáng bay nụ cười
năm em mười lăm tuổi
môi hé ngời yên vui

nơi nào em đã đến
gió nở vùi hương phai
gót chân trần rũ bụi
mơ tan trong nắng ngày
môi em mười tám tuổi
ôi khói strong loang đầy !

tôi về, qua liếp giậu
hoa vàng chưa mãn tang
lắng nghe triều nước dậy
tiếng em ròn âm vang

HOÀNG TRẦN

NGUYỄN KIM TRINH

ông láng giềng ơi

Gia đình mới dọn tới ở căn bên cạnh làm chị em tôi bực mình không ít. Nhà gì mà con trai đồng ơi là đồng, tới năm sáu tên cỡ «gà cồ» không à, chỉ có ba cô con gái nhỏ xíu. Không phải chị em tôi bực mình vì cái điều dương thịnh âm suy của họ đâu mà vì năm sáu ông con trai đó chẳng biết học đàn ở đâu mà ngay từ hôm đầu mới tới, cả bọn đã ôm đàn ra ngồi ở «ban công» quào sạt sạt rên ư ử, cứ ông ồng cả lên ngày này qua ngày khác, sáng trưa chiều tối «pec-ma-năng». Ác thay, cái ban công nhà họ lại đối diện với cửa sổ của căn phòng—nơi mà năm đứa con gái nhà tôi tọa lạc—tụi tôi được nghe nhạc đủ loại mà khỏi cần tới những đĩa hát hư và băng hát cũ rích.

Những ngày đầu bà chị kể tôi bực mình lắm vì ngày 26-6 là ngày nàng lều chông đi thi mà. Miệng mồm bà ta không ngại ngừng cằn nhằn mỗi khi mở cửa sổ đón nhận «luồng nhạc khí» từ sáu ông láng giềng gửi sang. Đại khái như thế này: Trời không mưa mà sao cóc nhái ễnh ương kêu um vậy ta! Hay là: Lạy Chúa, xin Chúa cứu rỗi linh hồn con. Hoặc hôm nào thi xong tao sẽ sang xin chữ ký của ban «sút gân» mới được, quả là nhân tài còn ần diện... Chẳng biết các ông láng giềng có nghe được những lời vàng ngọc của bà chị khả ái tôi không mà đến mấy ngày sau mới nghe «đàn kêu tích tích tình tang» trở lại. Bà chị lớn tôi đang học năm cuối Văn Khoa bảo: tụi nó kiếm

điêm với tụi bây đó, la rầy làm chi, tôi nghiệp. Khiếp chưa, bộ nó nói với chị hả. Khỏi nói tao cũng biết. Chị quen rồi chắc. Ủ, bên đó có một thằng học chung với tao mà. Bồn đưa tôi nhao nhao : Ai ? Ai, Đưa nào ? « Thằng cha » tóc dài hay tóc quăn, phải hấn lùn lùn mỗi buổi chiều hay ngâm cây tằm ngóng lên trời tìm nguồn cảm hứng hông ? Bà chị lớn nhắn nhớ : đồ con gái gì mà ào ào, con gái người ta phải ăn nói nhẹ nhàng êm ái từ tốn mới có người tới « coi mắt » chứ. Bộ mắt tui lé sao phải coi. Tụi tôi phản đối kịch liệt. Mắt người ta trong leo lẻo vậy mà nghi ngờ phải cho coi mới chịu, liếc sơ sơ là bao nhiêu anh hùng ngã gục. Bà chị Văn Khoa trề môi : Ờ, đẹp lắm, đưa nào cũng mắt bồ câu mà toàn bồ câu lai vẹt xiêm không hà.

Tôi nhắn nhớ : Thôi mà, chị em kê nhau làm chi, bộ ông lảng giềng ngổ ý xin bàn tay chị rồi hay sao mà thiên hạ bênh nhau dữ. Bà vói tay kí tôi : Con này nham nhở, cái mặt mấy tên đó sức mấy xin được tay tao. Cả bọn cười um. Chị không cho tay thì người ta xin chân. Chắc cho gặp. Chị tôi phì cười : Ủ cho gặp.

Hôm sau tôi vừa mở cửa sổ để tưới mấy chậu cây đặt trên thành cửa thì chạm trán ngay một tên ngồi lù lù bên kia hồi nào. Mấy bà chị tôi đã đi học hết, một mình tôi không đủ « gân » để kên xi po với hấn. Miệng tôi dữ như cạp mà trong bụng nuôi con thỏ bụi như con bò. Đã lỡ trốn tôi đành cho lỡ luôn. Cầm bình nước tôi cầm đầu tưới lia lia nhanh như chớp, vừa đóng nắp bình thì... lạ Chúa, tôi nghe tiếng hấn :

— Cây này là cây gì vậy cô ?

Mặt mày tôi lúc đó chắc chẳng khác chi Quan công, tôi tự nhủ mình phải « nơ pa » để hông thôi hấn thừa thắng xông lên thì thua là cái chắc :

— Dạ cây này là cây cối đó ông.

Hấn cười, hai con mắt nhấp nháy sau hai tròng kính trắng. (Chà coi bộ trí thức trị ngữ ghê). Hấn chưa chịu thua lại nói nữa :

— Cô trả lời hay ghê, chắc cô học ban A.

Tôi đã lấy lại được phong độ, tỉnh bơ :

— Dạ đâu có, tôi học ban « đê ».

Hấn hình như sắp cụt hứng vì ra câu nào bị đốn liền câu đó thì được

quối nhưn xuất hiện, một tên khác cũng đeo kính trắng (Ồi giời, sao nhà toàn dân trí thức) từ trong tà tà đi ra cầm cây đàn miệng phì phào thuốc lá trông giống hệt thầy lang... bẫm. Lạy Chúa, hần cười với tôi như đã quen nhau từ đời Hồng Bàng rồi vậy.

— Sáng nay cô bé không đi học à ?

Chời ơi, tôi như vậy; tôi 40 kí cao 1 mét 55 mà hần, tên con trai ốm nhom như cò hương dám kêu là cô bé. Tôi dấm dẫn trả lời :

— Không học mới đứng đây, còn phải hỏi.

Tôi bỏ vào trong đề 2 tên «cò hương trí thức» đứng ngăn tò te sau khung cửa sò. Một lúc sau tôi nghe có tiếng đàn rồi tiếng hát. Hình như bài «cô lán giềng», tới đoạn «cô lán giềng ơi» cả hai cùng hợp xướng nghe qua như «tiếng búa tiếng kềm» inh tai. Bên trong cửa sò tôi cười thích thú với ý nghĩ này.

Coi vậy chớ được một tháng sau bọn con gái chúng tôi, cũng nói chuyện với bọn «con trai chúng nó», bởi vì bà chị tôi hôm đi thi chung hội đồng với tên lùn lùn mỗi chiều ngâm cây tằm ngóng lên trời ấy mà, về nhà tối hôm đó «chàng ban công vĩ thiếp ban công đầu» đấu với nhau ghê gớm, rồi theo hệ thống dây chuyền chúng tôi quen nhau hồi nào không hay. Tên đeo kính trắng hết gọi tôi là cô bé nữa vì được bà chị tôi rửa tai (dễ dạy ra phết) tôi được biết hần tên Minh (vậy mà cái mắt không «minh» chút nào) hần kêu tên tôi tỉnh bơ :

— Sao Kim không theo ban C cho nhẹ nhàng, con gái học ban C dễ thương.

(Bà chị tôi khai hết đấy nhá. Chắc hần điều tra tôi kỹ dữ). Tôi bèn phản pháo :

— Nói vậy tôi học ban A dễ ghét hả ?

Hần vội chống chế :

— Không phải vậy, đó là theo tôi nghĩ với lại trông dáng dấp của Kim có vẻ học sinh ban C hơn ban A.

— Tại thích «ăn» hơn «cua»

— Đúng là cái giọng ban «cua».

Cũng qua bà chị khả ái của tôi, tôi biết «thằng chả» học Nông Lâm Súc. Hách dữ, hèn chi hần cứ đòi dạy toán cho tôi hoài. Tôi cũng muốn lắm nhưng sợ học như vậy giỏi ường, thôi thì cũng «còn chút gì

đề đốt». Nghe tôi nói vậy, hẳn bảo tôi kiêu quá, chưa gặp ai kiêu như Kim. Tôi vênh váo trả lời : Thì bây giờ gặp, đâu có muộn phải không. Bà chị tôi bảo mày bắt nạt thằng Minh quá trời, thấy con người ta hiền rồi ăn hiếp, bộ mày không thương nó hả ? Tôi hét lên : mầy «bà cô» này ăn nói vô duyên, nó có thương tôi hồi nào đâu mà bắt tôi thương nó. Xời ơi, mày dui nên mày đâu có thấy. Chúa ơi, hẳn có «thương» con không ? Từ đó tôi ít nói chuyện với Minh, đôi lần có nói tôi tự dưng lúng túng và hay lạc đề. Minh than phiền Kim hay tránh mặt tôi. Đâu có, tại năm nay lên lớp 12 bài vở nhiều quá chớ. Hình như tôi đã đánh mất tôi rồi thì phải.

Ngày bà chị tôi đi coi kết quả thi về hét um : ta đậu bình quý vị ơi ! Tên lùn cũng đậu bình luôn. Chị em tôi lăn ra cười, thầy mẹ tôi mắng con gái chi mà cười đùa như đười ươi, nhà con gái không thấy bắt ớn, ai tới xin cho liền. Chị em tôi vuốt ve : Thôi mà, thầy mẹ đừng đөөi mới có người tới xin chứ thầy mẹ cứ đөөi hoài không ai thêm xin cho mà coi.

Hôm ăn khao bà chị tôi xong thì tới tên lùn, hẳn mời cả năm chị em tôi, nghĩ tới lúc gặp mặt Minh tôi ngại quá (vô duyên chưa) nhưng chị tôi, bà chị «khả ái» cứ lôi kéo tôi sang. Và tôi được nghe một tin không biết buồn hay vui. Minh rớt năm cuối Nặng lâm súc nên tháng sau phải nhập ngũ hiện đang nộp đơn ở Hải quân. Ánh mắt nhìn tôi buồn buồn làm tôi băng khuâng. Tối đó chị em tôi đã vào giường ngủ còn nghe tiếng hát vọng sang bài «cô láng giềng», tới đoạn «cô láng giềng ơi» bắt giác tôi hát khế theo «ông láng giềng ơi».

Tôi, con bé kiêu ngất trời đã bị chinh phục rồi chằng.

Tôi lập lại : «Ông láng giềng ơi!».

NGUYỄN KIM TRINH

nơi chốn ấy

VÀNH KHUYÊN

Tưởng tượng bây giờ, trong căn nhà nhỏ bên sông đó, má đang ngồi loay hoay với chiếc áo len còn đan dở của nhóc tí bé còn trong bụng hay lên xuống đồ dành mấy đứa con. Tưởng tượng cu Gi đang ngồi bó gối co ro bên lò lửa, hai má đỏ hồng vì nóng, cái miệng nhỏ nhóp nhép bấp rang. Tưởng tượng bé Cờ, nhóc Đàn đang cãi nhau bên một ván cá ngựa chưa phân thắng bại. Ôi bao điều đây ắp trí nhớ mà không thể hình dung ra được. Biết mà nhỏ Ti có nhắc với một chút hờn dỗi : Sao chị N. lâu quá không thèm về má há.

Nhắc đến mà thắt ruột, ời là bây giờ tôi mới chịu hiểu cái nỗi viễn xứ thì nó quạnh hiu đến dường nào. Một mình, một bóng, giữa bốn bức tường câm, tôi bỗng nhớ thắt lòng giọng cười đùa của mấy đứa em nhỏ, vẻ dịu dàng của má và giọng đàn anh Tiên những đêm mưa buồn bã chập chờn trong giấc mộng. Xa biết chừng nào là xa ngôi nhà đầy cây xanh nơi chốn ấy. Hẳn là má sẽ luôn nhắc nhở với một chút thương giận. Con cái gì bướng bỉnh, nói không chịu nghe. Ới nếu má biết, nhỏ bướng bỉnh giờ này đang ngồi bó gối buồn hiu nơi phố lạ.

Những ngọn nến hắt bóng tôi lên vách tường, quái đản, dị thù. Những bóng đen ma quái. Chẳng phải tôi cũng là một thứ bóng tối trong đời sống này đó hay sao. Một thứ bóng tối hăm hiu và buồn bã. Mọi điều dường được quên đi (hay tưởng thế) với một chút ngọt ngào trẻ con, nhưng tận cùng của bạn, như tôi biết, vẫn còn những vết

thương chưa kếp. Lửng lơ đầu đó, trong mặt hồ lặng câm của tâm hồn đôi khi vẫn còn những cơn sóng làm tôi choáng váng.

Cũng như, ông bạn à, bây giờ thật sự thì tôi hiểu, sẽ không còn giữ được nữa những liên hệ mong manh giữa chúng ta. Đó hình như cũng là điều tôi ước muốn, mặc dù như thế có nghĩa tôi đã tự đóng hết mọi lối của mình. «Nhỏ khó hiểu quá mà», ông sẽ có nói thế ? nhưng hồi ông bạn, làm sao ông hiểu được, rằng đôi lúc tôi cảm thấy như có một điều gì đó bất thường nơi tôi, nó làm cho đời sống tôi không vui không buồn, giống như một miếng bánh bột lọc trắng xát. Tôi cần nó và đồng thời tôi ghét nó. Cái cỗi mù không của tôi !

Có những lúc như đêm nay, tôi bỗng thềm thấy lại những bạn cũ dễ sợ. Chẳng để làm gì, chỉ cười với nhau, đủ để hiểu rằng có một thời không bị quên, dù những ngã rẽ đã chia cách nhau mất biệt. Những liên lạc ngày càng đứt lìa, cho tới lúc tôi bỗng nhận ra quanh mình chẳng còn gì ngoài những bức tường trắng. Những bức tường chỉ biết nghe tôi thủ thủ tâm sự hay hét to ầm ức mà không vọng lại được lời nào. Thảm thiết ! «Cò hay khó khăn hóa đời sống quá mà. Đôi khi sự lãng quên cũng là một điều cần thiết.» Ông vẫn nói thế. Ôi ông bạn tôi cũng đâu muốn nhớ, nhưng không nhớ không có nghĩa là có thể quên. Làm sao được khi phôi pha vốn đã mang sẵn ý nghĩa ngậm ngùi trong đó. Như nhiều lúc tôi vẫn tự hỏi, có cách nào để sống tách biệt khỏi trái tim mình, cách nào để có thể thản nhiên cười với những hạt lệ rụng. Như mọi hạnh phúc buồn khổ của mình đều có thể tự tạo thì chắc hẳn sẽ không có cái cảnh bây giờ, mắt mở to ngậm ngùi trong xó tối.

Nhưng ông bạn, nói thế không có nghĩa tôi rên với ông đâu. Chỉ có nghĩa tôi thích đối mặt với những tình cảm của mình, vui sướng hay buồn bã, nói như Cần thì đó cũng là một cách để luyện tập mình vững vàng thêm chút nữa. Thế thôi. Và ông bạn, đôi lúc tôi cũng thềm chết kinh khủng. Tưởng tượng đọc đến đây ông sẽ cười khi, nhưng hãy thử hình dung bóng tôi giữa một nắm mộ u sầu tĩnh lặng, hẳn là ông cũng thấy thú vị hơn tôi rắc rối mệt mỏi bây giờ nhiều. Đó có phải là sự an ổn tôi vẫn hằng tìm kiếm.

Và sau hết, cả chú nhỏ một thời thân thiết, cu Ti hẳn cũng sẽ biu môi : Chị N. vậy mà đáng ghét, lâu quá không thềm về chơi với Ti. Ủ.

đúng đó nhóc, có lẽ chị N. đáng ghét thật. Sao lại bỏ những trò chơi thơ trẻ của Ti để dính dáng vào những trò chơi người lớn lụy phiền, vất vả. Ôi chị N. muốn cốc đầu mình mấy cái.

Thuở nhỏ, Ti à, dưới một cái gương soi tâm hồn trong sáng, mọi vật đều được lý tưởng hóa một cách tuyệt vời. Như lúc thấy chị khóc làm vỡ một cái bong bóng, Ti đã nhanh nhẩu bày : Thì chị N. mua một cái bong bóng khác mà chơi, việc gì phải khóc. Ti à, giá như bây giờ chị mua lấy cho mình chị một cái hồn khác.

Ti, nhóc có nhớ mấy câu ca dao má dạy cho tụi mình hồi nhỏ : «Con chim tra trả ai vay mà trả, bụi gai sừng ai vả mà sừng. Đây người đứng đó cũng người đứng. Có chi nước mắt đứng đứng nhỏ hoà. Hai tay nâng vạt áo dài. Chạm lên con mắt chạm hoài không khô.» Cái câu ca dao làm nhóc cứ thắc mắc hoài : kỳ há, chị N. há, nước mắt mà sao chạm hoài không khô. Như Ti nè, Ti khóc Ti đâu có thêm chạm nước mắt mà nó cũng khô tuốt mắt. Thì chú nhỏ, chị cũng đâu biết phải giải thích làm sao.

Đêm giữa chốn lạ, không một ai thân, lẻ loi, cô quạnh, vắng vắng tiếng đàn ai đó hết giọng trầm trầm u ần của anh tiên : «Này em đã qua đời. Thôi như mây khuất ngang trời, Ôi tìm bóng ngậm ngùi. Còn nghe như đâu đó tiếng ai cười», tự nhiên Ti à, chị N muốn khóc quá. Và bởi không có Ti ở đây nhắc nhở : «Chị N đừng thêm khóc, cười đi như Ti nè vậy mới là anh hùng.» nên cuối cùng chị N. đã khóc thật đó Ti...

VÀNH KHUYÊN

*mặt trăng, mặt trời, trái đất
thủy triều, mưa và nắng, mùa hạ với mùa đông
là đầy đủ những kỳ bí cơ thể và tâm hồn người con gái lớn lên.*

THỜI NHỎ CỦA NÀNG

một truyện rất vui, rất lãng mạn và rất con gái của

ĐINH TIÊN LUYỆN
ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

vai gầy
đỉnh
thương

chiều trên đỉnh gió đông đưa
em qua con ngõ tường mưa hao gầy
bàn tay đang tóc mơ bay
cho anh những phút đắm say tuyệt vời
thoáng em xinh xắn nụ cười
áo tung trắng muốt ngược xuôi lối mòn
mưa về ướt đầm gót son
tương tư từng dấu chân ngon ngọt tình
nhớ em cô độc riêng mình
nhớ em hương phả lung linh sắc màu
mưa mau mưa mau mưa mau
em chân vội vã cúi đầu đi qua
em đi nghe đã rất xa
cho riêng nỗi nhớ như là đã yêu
chiều mưa nghe xót xa nhiều
tưởng như mưa đã rong rêu nỗi buồn
đường về gió cuốn nước trơn
để em cúi mặt đối hồn vu vơ
cho anh một thoáng đại khờ
bỗng thương tận độ những bờ vai em

THUY BANG

nhớ
nh.

từ người vĩnh viễn xa vời
khu vườn thánh cũ đời đời rêu phong
ta về khoác áo mùa đông
ru từng kỷ niệm trong lòng say quên.

tay
không

giọt sương tan rụng dưới cầu
con sông khuya chảy một màu lạnh căm
bóng người trải đờ âm thầm
tay không vẫy tới đành cầm muôn đời.

SAO Y

NGHY

chuyện tình dòng sông xa

« Không ai đi rêu rao chuyện tình của mình » đúng vậy, và những gì được viết sau đây, rất dĩ nhiên, không phải là một chuyện của hai người yêu nhau. Mà đã không phải là chuyện về người mình thương thì tức là chuyện về kẻ mình... ghét (!) Song le, nếu có ai nhớ ra câu nói của một danh nhân : « *Đang yêu mà bỗng oán ghét dữ dội thì là còn yêu một cách tha thiết sâu đậm* » thì cũng chẳng sai chạy mấy.

Đó là buổi gặp gỡ đầu tiên sau hai năm quen nhau. Điều này rất dễ hiểu, là vì họ đã chỉ biết nhau trong suốt hai năm bằng thư. Hai năm gặp đôi con số 365 ngày, dư thừa cho họ biết rõ nhau. Họ đều là những con người thành thật trong cuộc quen nhau — sau khi cả hai đã cùng lên tiếng chịu thua sự cô độc mà tìm đến nhau. Cô độc nghĩa là chẳng ai hiểu mình — bạn bè rất nhiều mà chẳng hiểu mình được bao nhiêu. Rồi vì thành thật quá cho nên khi gặp gỡ, hai người đã chỉ ngồi nhìn nhau khá lâu, không biết kể gì cho nghe nữa. Một phần cũng có thể là vì cuộc gặp gỡ đầu tiên, đột ngột nữa vì đã không được báo trước.

Thức hỏi :

— Có biết anh là ai không ?

Khánh đáp hơi ngập ngừng :

— Em không nhận ra được ngay... nhưng.. em cũng nhận ra được sau câu anh hỏi.

— Thật không ? Nói xem.

— Anh Thức.

Thức cười gật đầu :

— Khá lắm, thấy Khánh nhận ra ngay.

Thức nói câu này rất thành thực. Ở Khánh, cô em kết nghĩa của chàng, có một vẻ gì hay hay mà chàng đã cảm thấy khi nhận được tấm hình chụp chung cả nửa lớp Khánh, mà trong đó Khánh cũng chỉ là một trong những khuôn mặt không lấy gì làm rõ lắm. Trong hình, Khánh cười. Khánh có cái cười mơ hồ tiết ra nét liêu trai. Thức vừa tìm ra được cái hay hay của Khánh. Khánh có hai cái răng nanh, thứ răng còn được gọi là răng chó, dài hơn răng thường một chút và nhọn hoắt. Một tác giả đã nói đúng lắm, con gái có hai thứ răng duyên : một là khềnh, hai là răng nanh. Ở Khánh, bên ngoài chỉ có thể thôi. Chứ nếu tả là sóng mũi dọc dừa, đôi mắt bồ câu, môi trái tim, khoe miệng lúm tồ kiến... thì có vẻ cốp nhặt, có vẻ tiêu thuyết hóa mất. Mà sự thật thì Khánh cũng đâu được tuyệt hảo như vậy. Ngoài cái cười lôi cuốn, nhan sắc Khánh rất thường, cái nhan sắc chỉ đủ để làm phiền một vài người nào đó thôi, như Thức chẳng hạn.

Cuộc nói chuyện của họ diễn tiến một cách từ tốn :

— Sao cả đến sáu tháng không viết thư cho anh ?

— Em... bận học thi.

— Thế à, và bây giờ đang là cô tú đấy chứ ?

— Vâng.

— Thế mà không báo tin cho anh hay.

— ...

— Khánh bao nhiêu tuổi rồi nhỉ ?

— Mười bảy.

— Bẻ gãy sừng trâu !

Khánh cười. Thức tự hỏi không biết chàng đã bẻ gãy được gì ở cái tuổi đó khoảng tám năm về trước. Một đôi khi Thức nghĩ chàng đã « già » so với Khánh, nhất là so với cuộc sống du học lênh đênh ở xứ người của chàng.

— Sinh hoạt của Khánh dạo này thế nào ?

— Dạ thì vẫn học, ăn ngủ và nội trợ.

— Biết nội trợ nữa cơ à ?

Khánh tròn mắt :

— Ủa có gì lạ đâu anh, nghiệp của con gái mà.

— Anh tưởng các cô chỉ biết chơi thôi chứ biết gì chứ.

— Anh khi dễ em vậy đó.

Thức cười :

— Biết không, ở bên đó mỗi khi được xem tài liệu về Sài Gòn
tụi anh đều ngâm nga : *tóc nàng vàng anh về yêu hoa cúc. Mắt nàng xanh
anh mẽn lá sân trường..*

— Cái gì mà chê con gái Sài Gòn quá vậy ?

— Tại Khánh chưa được xem đấy.

— Tệ lắm hả anh ?

— Tệ thì không tệ, đại để thì chỉ thấy các cô à *la mode* và *dance*
như đầm...

— Vậy mà đã vội đi ca tụng gái Đức.

— Chứ không nản sao, gái đồng phương mà bắt chước đầm thì
thà mê ngay đầm có hơn không.

— Đâu phải tất cả đều vậy.

— Khánh chẳng hạn.

— Em đâu biết *dance*.

— Thật không đấy, không *dance* nhưng party cứ như cơm
bữa ấy.

Và Thức cười trong khi Khánh bặm môi nhìn chàng như trợn
tức.

Những ngày về thăm quê nhà, quanh quần mãi những nơi quen
thuộc cũ, những nơi đã thay đổi ít nhiều nhưng Thức vẫn còn nhìn ra
được đâu là chỗ chàng thường cùng bạn bè đặt chân đến khi còn làm học
sinh trung học, rồi cũng chán. Các trò vui cũng chẳng có gì lôi cuốn
được chàng. Bây giờ chàng đâm thích thú những cuộc viếng thăm
Khánh.

— Hôm qua anh và thằng bạn đến V.K. chơi.

— Vậy mà em không thấy chứ.

— Thế mà tụi anh thấy Khánh đó, tài không.

— ...

— Biết bạn anh nói chi về Khánh không ?

— Nói gì vậy anh ?

— Nó bảo cò nhỏ ăn phải cái chi mà...

Thức cố ý ngừng lại ở cái nửa chừng. Khánh hỏi dồn:

— Ăn phải cái gì sao hả anh ?

— Mà... để nhô xem.

— Mà gì ?

— Xinh thế chứ sao.

— Anh nói xạo.

Thức làm ngạc nhiên :

— Dám bảo anh xạo à ?

— Em xin lỗi, đáng lẽ ra em phải nói là anh nói không đúng sự thật.

— Bằng cứ đâu mà dám bảo anh nói không đúng sự thật ?

Khánh cũng không vừa :

— Thế chứ chứng cứ đâu mà bảo rằng anh nói thật ?

— Thôi chịu thua cô em, nhưng mà anh nói thật đấy.

— Em biết bạn anh chê em là con bé lọ lem.

— Tai thần chắc.

— Không thần nhưng em biết.

— Giác thần chắc.

Giọng Khánh hơi gắt :

— Không thần gì hết.

— A cô bé hôm nay trở tinh dữ.

— Dữ mà có ăn thịt ai chưa ?

— Tại không ăn nôi đó chứ, không cũng dám lắm à.

— Không nói chuyện với anh nữa.

— Không nói chuyện với anh, anh biết nói với ai bây giờ ?

— Kệ anh.

— Rồi Khanh nói chuyện với ai ?

— Mặc em.

— Giận rồi ?

— ...

— Giận hả ?

— ...

— Giận anh thật sao ?

— ...

Cồ nhân có nói : « Bất quá tam » và Thức đã không đủ kiên nhẫn đề hỏi tiếp câu thứ tư. Chàng buông thõng :

— Người chi mà dễ gây quá

Khánh vẫn đánh chữ làm thình.

Chủ nhật, Thức vào ciné xem cuốn phim Việt Nam phóng tác từ một cốt truyện ngoại quốc có tiếng sâu sắc khó hiểu, Thức tự nhủ : dẫu có khó hiểu đến đâu dám chắc cũng không khó hiểu bằng tâm tính con gái.

Quả thật là đề tài cuốn phim quá cao, hay chàng không có tâm trí đề đặt vào đó (?) Chàng bắt đầu để ý đến câu chuyện loáng thoáng, đã bắt đầu đi vào tai chàng từ lúc nào, của đôi nam nữ ngồi bên cạnh, họ vào sau chàng, khi đèn vừa tắt.

Có lẽ họ cũng đã chịu thua cuốn phim nên quay ra nói chuyện với nhau :

— Anh phải nhớ hẳn quen em trước anh chứ

— Vâng thì anh vẫn nhớ, khờ lắm nhắc mãi.

— Anh hay mát mẻ gì đâu không.

— Anh muốn phòng bệnh hơn chữa bệnh.

— Bệnh gì, em có yêu hẳn đâu mà anh sợ.

— Biết đâu ngày nào đó, anh em khác họ không nọ cũng kia.

— Tiên tri giỏi dữ ạ.

— Có gì thú vị mà em thích làm người khác khờ vậy ?

— Ai khờ ?

— Anh khờ !

— Nhưng mà em giận hẳn rồi còn gì nữa.

— Giận rồi làm lạnh mấy hồi.

— Hẳn sắp đi rồi.

— Sắp là mấy năm ?

— Anh này, một tuần nữa.

— Ừ mà dẫu đi thi viết thư làm lành mấy hồi.

— Ăn thua là em có viết không đã chứ.

— Làm sao anh biết được điều đó.

Giọng người con gái giận dỗi :

— Anh không tin thì thôi, yêu nhau mà cứ nghi ngờ nhau thì thà đừng yêu nhau nữa.

Người con trai hốt hoảng :

— Khánh !

Thức giật mình. Và rồi chàng chợt hiểu : khi người ta muốn thì giận nhau rất dễ, có cả chục lý do, ngay đến cái lý do rất lãng đã xảy đến với chàng. Con gái chúa là rắc rối ! Và Thức bỗng đâm oán ghét tất cả những người con gái, trong đó Khánh là một. Không đợi màn ảnh hiện chữ Hết, Thức đứng lên ra về trong bóng tối của rạp, thứ bóng tối khiến chàng không nhìn ra khuôn mặt đối trá của Khánh. Cô độc ! Không đối trá là gì Khánh đâu có cô độc như trong quá nửa những bức thư viết cho chàng Khánh đã đề cập tới. Thật ra, Thức không biết (hay không chịu biết) rằng trong sáu tháng tưởng mất liên lạc ấy, một sự thay đổi đã đến với Khánh khi Minh ngỏ lời yêu nàng.

Một tuần sau bước ra phi trường Thức mới thấy mình đại khi tạo ra cuộc gặp gỡ. Từ nay, nơi xứ người hun hút mà chàng trú học, làm sao Thức còn có nỗi cái hy vọng một ngày về rất đẹp có Khánh đón chờ với tâm tình mở ngỏ. Giá mà Thức về thăm nhà được sớm hơn sáu tháng trước, hoặc là chàng cứ kéo dài thêm cái khoảng thời gian sáu tháng trong tình trạng Khánh đã vạch ra không bị ngắt quãng bởi một cuộc gặp gỡ, thì có lẽ chàng đã còn giữ được chút tình cảm dịu dàng đầy mật ngọt, không vương oán ghét : « cho nghìn sau lơ lửng với nghìn sau ».

NGHY

**hát
ru
tình
đầu**

Đã mười năm tình cách xa biên biệt
hồn cheo leo trên đỉnh tháp cô đơn
người soái mộng công hầu đâu có biết
ta mười năm ôm mãi mỗi oan khiên

Từ bữa đó em sỏ lòng biệt dạng
bóng chim xa hun hút cuối chân trời
lòng chua xót một mảnh tình ấp ủ
ta về nghe ray rức lá thu rơi

Người có nhớ từ làm chim viễn phố ?
cánh rưng xưa sưng khói lạnh màu hoa
trắng chênh chếch thánng năm vàng lá cỏ
trái đầu thương chín rụng ở hồn ta

Đời đã chẳng còn ai thương ta nữa
yêu say mê, quên lãng cũng say mê !
người đâu biết cõi hồn ta chất ngất
những đau thương dài mấy dặm nhiều khe

Chuyện mười năm biết có thành di vãng ?
cũng như ta chưa chắc đã quên người
dù chỉ nhớ như mây chiều lãng đãng
suốt cuộc đời ta khó dễ hề người...

NGUYỄN MIÊN THƯỢNG

**đưa
người**

đưa người qua phố đêm hoang
bàn tay đã thú cũng bàng hoàng đau
đưa người hôm trước ngày sau
mới hay tình đã thiên thu mất rồi
đưa em qua phố đông người
mưa đông ướt ướt vai người lòng ta
đưa em dù chẳng mất xa

mà sao vàng vọt mù xa hương trời
đưa người lần cuối cùng thôi
bởi mai một đã có người khác đưa
điu nhau qua phố đêm khuya
mới hay chua xót nỗi thừa thãi ta

LÊ TƯỞNG VỌNG

chưa
tìm thấy
nhau

có yêu người mùa cũ. đợi chờ ta cứ chia
thành nhiều ngăn, mưa lũ. tình càng lúc về khuya

sầu ai, ta khắc khoải. xuôi ngược giòng u mê
đời đời là ngang trái. chưa gửi trao câu thề

nên tình xa như núi. cơn bụi gió buồn tênh
cũng tuôn theo giòng suối. về một chốn trời quên

ta còn đây, kẻ lạ. và một chút nỗi đau
trông quên hồn băng giá. mà thấy tim mòn hao

đời đời còn thất lạc. người mù khơi phương nào ?
hai ta thành kẻ khác. dễ gì tìm thấy nhau (?)

dễ gì tìm thấy nhau. đắng cay mòn hạnh phúc
hạnh phúc giữa tim đau. bởi ta người trần tục

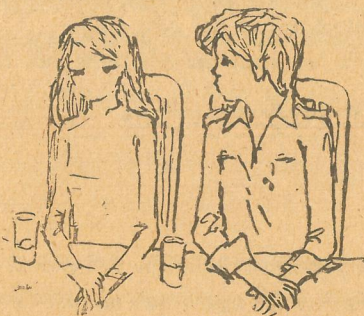
người đi xa, có biết ? ta nguyện tình đau thương
người đi xa, biển biệt. ta yêu người khói sương.

ĐINH THỊ TƯỞNG HẠ

LÊ LẠC GIAO

xa rồi, ngày tháng

Tôi chờ Du bên này sân thượng, tờ báo trên tay thừa thãi quá khiến tôi muốn vứt nó xuống dưới sân. Sự bức dọc cùng nỗi háo hức làm tim tôi đập mạnh, thân thể như muốn run lên lẩy bẩy và một cơn sốt bất ngờ nào đó đến rồi vụt mất tối tăm. Thân thể trở lại cái lạnh lẽo trơ lì cùng sự buồn bã bắt đầu dấy động. Tôi trầm nghĩ, cái chờ đợi vô ích không do cái hẹn nào cả, mà tình yêu chờ đợi bao giờ cũng buồn phải phải không Du ?

Đứng trên lầu ba nhìn chung quanh thành phố, trời đã vào mùa đông. Gió mơn man thổi hanh hanh lạnh. Có màu sắc nào linh động lẫn phiến muộn trong tôi những ngày cuối năm. Cành hoa cúc trơ trụi, những chiếc nụ nhỏ héo úa nhưng xinh xắn nằm nghiêng trên chiếc bàn nhỏ, tôi thoáng thấy nó giống như những đầu móng tay của Du. Và đằng trước mặt phía bên trái ngọn tháp của nhà thờ Huyện Sĩ nhỏ lên cao như đầu bút chì gọt nhọn. Bỗng dưng tôi cảm thấy nhớ Du hơn bao giờ hết và tôi yêu Du nhiều hơn là tôi tưởng. Tôi nhớ hôm nào ngồi nhìn Du đan áo tâm hồn bình yên phẳng lặng như hạnh phúc đã đến với mình ngày còn bé, ngày còn ngồi bên cạnh mẹ ăn từng nắm bắp rang thơm phức trong những hôm trời mưa tầm tã. Hôm ấy đáng lẽ tôi phải kể cho Du nghe những kỷ niệm, trong đó có Du mỗi tối xem ti vi thật khuya nằm quần chăn ngủ thiếp dưới chân tôi như con mèo ốm. Tôi ước ao kể lại tất cả những ngày tôi và anh Du còn học chung Trung

học, mỗi buổi sáng tôi đứng trên lầu cao của trường chờ chiếc xe màu xanh của Du chạy qua để chọi lên đầu Du những viên phấn vụn. Du phải được nghe tất cả những kỷ niệm của thời thơ ấu, của khoảng không gian nồng nàn ấp ủ một đời người. Và chính những lúc hoài niệm tôi cũng thấy mình bắt đầu lặn lội vào cuộc đời nhào lộn trong lò lửa cuộc đời.

Ba năm dài xa cái thành phố bụi bặm ồn ào tôi tưởng đã quên hẳn người con gái nhỏ bé gầy ốm, có giọng hát dễ thương một thời ca tụng tình yêu. Ngày đó Du còn bé quá, tôi không hề nghĩ đến một thứ bóng mát nào đó trên bước đường trội nổi của tôi. Ngày gặp lại, Du không còn như ngày xưa, nét dễ thương và những lời nói ngọt ngào làm tôi đã vụt thấy mình đại khờ trong phút đầu tiên sau ba năm dài lặn lội vì sinh kế? Tôi lặng lẽ nhìn Du, những lời nói như những giọt nước mắt đầu mùa nóng bức và tôi muốn vỗ về an ủi Du rất nhiều về nỗi thất bại đầu đời là thi hỏng. Mùa xuân hình như đã về từ bên kia con lộ nhỏ, tôi vẫn im lặng cũng như đã im lặng từ lâu mỗi khi tâm hồn mình xao động không yên trước người con gái áo dài lụa trắng năm xưa nơi hành lang thư viện. Hôm ấy, tôi nhìn Du bằng cái nhìn đã từ lâu mất hút trong quá khứ, và cái thói quen tình cảm trong tôi biểu lộ bằng tiếng thở dài. Từ đó tôi lên nhà Du thường xuyên mỗi sáng chủ nhật và cũng đã nhớ Du dữ dội những lần công việc bận rộn. Tình yêu đến thật nhanh chóng và màu áo vàng của Du mặc hôm nào tôi đưa đi hát khiến tôi đã thẫn thẫn, em đã là một cái gì trong tâm hồn anh rồi Du ạ, anh không thể nào xa em được nữa dù rằng ngày mai hay ngày một em đi lấy chồng, dù Du có gọi đời mình vào một nơi nào chẳng nữa anh vẫn yêu Du, nhớ Du với cái màu vàng định mệnh kia.

Tôi yêu màu vàng vô cùng, thứ màu sắc đã trở thành định mệnh đời tôi. Nó đeo đuổi tôi như chiếc bóng và nó cũng an ủi tôi rất nhiều trên quãng đời trôi nổi. Màu vàng đó tôi không xác định được nhưng buổi trưa ngủ muộn. Từ màu vàng đó, nó gọi trong tôi một bản nhạc quá khứ, nuôi sống tôi cho đến ngày khôn lớn. Nó cũng là màu vàng lúa chín của những cánh đồng bao la miền lục tỉnh một ngày nào cuối năm trên chiếc xe đò về thành phố. Lúc đó tôi chân nhận ra rằng màu vàng thật cần thiết cho một đời người không bình yên như tôi.

Nó đến để thay thế những khoảng trống rỗng những ngày một mình một bóng nơi đất khách quê người và vỗ về an ủi những lúc co quắp bên tiếng nhạc giữa trưa bỗng bênh nơi mái ngói, cũng như làm cay cay mắt khi nhìn thấy đời mình lụi lụi mất hút trong cái vô vọng của một ước mơ tắc nghẽn nửa chừng. Tôi nghĩ nhiều về nó, ấm áp bình yên được trong những sự thay đổi không yên của cuộc đời, bởi chính màu vàng đó tôi nhìn thấy lại tuổi hoa niên của mình đã mù tăm vào quá khứ. Kỷ niệm một thời xa xăm được gọi nhớ lại trong tâm hồn và tôi đã sống bằng những phút giây hoài niệm ấy. Có lẽ chính tôi đã nhờ nó hoặc nó lệ vào nó để được sống với những hạnh phúc ngắn ngủi vụn vặt nhặt được những buổi sáng trong phòng khách nhà Du. Tôi bám víu vào màu vàng định mệnh đó để tìm thấy trong hồn mình những nồng nàn ấm áp của một đời sống sắp đến, của những ước mơ được lặp lại những lần không thành tựu. Nhiều lần tôi cũng tự hỏi không hiểu mình có thực sự chân thành với công việc mình đeo đuổi hay chỉ là gã làm xiếc trên chiếc giây căng. Gã chờ đợi cái phút giây lao thẳng xuống đất như viên sỏi nặng, cái chờ đợi bi thảm tuyệt vọng trong cái nồng độ yêu thương thân phận mình đã tràn lên khóe mắt run rẩy ở từng bước đi và tiếng cười mai mỉa của bóng tối bắt đầu vá víu từng phiến nhỏ trên thành cửa sổ. Tôi biết mình đang thực hiện có chút lý tưởng có chút ước mơ như những lần nằm yên trên chiếc ghế bố giữa sân chờ một vì sao băng qua đêm tối.

Tôi đã sống yên bình với một tâm hồn sôi nổi. Tôi đã vui vẻ an nhiên với cái run rẩy không yên của chiếc lá vàng chờ cơn gió nhẹ. Tôi nghĩ nhiều đến tình yêu trong những ngày mà người ta chen chúc nhau đi hái lộc. Những lúc ấy có lời chúc thì thầm nào nơi cổ họng khi nhìn thấy Du áo dài màu vàng nắng ngồi khép nép trước mặt tôi căn từng chiếc hạt dưa làm hồng đôi môi và đôi mắt bình yên nhìn vào khoảng không trước mặt. Tôi im lặng để nhìn thấy sự ấm áp đến với hồn mình, nghe tiếng reo hò của những tế bào từ lâu câm nín. Những lúc ấy tôi quên hết những phiền toái của cuộc đời để nghe lại âm hưởng của bài Thương tình ca hôm nào nơi hành lang đại học. Căn phòng khách như thu nhỏ lại, ánh sáng của chiếc bóng 220 không đủ làm tôi nhìn rõ mặt Du, nhưng tôi thấy cái rực rỡ của hạnh phúc đang ở trong tầm tay của một đời không bình yên chút nào cả. Phải tôi đã

lặng thinh không trả lời những lần Du hỏi. Tôi đã nghe từ bên kia đời sống tiếng nói về một kỷ niệm, về một lần bộc phát giữa cơn bệnh hiểm nghèo và những hình bóng của thời quá vãng hiện lên đồng lúc với hạnh phúc. Tôi bảo với Du trí nhớ tôi rất tốt, tâm hồn rất nhạy cảm đến độ nghe hạnh phúc trở về đồng lúc với kỷ niệm. Cánh muông vàng nơi sân trường cũ, hàng bàng màu sậm đỏ, ánh nắng cặn rượu nơi thung lũng miền cao nguyên và màu áo vàng của Du trước mặt. Nó là thứ màu sắc hỗn độn nhào nặn những đau thương cho cả một đời người. Du bẽn lẽn lặng thinh cúi xuống ly nước ngọt... Em có nghe gì không hở Du, tôi lăm thăm trong trí óc. Nghe gì không những lần anh nói, những lần anh nhớ thương mỗi khi em rời thành phố về quê ngoại. Tôi xao động khi nhớ lại nét buồn thảm những lần nghe Du đi xa. Xa tận trên miền cao nguyên giá rét. Anh đã buồn bã suốt buổi chiều, ngồi nghe tiếng còi hụ giờ tan sở nơi tầng lầu ba căn nhà trọ. Anh đã uống những ly rượu ngọt buổi sáng nghe tin em đi lễ chùa. Ngày tháng đều đặn cũng như thật xa vời. Anh quên mất những cái khúc mắc trên quãng thời gian đi làm việc bởi anh đã đồng hóa nó với những kỷ niệm anh tìm thấy nơi Du. Hãy nghe anh nói, đừng bướng bỉnh như những lần cãi nhau nơi phòng khách. Hãy đem cho anh sự êm ả, an ủi như một lần anh ôm nơi căn nhà mới, anh phải được nhìn thấy hạnh phúc của mình khi Du đang thoãn thoắt chuyển tròn chiếc ví trên đầu gối. Anh đã thấy sự sống vụt trở lại sau bao nhiêu chuyển biến dồn dập của những ngày đa đoan công việc và anh vụt thấy rõ rằng tình yêu đã làm anh trưởng thành hơn cả trong hành động bởi chỉ có tình yêu anh mới thấy rõ cũng như hiểu rõ mình không một chút nguy tín hoặc an tâm trong cái cõi đời phù du biến đổi này.

Buổi trưa nằm dài trên chiếc bàn làm việc, nhìn khung trời trong xanh sau cơn bão rớt. Thành phố tĩnh lặng như một tâm hồn đã rời rã mỗi một với những cuộc phiêu lưu. Tôi nhìn thấy rõ từng chiếc lá khuynh diệp, từng ngọn nắng vàng trong chập chờn trên thành cửa sổ. Mùa thu đến thành phố này năm nào cũng thế, thật muộn, thật buồn, người ta chỉ nhớ đến nó khi thấy một cơn heo may nào vô tình lạc lối làm rơi vài chiếc lá vàng cùng lúc một cơn rùng mình thật nhẹ phớt trên làn da và chạp dài theo xương sống. Mùa thu ở đây làm tôi nhớ đến mùa thu

xa xưa miền duyên hải. Nơi đó mỗi buổi sáng thứ bảy, tôi trốn học ra bờ biển ngắm những đám sương mù chưa tan cùng những chiếc buồm nhỏ con nhấp nhô trên đầu con sóng nhẹ. Ngày ấy mùa thu đồng nghĩa với tình yêu thương vô hình nào đó của tôi đã manh nha từ những ngày mới chập chững bước đầu tiên lên trung học. Đã có một thứ keo sơn gắn bó tôi và những hàng dương liễu thiết tha như những sợi tóc người con gái ở ven bờ biển. Tôi trốn học thường xuyên để ra chỗ ngồi quen thuộc chờ đón mùa thu đến từ bên kia trường nữ học, nghe tiếng gọi vô hình của lòng yêu thương thiên nhiên, của lòng sùng kính vũ trụ và thật sự của một tâm hồn lãng mạn đầu đời. Tôi ngồi trên phiến đá xanh đó, lưng tựa vào gốc bàng sần sùi nhặt những hạt sỏi xanh trắng ném xuống hang những con còng gió. Tôi đã nhặt quả banh da của người con gái trường Pháp bên kia rặng phi lao và vỡ lòng bài học tình yêu đầu tiên với Sophie. Tôi dường như còn nhớ lại tiếng cười lạnh lạnh mùi muối mặn ấm trên môi Sophie và nét mặt sợ hãi một buổi chiều chập choạng tối ở bãi biển. Mùa thu đi qua với những làn lá vàng đỏ rục trên mặt đất, những tàu dừa đập lên liếp cửa những hàng quán ven biển. Tiếng nhạc tango hòa trong gió, bài hát gọi nhớ tuổi ấu thời cũng như mùa thu miền duyên hải là những gì nuôi sống một đời người không ngại nghỉ bởi nghiệp dĩ nếu có nó chạy mãi vòng quanh như con kiến say mật trên vành ly. Mỗi lần gọi nhớ lại cái kỷ niệm đầu đời ấy tôi đều tự nhủ rằng quả là mình đã chết, chết tự thuở thấy mẹ khốn khổ oằn trên vai quang gánh lấm lũi trong mưa để bán từng chiếc bánh rán vàng đời lấy từng lon gạo nuôi gia đình những ngày loạn ly.

Tôi đã chết lần nữa, buổi sáng thứ tư đưa Sophie ra bến xe đi Đà Lạt. Đêm trước dư âm một đêm giáng sinh cuối cùng của Sophie trước khi nàng giã từ cõi đời sau một tai nạn máy bay ở cao nguyên. Ngày đó tôi nhớ mình cầu nguyện cho Sophie và tự hứa đưa con đầu lòng của mình sẽ mang tên nàng. Hôm được tin, tôi đã lang thang suốt ngày ở bãi biển. Hình như tiếng hát của bản Đêm thánh vô cùng còn văng vẳng bên tai, nụ hôn vội vã nửa khuya dưới tầng dừa cao trước khi mẹ Sophie mở cửa cho nàng vào nhà... Tôi đã chết thật nhiều lần, và tự hồi sinh mỗi lần nhìn thấy trở lại cái bóng tối của đời sống biến dạng dần sau rặng núi của miền cao nguyên đất đỏ. Những lúc ấy, tâm hồn tôi dao động không yên và nỗi bình an cho tâm hồn cũng càng ngày càng lùi lùi

vào quá khứ. Kỷ niệm đã nuôi sống tôi nhưng cũng làm cho tôi đau đớn khắc khoải. Tôi mang trong mình căn bệnh của người đã quá phần nộ với hiện tại, không hình dung được tương lai và chỉ có vài khái niệm quá khứ. Nó là những hình ảnh ngăn ngũi chộp bắt vội vàng mỗi một khi thấy một mảnh rời của đời mình gắn chặt vào một khung đời của những ngày quá vãng. Chính màu vàng cũng thế. Chiếc áo dài rực nắng. Màu lúa chín một ngày tha hương trên chiếc xe cuối năm về thành phố. Nó là những khung cửa đời tôi mà tôi chỉ có nhiệm vụ nhặt lấy những đau thương và khốn khổ đặt vào đó để tự bảo hạnh phúc có thật cần thiết và không là nỗi hoan lạc của một đời vung vãi. Nhưng nó là thứ hạnh phúc của định mệnh đem đến cho mỗi người, cho mỗi cá nhân trong cái ồn ào nhiệt náo của một đời sống đang đến hồi xáo trộn, đánh mất mình bởi nhân phẩm, tự do, bình đẳng là những danh từ nguy tạo biểu tượng cho thứ chân lý ảo tưởng của một thời đại đã bắt đầu triệt tiêu mọi giá trị.

Tôi còn nằm đây mỗi buổi trưa. Nhớ về người con gái được lồng vào chiếc khung quá khứ, sờ soạng nhặt những hạnh phúc bệnh hoạn của dĩ vãng để tìm thấy chút bình an, và tôi cũng hiểu mình đã tự mâu thuẫn và những va chạm của cuộc đời liệu thật sự mình có đối diện hẳn với mình như chiếc gương soi hay như một con người đã quá mỗi một vì những cuộc phiên lưu, thua cay vì những lần đem sự nghiệp ra thâu cày, tôi nhìn lại đôi bàn tay này rồi lặng nhìn ra cửa sổ ao ước cái lãng mạn đầu đời được hóa thành mây trắng chuyên chở hạnh phúc về mái nhà ngày xưa nơi quê mẹ... Một cơn gió nhẹ mang theo mùi đất ẩm. Cảnh hoa sứ trắng khắng khiu khiến tôi nhớ mùa xuân sắp đến và đã hai mùa xuân đi qua lặng lẽ từ ngày tôi trở về thành phố này. Tôi bắt gặp lại cái háo hức của tuổi ấu thời, cái mong chờ của một mùa đông năm ngoái nơi căn nhà người thân tận cuối thành phố. Những xúc động trở về làm tê buốt đầu óc, run rẩy đôi bàn tay khi nhìn thấy lại những ước mơ của mình từ lâu bị những nghiệt ngã của giòng đời cuốn trôi đi mất. Nhưng lúc này tôi thêm muốn sự vỗ về an ủi, bởi thật sự tôi đã đánh lừa mình quá nhiều những khi tuyệt vọng. Niềm tin vào một thái độ sống như một trò đùa lộ bịch hiển hiện thường xuyên trong trí nhớ. Tôi thăm tội nghiệp những ước mơ những lừa đảo thân phận mình. Cơn sốt ba giờ chiều ném tôi vào những nhầy nhựa của một đời sống cô đơn phiến

muộn vì ngày tháng là những khoảng thời gian đóng khung tôi vào những dầy vò không ngơi nghỉ. Tôi mong muốn ngày nào được thấy sự bình yên của mình trở về vĩnh viễn để không còn tự dối lòng, hành động điên cuồng trong những khung thời gian quen thuộc như những hình nhân múa rối.

Gió đã về từ bên kia con lộ nhỏ, cái hanh lạnh của một buổi chiều cuối năm làm tôi có cái ý nghĩ mơ hồ rằng mình lại bắt đầu một trò chơi mới, diễn xuất trong cái sân khấu đời sống mà sự thật hiếm hoi là mỗi một khi người ta chịu cởi bỏ cái mặt nạ cuối cùng, lau rửa phần son đề tĩnh lặng cho đời sống riêng tư. Tôi đã thấy mình dẫy chết sau mỗi một chuỗi dài lý luận cho một hành động vô nghĩa của chính mình. Những lúc này phải chăng tôi nhìn thấy sự cần thiết của tình cảm, của một chiếc bóng nhỏ nhoi gầy ốm từ cuối thành phố vờ về an ủi những khi tôi khó khăn trong mọi xáo trộn thực tế. Tôi thêm muốn nhắc chiếc điện thoại hỏi thăm về người con gái mà nhiều lúc tôi tưởng dường như chỉ là chiếc bóng huyền hoặc xa xôi. Hành động ấy biểu lộ cho tôi thấy rằng mình đã đánh mất mình từ lâu, từ thuở bắt đầu nói dối với người tình đầu tiên rằng, sống bằng hi vọng là một niềm tin duy nhất cho những tâm hồn không được bình yên chút nào cả !

LÊ LẠC GIAO

mười năm viết lách lãng nhãng

gom góp được dăm bảy cái

truyện in thành sách :

tự nhiên, một tình yêu

tập truyện thông thả nhất

của ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Nguyễn Đình Vương sẽ phát hành trong tháng 4

hai hôm, em vắng nhà

NGUYỄN TẮT NHIÊN

hôm qua ghé nhà em
đầu tháng ba, mưa nhỏ
nắng còn vương trên cây
như người còn nấn ná
như người gắng gượng vui
khi lòng sầu vất vả !

hôm qua ghé nhà em
tháng ba, chiều thứ bảy
mưa óng ánh nắng vàng
gọi mời nhau võ vụn
người yêu đợi người yêu
tiêu điều nghe tiếng rụng !

hôm qua ghé nhà em
những bài mưa đứt quãng
chia từng đoạn thời gian
chờ ai gần suốt buổi
mỏi mê đời lang thang
một chút gì xơ xác
trong tiết mùa xuân, tan
một chút gì chua xót
trên môi cười bất an
những bài mưa đứt quãng
nhuộm bịnh màu không gian...

và sáng hôm nay nữa
anh tiu nghỉ đường về
đôi bàn chân bãi hoải
đôi bàn chân nã nề
đôi bàn chân cơ khồ
đôi bàn chân dỗi hờn
đạp xe không muốn chạy...
người yêu giận người yêu

sao đâu hiu thế này ? !
người yêu giận người yêu.

Chuyện tình ngày mưa

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

Ngàn bỗng ra lệnh :

— Chạy một vòng phố chợ đi chú.

— Yên chí, chú cũng định đây.

Ngàn rúc rích như chú chim sau trong cành lá buổi sáng:

— Biết rồi. Dư sức biết. Những trái me tây của chú buổi chiều tối ngủ yên trên mặt đường.

Hoán cười theo Ngàn :

— Ngàn đã ăn me tây chín lần nào chưa ?

— Xời, mười mấy năm đập me tây chín với tụi ăn đến đỏ miệng cong lưỡi luôn đó chú.

— Nhưng ngon chứ ?

— Ăn ít thì ngon, ngon ngọt như mắt me riên đường. Ăn nhiều đỏ lưỡi có tương lai hát bóng cầm lăm.

— Chú ăn rồi đấy. Chú đã đỏ lưỡi đâu.

— Chú ăn nhiều chứ ?

— Vài trái. Sơ sơ thôi. Mai mốt hứng ăn nữa.

— Tụi cháu có hy vọng xem chú diễn hát bóng cầm lăm à.

— Me tây chín có một thứ mật. Ngàn biết không ?

— Nhờ mật nên nó mới ngon ngọt thế chứ.

— Cái gì có mật là quyến rũ.

— À, nhưng trờ mật người.

— Hiểu rồi. Mật người đấng chất lắm. Nhất là một con gái như Ngàn.

— Cháu không cho ai ném cả, sao biết đấng ?

Và, những trái me tây chín khô đen đúa tiếp tục thi nhau rơi rụng trước mặt Hoán. Chúng ném thân xác của một đời, cho một buổi chiều, nằm lãn lóc trên mặt nhựa còn ẩm hơi nóng. Thời gian theo những dòng mật ngọt nứt vỏ ứa ra. Tất cả nơi đây phảng phất một mùi thơm của thứ mật kỳ ảo đó. Những trái me tây, chúng lúc nào cũng loáng thoáng bay trong trí óc Hoán. Có thể, tưởng tượng đến nỗi một lúc nào đó Hoán đưa tay ra trước mặt là bắt lấy được chúng. Những trái me tây vừa thơ mộng vừa phiêu lãng ngậm ngùi làm sao. Hoán chạy nhiều vòng qua các khu phố với những tiệm thuốc bắc vang tiếng chày đồng lạ tai, những tiệm chụp hình lấp loáng ánh đèn mờ mờ, vài tiệm cà phê Tàu vắng khách, khu nhà máy xay lúa, trại cưa, lò rèn. Khu tạp hóa với mùi đường, mùi cá khô sục nức. Và rồi Hoán trở lại nhà lồng chợ với ánh đèn từ trên cao giăng hàng, cờ xí nhiều màu rực rỡ, những tấm hình quảng cáo màu mè phô trương, tiếng máy phóng thanh phát ra những bài hát eo éo.

Ngàn nói :

— Đêm nay má rủ đi xem cải lương.

— Tuồng gì Ngàn ?

— Cháu chưa biết, mình ghé lại xem.

Và Ngàn úi thẳng xe vào trước cửa rạp. Nhà lồng chợ rộng lớn thường ngày đã biến thành rạp hát về buổi tối. Hoán giữ xe bên ngoài cho Ngàn vào. Trong lúc Hoán lơ đãng ngắm những hình vẽ màu mè treo cao trước mặt tiền chợ lấp loáng ánh đèn xanh đỏ Ngàn trở ra cười tươi :

— Một tuồng hứa hẹn nhiều nước mắt. Quý vị có đi xem xin mang theo khăn mù soa để lau nước mắt.

— Vậy Ngàn nên mang theo một cái màn lau nước mắt.

— Cháu xem hát chả bao giờ khóc.

— Ai biết được chuyện gì xảy ra trong đôi mắt ấy.

Ngàn lóng ngóng nhìn quanh, hai tay vuốt vuốt tà áo, chiếc cổ trắng ngần dưới ánh đèn đêm :

— Mắt em là bề oan cừ. Trời đất, oán hờn chi mà thành bề

hả chú ?

— Ngàn đi xem về kể lại cho chú nghe, dễ ợt.

— Má rủ đó. Nhưng Ngàn còn xét lại, Phải học bài, làm bài, sớ sách cho má, tiền chợ tiền hụi, tiền lời tiền lỗ. Lấy hàng về thêm trong tuần này. Ngọt thờ.

— Đi chơi phải bỏ qua hết chuyện đó chứ.

— Dĩ nhiên. Nhưng rồi ai lo ?

— Ngự.

— Bà Ngự lúc nào cũng ề mình, bài học trò chưa chấm, bài ngày mai chưa soạn. Và luôn cả những cuốn tiêu thuyết mới chưa coi nữa. Ngàn gánh hết.

— Sau này trở thành chuyên viên kế toán chứ lo gì. Và chồng có sẵn một máy tính ở nhà đâu ra đấy, nhẹ người, khoẻ ru.

Hoán vẫn phải cầm hai trái thơm. Trời đất, có lúc Hoán tưởng mình đã ném chúng đâu mất tiêu rồi. Ngàn lên yên, chiếc xe vòng quanh trước cửa chợ, đảo qua mấy hàng bán bánh chuối nướng, bán khô mực nướng thơm phức. Hoán nói :

— Thôi về Ngàn ơi, hai trái thơm trở thành cục nợ. Hay là cô nhỏ định chờ xem mặt một anh kếp cái lương đề tối nay sứt sùi nhận là người quen ?

Ngàn chun chun môi :

— Lúc nhỏ Ngàn mê cái lương.

— Bây giờ vẫn mê ?

— Bây giờ Ngàn mê hát bội.

Ngàn cười cười đảo đôi mắt đen nhấp nhánh lướt trên dây đèn ngũ sắc giăng giăng ngậm nga :

Trồng trầu trồng lộn giầy tiêu.

Con theo hát bội mẹ liêu con hư.

Và Ngàn chột đống đảnh hỏi Hoán :

— Ngàn theo hát bội được không chú ?

— Dư sức.

Nhưng Hoán đã tỏ ý bắt buộc Ngàn về. Cô gái nhìn theo cái đập tay phía sau của Hoán và cười cười bước vòng như trái thông khô chọt xoay trong gió đề ngồi ngoan ngoãn phía sau cho Hoán chở. Khu

phổ nhộn nhịp từng bừng với những cơn gió biển lồng lộng màu áo, xô dạt mái tóc, cuốn lá cây bay, mù tằm đôi mắt. Đêm, một đêm nào nữa đã đến. Lòng Hoán chợt khô lại, quắt queo như những trái me tây vẫn còn rụng rơi vang khê trên đường về.

chương hai

Chiếc xe lam thả Hoán xuống rồi hấp tấp chạy đi. Hoán đứng lơ ngơ nhìn theo đám bụi bay dạt về phía cánh đồng bên tay trái. Những ngôi nhà tạm bợ theo đường, vách lá mục trắng, khoảng rào lùm bụi, một vài cái hoa đỏ nhô lên giữa đợt nắng chiều vàng ửng. Đôi bướm trắng cất cánh nổi một vòng tròn cao phía trên ngang tầm lá xanh của cây chuối nước rồi mất hút.

Bao giờ cũng vậy, Hoán xuống xe ở đây, thay vì có thể ngồi yên đi một khoảng đường ngắn nữa để vào chợ. Hình như hàng dừa xanh ném sự rung động của những tàu lá cho gió biển vẫy vạt rào đã quyến rũ Hoán. Cặp mắt hướng thẳng suốt khoảng đường trước mặt, đôi tai lắng nghe từ cõi mênh mộng đồng vọng ấy những âm thanh xô đẩy trộn lẫn nhau. Màu xanh ngút ngàn, bóng nước thấp thoáng, cây cầu võ tư lự nghiêng những nhịp trên viền xanh vắt ngang, kéo dài gần như bất tận về phía biển. Lúc đó tâm hồn Hoán như trải rộng ra cùng với không gian, còn thời gian là giờ lắng động của buổi chiều. Cảnh mặt trời trải nắng bao ngợp cánh đồng màu nâu, mang hương vị của trời cao, đất rộng, cây cỏ chân thật, hoa lá hiền lành, chim bướm ngoan ngoãn tới cho Hoán nổi những cảm giác bồi hồi chạy suốt lòng mình về một nơi chốn xa lạ ngút ngàn nhưng đã trở thành gần gũi thân quen. Và Hoán chậm rãi thu ngắn quãng đường còn lại với nỗi vui thú của mình giữa không gian lồng lộng đó trước khi bắt gặp cái chật hẹp của góc phố đầu tiên hiện ra với ngôi nhà lò rèn phát ra những tiếng kêu sù sục của ống bễ, tiếng chan chất của búa đánh trên đe, tiếng lửa reo xì xì, cuối cùng là một tiếng xèo của thanh sắt đỏ nhúng vào hồ nước. Hoán dừng lại một chút để xem cái hoạt cảnh ấy. Hai cha con người thợ rèn chỉ ngược lên cười rồi cầm cúi làm việc. Và cứ như vậy cho đến khi Hoán chán, ngắt một chiếc lá vắn tròn làm một chiếc kèn ngậm nơi miệng thổi toe

toe rời khỏi.

Những ngôi nhà san sát hai bên đường, một ngã ba, một ngã tư. Màu đá sỏi nổi lơ lơ trên màu cát trắng. Đám cây thấp, cành xào xạc, mùi hương nồng nồng của khu bán tạp hòa, mùi thơm ngái ngái của những tiệm thuốc bắc dẫn Hoán đi miết. Ngã tư phía trước là đường chính, trái nhựa, bên trái là quán cà phê Tàu, bên phải là tiệm sách lớn. Queo tay phải đi một khoảng nữa là tới trường của Ngự dạy. Hoán đã thuộc từng vị trí của từng ngôi nhà khu này, chỉ thiếu một chút là Hoán có thể nhớ hết, đếm hết được từng gốc me tây cổ thụ nổi dài hai bên đường. Mùa này, trái me tây khô khín rơi đen mặt đất.

Hoán ghé lại quán cà phê liếc nhìn đồng hồ treo tường. Còn nửa tiếng nữa mới hết buổi dạy của Ngự. Hoán bước thẳng vào quán chọn cái bàn trong góc trái ngó thẳng ra đường, dĩ nhiên cũng ngó xéo được về hướng ngôi trường Ngự dạy.

Chủ quán là một người Tàu còn trẻ, và nói tiếng Việt như người Việt chính cống. Cái bụng phệ cổ hữu, chiếc quần dài sọc dưa xanh, áo thun trắng ngà, gương mặt trắng đỏ hồng mập phì. Ông ta tới trước mặt Hoán với nụ cười chưa tắt.

— Uống gì thầy.

Hoán nheo mắt:

— Chai bia.

— Nhỏ như mọi lần ?

Hoán gật. Chủ quán bước vào trong một lúc mang ra chai bia với một cái ly thủy tinh sẵn đá. Đặt chai bia và ly trước mặt Hoán, chủ quán bước ra đứng ngay cửa nhìn băng quơ khu phố về nhàn rồi. Quán vắng, không có ai ngoài Hoán. Cái radio trên quầy đang phát ra một điệu nhạc Tàu Hoán nghe vui vui chứ không hiểu chi. Và Hoán rót bia vào vào ly.

Những ngụm bia chiều, không thức nhắm. Chắt bia vàng óng ánh, bọt trắng quanh thành ly. Những ngụm bia ngon trong nỗi hiu quạnh bốc nóng dần ba mặt. Hoán hình dung lại những ngôi quán sang trọng ở thành phố Hoán đã bỏ đi. Bạn bè. Tình nhân. Và kỷ niệm. Quá khứ chiều hôm nay về đây, lảng vảng trong tâm não u sầu của Hoán. Cơn mưa đêm vang trên mặt đường. tiếng hát cất lên, một giọng huýt sáo,

từng hình ảnh nhỏ, rời rạc, tự nhiên kéo về đông đủ, kết hợp để làm thành một quá khứ lớn, bao la, choáng ngợp hồn Hoán chiều nay.

Chủ quán trở vào ngồi vắt một chân trên ghế xem báo. Tờ báo trải ra trước mắt, cũ, nhàu. Hoán chợt giật thót khi nhớ ra từ bao lâu nay giông tin tức nơi ấy đã đứt. Hoán như một kẻ đắm tàu giữa biển khơi. Hoán lạc lõng không ai hay biết. Từ đây về nơi ấy đâu xa xôi gì. Một ngày đường, mấy trăm cây số. Nhưng bỗng dừng xa xôi mất biệt lạ kỳ. Hoán như người bị phát vãng, đi đày nơi một hoang đảo xa xôi quanh năm không bóng người lui tới. Tờ báo gọi lên trong trí nhớ Hoán nhiều thứ, nó như một tin tức bất chợt, nổi liền liền lạc khoảng đời lặng lẽ bật tằm bấy lâu nay.

Hoán hỏi :

— Ông chủ, chiều nay có báo mới về chứ ?

Rời tờ báo, chủ quán gật :

— Ừ, có.

— Mua ở đâu ?

— Ngoài chợ.

— Đủ thứ báo hết chứ ?

— Không có đủ đâu, vài tờ người ta thường đọc thôi. Mua sớm mới còn à.

Hoán nhấp một ngụm bia, bâng quơ :

— Chiều nay tôi mua một tờ.

Những cơn gió biển thổi vào các con đường phố chợ, cuốn cát bụi bay dạt dờ, cuốn cả những chiếc lá và giấy vụn chạy xướt kéo lê trên mặt đường nhựa đã nguội sức nắng. Những đứa trẻ con đang chơi banh trên khoảng đất trống nép bên ngã tư đường la hét cười đùa dành giựt nhau. Tiếng dội của trái banh thỉnh thoảng vang vào những bức tường dội tới trí óc Hoán. Tiếng máy nổ ạch ạch của một chiếc xe gắn máy cũ vừa chạy qua, vang dài cả khu phố rồi mất hút. Buổi chiều. Uống bia một mình tội nghiệp đến những vụn nước bám ngay trên da bàn tay. Hoán cười khẽ một tiếng.

Một lớp học trò nhỏ đi trở tới. Quần đùi đen, áo sơ mi trắng. Tiếng cười đùa của chúng kéo theo những tiếng cười đùa khác, rồi âm thanh vang tới báo hiệu cho Hoán biết buổi học chiều đã tan. Đám học

trò phút chốc đã tràn lan trên đường, màu áo trắng ngọc mắt. Học trò tiểu học dễ thương chạy nhảy như chim, liếng thoảng như thỏ. Ngự đã chặn dắt chúng như thế nào với một tâm hồn sững mềm ướt nước của con mắt vừa bước chân vào đời. Cô giáo vừa ra trường, cao hơn học trò một chút, khôn hơn học trò một chút và biết đâu tâm hồn ấy vẫn còn đại dột, ngờ ngát như đám mây trời lang thang ngoài kia. Ngự, Hoán không thể hình dung ra được cô bé sẽ đứng nói gì với học trò trên bục gỗ, sẽ viết những gì trên tấm bảng đen. Đôi mắt ấy có lần nào khóc, gương mặt ấy có lần nào giận dữ. Hai bàn tay nhung êm ấy có lần nào vung lên những ngọn roi quất vào mông học trò. Ngự, hoàn toàn Hoán không hình dung được.

Và chiều nay, Ngự mặc chiếc áo dài màu xanh nước biển. Quần trắng úi thẳng nếp sáng bóng. Ngự cầm bên tay cây roi mây ngấu đã tưa đầu. Bên tay kia cuốn sách Quốc Văn lớp năm. Gương mặt Ngự ửng đỏ vì vừa thoát ra khỏi một lớp học nóng đầy bực bội. Trên đôi mắt to đen ấy còn vương một chút mệt mỏi. Tuy nhiên, Ngự từ trong đám đông học trò bước ra đi nếp bên đường, hai tà áo bay, chiếc quần ống rộng phất phơ trên mũi giày nó những hạt cườm vàng Ngự đã là một cánh bướm tinh khôi nhất.

— Nay cô giáo vừa đi dạy về cho xin cây roi mây đi.

Ngự ngừng lên. Đôi mắt ngờ ngác ngạc nhiên thoảng chốc im sững rồi giọng nói nhẹ hẫng :

— Chú làm người ta hết hồn.

— Tưởng một ông nào theo chọc chứ gì ?

Mặt Ngự ửng đỏ :

— Tưởng gì mà tưởng. Chú đi đâu đó ?

— Đón Ngự.

Chớp nhẹ mắt, cô gái tỏ ý nghi ngờ :

— Thôi đừng xạo nghe.

— Không đi đón Ngự chứ còn đi đâu nữa.

— Chú đi uống bia.

Hoán theo bên cạnh Ngự, cười :

— Ủ trong khi chờ cô giáo hồi hộp quá nên uống bia cho bớt hồi

hộp.

(còn tiếp)

truyện dài DUYÊN ANH

Chị Hà nói :

— Mẹ không cho phép 'đâu. Anh hứa với mẹ những gì, quên rồi hả, anh ?

Đó, câu chuyện thân mật của anh em chúng tôi, buổi tối, trước hôm anh Vũ trở về đơn vị. Nó gượng gạo, đứt rời, chẳng đâu vào đâu. Mỗi người cố gắng giữ gìn để không làm cho nhau buồn thêm. Mỗi người ôm một nỗi buồn riêng. Và dấu kín. Chị Vân mới chỉ biết anh Vũ « bình phẩm đâu ra đó », chị chưa biết anh Vũ người anh hiền lành của chúng tôi, người học trò ngoan ngoãn, nhường nhịn nổi tiếng trường học ngày xưa, người công dân nhu mì của xứ sở, đã nuôi thù hận ngày sang ngày. Hèn chi, anh Vũ chả nói với anh Tâm rằng nếu anh sống sót trở về không bị què cụt, anh cũng mệt mỏi, rã rời, anh sẽ chỉ sống cho cá nhân anh. Tôi phải nghĩ gì về chiến tranh ? Nghĩ như mẹ tôi. Nghĩ như anh Tâm. Nghĩ như anh Vũ. Nghĩ như chị Vân. Nghĩ như anh Sơn. Tốt hơn cả, không nên nghĩ gì.

Không nên nghĩ gì rồi vẫn nghĩ ngợi. Chẳng hạn nghĩ ngợi về số phận người-tình-chiến-địa-chưa-tỏ-tình của chị Vân. Nếu vừa tới đơn vị, hay tin anh Lương bị giết chết một cách tàn nhẫn, anh Vũ sẽ ra sao. Chắc chắn, phản ứng đầu tiên của anh là uống rượu say mềm rồi khóc. Và tỉnh rượu, anh mài lưỡi lê sáng ngời, chùi nòng súng bóng loáng, đợi dịp rửa thù cho bạn anh, cho em gái anh. Rồi nếu anh Vũ gục ngã,

bạn anh lại lo rửa thù cho anh. Cứ thế tiếp tục, một thế hệ lo rửa thù và quên mọi chuyện khác và chẳng biết đến bao giờ thù hận tiêu tan. Tôi hiểu rõ anh Vũ, vì là anh tôi. Kỷ niệm của chúng tôi quấn quýt lấy nhau. Toàn kỷ niệm đẹp, kỷ niệm êm đềm và hiền hậu. Anh Vũ bứt khỏi kỷ niệm chung để góp nhặt riêng những kỷ niệm cay đắng, ngậm ngùi, những kỷ niệm anh không muốn có mà cứ phải nhận, muốn quên mà cứ phải nhớ. Chẳng ai có quyền cứu rỗi anh. Người ta chỉ ngồi trong xó tối nguyện rửa chiến tranh và luận về tình nghĩa. Tôi tin rằng, vào cuộc, những kẻ hiền hòa nhất cũng sẽ mạng cái tâm sự nảo nề của anh Vũ. Trừ khi người ta là đá người ta mới thản nhiên trước cái chết của kẻ mình thân yêu. Và người ta ứa héo cảm xúc. Anh Vũ là biểu tượng của tuổi trẻ Việt Nam. Không ưa chiến tranh, thù ghét là đảng khác, nhưng chấp nhận chiến tranh (Không chấp nhận mà được ư ?). Và đã chấp nhận thì đứng thẳng đương đầu, đứng thẳng chọn lựa sự sống, cái chết không chút đắn đo, không chút mặc cảm. Anh Vũ rất người. Tôi yêu anh tôi.

Bây giờ, anh đã ra đi. Niềm vui phù du anh đem về đã hết như mấy ngày phép ngắn ngủi của anh. Chúng tôi lại thu đời chúng tôi ở tình lý hắt hiu này y hệt từng con ốc gói kỷ niệm im lặng vào cái vỏ cứng.

Chương tám

Nửa tháng sau, chị Vân nhận được bức thư đầu tiên của anh Lương, Hình như chị Vân không mấy xúc động. Chị đọc xong, cho chị Hà và tôi đọc. Bức thư của người-tình-chiến-địa-chưa-tổ-tinh của chị Vân viết như sau :

KBC 47... ngày... tháng... năm 19...

Thân gửi cô Vân,

Về tới đơn vị buổi chiều thì ngay buổi tối, anh Vũ tặng tôi một món quà tôi hằng mong đợi : Sự chấp thuận của cô cho tôi được thỉnh thoảng viết thư thăm cô. Nếu huy chương anh dâng hay một thứ huy chương nào khác cao quý nhất, về vang nhất cho đời lính của tôi thì huy chương đó chỉ

là sự được quen biết cô. Tôi không biết giả dối. Không lẽ tôi giả dối với em gái một người bạn tôi yêu quý là Vũ? Chắc anh Vũ đã nói chuyện về tôi với cô. Tôi mồ côi cha mẹ, không có anh em. Vào lính tôi mới cảm thấy nỗi cô đơn. Giả tôi có gia đình như anh Vũ, có nhiều em như anh Vũ, tôi đã biết tiêu pha những ngày phép thật ý nghĩa. Hay chỉ cần một người em thôi, lúc buồn bã viết thư tâm sự cũng đỡ phiền muộn. Bất hạnh cho tôi là tôi không có một mái nhà để trở về. Tôi đành leo lên hạnh phúc của anh Vũ. Nghe anh Vũ kể lễ nổi mừng rỡ của gia đình anh khi thấy anh về, tôi bắt thèm và ghen tuông. Thèm nữa là tách cà phê của cô pha cho anh Vũ. Giống hệt anh Vũ, tôi rất ghét cái bọn «em gái hậu phương» bày trò «thương anh lính chiến». Lâu lâu, tôi nhận được cái khăn thấm vớ vẩn, một bức thư mẫu có thể sao chép gửi cùng một lúc cho hàng nghìn tên lính, tôi đã liệng đi, không dùng, không đọc. Tôi cũng ghét luôn cái bọn ca sĩ diêm đúa « ủy lạo chiến sĩ » bằng những bài hát rẻ tiền. Chúng tôi đã có một thứ tình yêu thầm thiết, dục giả chúng tôi chiến đấu là tình chiến hữu. Mọi thứ khác, kể cả những danh từ trừu tượng, mơ hồ như tổ quốc, dân tộc, lý tưởng đều không đáng kể. Tôi dài dòng quá phải không, cô Vân. Tôi đâu thích viết thể này nhưng tại vì tôi không biết phải viết gì cho cô. Tôi thật vụng về, đáng trách. Cảm ơn cô đã cho phép tôi thỉnh thoảng viết thư thăm cô. Tôi chẳng có mấy hy vọng được cô trả lời. Nhưng, bất ngờ, nhận thư cô, hẳn là tôi sẽ cảm động lắm. Chúc cô luôn luôn mạnh.

Thân chào cô,

Đặng Thiên Lương.

T.B. Anh Vũ bảo tôi rán sống trăm năm, tôi sẽ cố gắng sống trăm năm và hy vọng vài năm nữa hết chiến tranh để cộ bé Duyên khỏi thắc mắc.

Tôi mỉm cười vì câu « tái bút » của anh Lương. Chị Vân không cười.

Chị hỏi :

— Nhỏ Duyên nghĩ gì về bức thư của ông lính khó tính này ?

Chị Hà đáp giùm tôi :

— Anh ấy đâu có khó tính. Anh ấy ưa sự chân thành .

Tôi nói :

— Anh ấy kín đáo.

Chị Vân gật đầu :

— Nhỏ Duyên nhận xét đúng. Bây giờ em «giải đáp thắc mắc» giúp chị đi. Đó, chuyện bắt đầu bằng một chuyến về phép của anh Vũ, tiếp theo một bức thư.

Tôi vỗ nhẹ vai chị :

— Hãy viết ngay cho anh Lương một bức thư mà ngoài anh ấy, không ai có đề sao chép.

Tôi trả bức thư của anh Lương. Chị Vân cầm lấy. Giọng chị buồn buồn .

— Viết thư cho anh ấy rất dễ.

Chị Hà đứng dậy :

— Em không dính dáng vụ này. Miễn đóng góp ý kiến. Tuy nhiên, em «khuyến cáo» chị nên tránh thêm những rắc rối tình cảm, kéo dài khô sẽ khổ thêm.

Chị Hà bỏ xuống nhà. Ít khi chị Hà chịu ngồi lâu tâm sự. Rốt cuộc chỉ có mình tôi là con nhỏ đã ngồi hàng giờ nghe bố, tôi hỏi tường tận văng vẳng đề bang khuâng trên chuyến tàu mơ mộng của ông và chơi với giữa miền địa đàng đã bị đốt cháy. Chỉ có mình tôi ngồi hàng giờ nghe mẹ tôi tỏ tình thương hại anh Tâm trốn chui trốn lủi và anh Vũ dầm sương giãi nắng. Chỉ có mình tôi ngồi hàng giờ nghe anh Tâm than thở. Chỉ có mình tôi ngồi hàng giờ nghe anh Vũ thở than. Chỉ có mình tôi ngồi hàng giờ nghe hai người chị lo sợ tương lai và nhìn nhan sắc của họ tàn phai nghiệt ngã. Chỉ có mình tôi ngồi hàng giờ nghe tình yêu của mình phiêu dạt đến chốn mơ hồ. Và, cũng vẫn chỉ có mình tôi ngồi hàng giờ, ngày qua ngày, ngó con tàu tẻ liệt, ngó cuộc đời thiếu ngủ, ngó thời đại hững hờ rồi cảm giác mình bị lún trên bãi cát, lún sâu mãi đúng lúc thủy triều dâng cao. Có phải người ta lớn lên, khôn ra, già đi bằng những suy nghĩ ? Có phải người ta nhiều nghi ngờ, lấm ần ức bằng những suy nghĩ ? Người ta sinh ra đâu phải để nghi ngờ, ần ức. Có thứ cây nào cho trái ngay mà không cần trở nụ, đơm hoa ? Tôi, những người cùng tuổi tôi là thứ cây đó. Chúng tôi thiếu vắng thơ ấu mật ong, trống rỗng niên thiếu hoa mộng. Chúng tôi chỉ có trưởng thành cay đắng. Chỉ là thanh niên cháy nắng. Một loại trái cây tủi nhục, thứ khổ qua tội nghiệp của cuộc đời. Anh Sơn đã đả kích những nhà văn phục hồi di

vãng, những nhà văn tạo dựng bóng mát kỷ niệm của họ để tuổi trẻ đi giữa sa mạc, cát bỏng hôm nay có một gốc dừa đứng chân, có một vũng nước giải khát. Anh Sơn hơi nóng nãy. Những nhà văn ấy có thể làm làm gì hơn ? Ai có thể làm gì hơn ? Tất cả đều đã bất lực. Văn chương càng bất lực, dù là văn chương viễn mơ, văn chương dẫn thân, văn chương có lửa, văn chương nước mắt hay văn chương xách động. Không ai cứu nổi tuổi trẻ thoát cơn khốn khó hiện tại. Không ai tự cứu nổi mình, nói chi cứu người khác. Thành ra, những bóng mát trưa hè, những gốc dừa sa mạc chỉ là những cố gắng cùng mình, những thiện chí sau chót của những người còn chút tình yêu mến tuổi trẻ. Dầu vậy, những cố gắng, những thiện chí của họ vẫn chẳng đi tới đâu. Trái cây không được trở nụ, đơm hoa, luôn luôn, là trái-khờ-qua-tuổi-trẻ-bây-giờ.

— Nghĩ gì thế, nhỏ Duyên ?

— Có phải chị lo sợ câu tái bút của anh Lương không ?

— Ừ, đúng quá.

— Chị sợ anh ấy chết trận ? Chị sợ vừa thân nhau đã xa nhau mãi mãi ?

— Đó là lý do chị ngần ngại viết thư cho anh ấy. Viết dễ mà hóa ra khó.

— Chị cứ viết đi.

— Tại sao ?

— Chẳng nên đề anh ấy trông đợi. Một ngày của anh ấy lâu bằng một năm. Cứ thế mình nhân lên và anh ấy sẽ sống trăm năm. Được an ủi người khác là an ủi mình, chị ạ !

— Chị nghe em.

Không còn chuyện gì để chúng tôi nói với nhau nữa. Ngay hôm đó, chị Vân viết thư trả lời anh Lương. Trong đời sống buồn bã của chúng tôi, có thêm anh Lương. Bức thư của chị Vân, chị lại cho tôi đọc, như sau :

Tuy Hòa ngày... tháng... năm 19...

Thân gửi anh Đặng Thiên Lương,

Tôi đã nhận được thư của anh. Định không trả lời anh nhưng em gái tôi khuyên nên viết cho anh gấp. Anh đừng giận nhé, anh Lương. Thư của

anh, ba chị em tôi cùng đọc. Chúng tôi chia nhau mọi nỗi vui buồn mà. Tôi bảo anh khó tính. Em Hà bảo anh chân thành. Em Duyên bảo anh kín đáo. Anh khó tính, chân thành hay kín đáo ? Hãy tạm biết anh có chút ần ức. ần ức làm chi, anh Lương ? Khi nào anh ần ức, anh cứ viết thư cho tôi, hy vọng anh sẽ quên ần ức. Anh đừng tin hết những gì anh Vũ kể về gia đình tôi. Tuy nhiên, nếu anh thích, anh có thể chọn Tuy Hòa làm chỗ trú chân những ngày phép của anh và chị em tôi sẽ thay phiên nhau pha cà phê mời anh. Cây nhà lá vườn mà, anh Lương. Mong được đọc những bức thư mới của anh. Chúc anh hoài hoài vui vẻ và tin rằng, ở một chỗ nhỏ bé trong cuộc đời, vẫn có những người yêu mến sự chân thành.

Chào anh.

Nguyễn thị Vân

— Được chứ, nhỏ Duyên ?

Chị Vân hỏi tôi.

— Được. Cho em viết thêm câu tái bút ngắn nhé !

Chị Vân cười. Tôi đã ghi ở dưới bức thư câu này : *Hy vọng những thư sắp và sẽ gửi cho chị Vân của anh chỉ có một mình chị Vân đọc. Và đọc xong, chị tương tư chiến trường*». Chị Vân đọc lại câu tái bút của tôi. Đôi mắt ần ức của chị ánh lên những sợi băng khuâng thật mơ hồ thật diệu vợi mà chỉ mình tôi cảm thấy. Đã lâu lắm rồi mới được nhìn đôi mắt chị Vân, đôi mắt của phút giây rung động tình cò.

— Duyên ơi !

— Dạ.

— Có một chút thương nhớ chiến trường là có một chút hy vọng thu ngăn chiến tranh.

— Em nghĩ thế.

— Bắt chước anh Vũ, chị chấp nhận gửi hồn mình ra chiến trường. Ta khởi sự cầu nguyện cho anh Lương sống trăm năm.

Thư của chị Vân đi. Thư của anh Lương về. Hai người thân nhau. Tôi đoán không sai. Tới lá thư thứ hai mươi mấy gì đó, chúng tôi không được đọc chung với chị Vân nữa. Chị Vân giành cả phần... tái bút. Có lẽ, tái bút dài gần bằng thư.

(Còn tiếp)

và bạn ngọc

Chị HỒNG THỦY (Cam Ranh) : Cám ơn những lời chúc Tết của chị. Về vụ chị trách khéo, thành thật xin lỗi chị. Và cả anh nhà nữa. Tôi đã đọc NTÊA của chị. Xin được phát biểu vài «cảm tưởng» : Chị viết dễ dàng quá. Có lẽ vì chân thành. Văn của chị đọc thoải mái vô cùng. Tại chị hơi «tham»—ai cũng tham lam khi viết về kỷ niệm của mình, cứ tưởng rằng viết một lần rồi thôi—do đó, truyện bị loãng. Đề nghị chị nên cô đọng lại và đừng cần trung thành tuyệt đối với kỷ niệm. Kỷ niệm về tình yêu hồi niên thiếu vốn dĩ nó đã hoa bướm rồi nhưng vẫn phải vẽ vờ thêm hoa bướm cho nó. Nếu như chị muốn chiều ý anh, nghĩa là trở thành nhà văn. Và, dư sức để chị trở thành nhà văn. Thăm anh và các cháu. Ước ao được ăn món canh... Duyên Anh. Thân (DA)

P. CÀM THUẬN (Quy Nhơn) : Luôn luôn suy nghĩ về đề tài mà cháu bảo là khó viết, chắc chắn sẽ có ngày viết được. Và rất hay. Vì đề tài ấy lạ lắm đấy.

TÊ HÁT (Gò Công) : Chúng tôi vẫn làm công việc ấy với các bạn ngọc. Vậy bạn yên tâm.

TRẦN VIỆT (Quy Nhơn) : Thưa ông, tôi không viết bài bình phẩm cái thái độ văn nghệ của ông Nguyễn Mộng Giác, sư phụ của ông đâu, nhưng tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm. Xin ông chịu khó hiểu biết thêm chút xíu : Bài đăng trên báo T.N. do bất cứ ai viết đều phải có sự đồng ý của tôi. Vậy «ném đá dấu tay» ở chỗ nào ? Tôi không thể dim được ông NMG vì ông này đã đi vào văn học sử với giải thưởng Pen Club rồi. Mà dim

ông ấy làm chi, tốn sức lao động
lắm.

LÊ THÁNH THU (Nha Trang) :
Bạn nên tìm đọc bài phê bình cuốn
sách trúng giải của ông Giác trên
các nhật báo *Điện Tín* (số phát
hành tháng 11-74) tạp chí *Văn Học*
(số tất niên 1975) và *Phổ Thông* (số
tân niên 1975). Sau hết, đọc lại
Bách Khoa có bài người ta phỏng
vấn ông Giác cùng những bài
nhận định văn nghệ văn gừng
của ông ta, bạn sẽ có câu giải thích.
Về chuyện bạn muốn in thơ, nếu
có dư tiền, cứ việc in chơi cho vui.
Bằng phải vay nợ in thơ thì tại hạ
xin có lời can ngăn chí tình.

DI UYÊN (LQĐ) : Sẽ chiều ý em
nếu bài được chọn đăng.

TRẦN HUẾ (Huế) : Anh có thể
tâm sự với em câu này mà không
sợ giả dối : Anh vào đời đơn độc
với vốn liếng kiến thức tự học
trong sách và ngoài cuộc sống nên
anh hiểu rõ những người như em.
Và anh luôn luôn chú ý tới những
người em của tuổi anh 20 năm về
trước. Hãy nhẫn nại nghiên rặng căn
nát nghịch cảnh, mặc cảm để vươn
lên. Có anh cổ vũ.

TRẦN THỊ LOAN (Long Khánh) :
Sẽ đòi hỏi em nhiều cố gắng đấy.

Truyện đầu tay của em chưa thể
đăng được.

THU LAN (Hòa Khánh) : Những
số báo con thiếu, có dịp lên Sài Gòn
tới nhà bố mà lục, sẽ có. Chú
Trịnh dạy học ở Phan Thiết. Hãy
học cho giỏi đã. Học giỏi trước,
viết văn sau. Nhớ chưa ?

MỘT CHÁU Ở HÒA KHÁNH :
Bạn sau viết tên rõ rồi hãy ký nhé.
Số XHTN còn dư cả trăm cuốn.
Đừng buồn. Có dịp lên Sài Gòn ghé
tòa soạn, chú sẽ... kính biểu.

TỬ ANH (Đà Lạt) : Cám ơn rất
nhiều về bức thư chia sẻ «ba mươi
tuổi» của chú. (T.K.T.)

THANH (Blaio) : Đồng ý, sẽ «dẫn
dắt cháu trên con đường văn học».
Nghe ghê thí mờ. Thôi cho chú sửa
lại, sẽ hướng dẫn cháu viết văn nhé !

TRẦM XUA (?) : Đừng bất mãn.
Chuyện cũng đơn giản thôi. Ngay
cả tên chú hiện giờ cũng là tên của
bao nhiêu quán cà phê, son phấn,
may áo, húi tóc khắp nước. Cái tên
mình có là gì. Đời mình cũng chả
là gì, cháu ạ ! Chú Trịnh không ở
Sài Gòn. Chú ấy đang dạy ngoài Phan
Thiết.

K.H. LINH PHƯƠNG (Phú Thọ) :
Có gì cản ngăn đâu ? Cứ đến hoài

với T.N. Chú rất thông cảm hoàn cảnh của độc giả T.N. Làm sao hơn ? Có ai «tài trợ» T.N. đầu đề hạ xuống còn 100 đồng. Ông Khai Trí, chủ hiệu sách to nhất nước Việt Nam, mỗi ngày bán hàng ngàn cuốn sách, lợi tức như nước mà còn cho tuần báo Thiếu Nhi biến thành...giai phẩm xuân thu nhị kỳ vì không chịu nổi lỗ vốn. Huống chi chú chỉ biết trông vào ngòi bút. Thế mà T.N. vẫn anh dũng xuất bản. Chú chỉ hãnh diện điếm đó, niềm hãnh diện của người nghèo.

THY AN (?) : Sẽ chiều ý cô em.

NGUYỄN XUÂN TRƯỜNG (Hộp thư M.2 - TSN) : Sẽ đăng bài thơ của ông . Chữ *tuồng* giọng gạo và thiếu chất thơ nhưng chúng tôi đề nguyên.

MỘNG TRINH (Đà Nẵng) . Đừng gửi tiền vào mua sách vì sẽ chẳng có ai ra Bru Điện nhận tiền và cũng chẳng có ai ra Bru Điện gửi sách. Cứ mua ở ... địa phương là được rồi. *Em yêu* đã có từ hôm nay. Thư của con không lạc nhưng đúng như con nghĩ, Tết nhất bị tạm quên đó.

CHU TƯỜNG LINH (Huế) : Đã nhận được bài thơ của ông. Xin gửi cho bài khác.

BẢO TRINH (Cần Thơ) : 1) Hai

cái tên đó vẫn chỉ là bút hiệu của một người mà tên thật, hẳn không muốn tiết lộ. 3) Đúng, đó là bút hiệu của Đ.T.L. 3) Không, chú không có cuốn nào ký VML. Làm sao cưỡng được kỹ thuật nhà in. T.N. rất tài tử nên sách báo ít khi đúng hẹn kỳ.

HẠC TỐC BÍM (Phan Rang) : Phải, cả hai người em hỏi đều đã và đang dạy học. Bài đã nhận đủ. Cứ viết tiếp. Viết về tâm trạng cô giáo mới ra trường chắc sẽ hay đấy.

HOÀNG GIANG (Đà Lạt) : TNCN đã xuất bản từ khuya. Cám ơn đã khen cái bìa và truyện đang viết (Đ.T.L.)

CHÂN DUNG (Đà Lạt) : Nếu bạn muốn, bạn sẽ đạt được mục đích của bạn. Khó gì đâu, nhất là với T.N. Làm thơ là làm thơ, không cần (không thêm) hỏi thơ mình có được không. Anh D.A. đã vô cùng khó nhọc khi viết NCGNĐMCTV. Chưa từng thấy anh ấy viết vấp và thế. Có lẽ tại anh ấy thiếu sức khỏe. Thăm bạn. (Đ.T.L.)

HOÀNG THỊ NGỌC LAN (Phan Rang) : Cháu nên viết về đề tài mà cháu trách chú tại sao không viết. Chú già rồi, không thể viết loại đó, tuy rất muốn viết. Nếu cháu viết được, cháu sẽ thành công ngay. Chúc cháu thành công.

NGUYỄN HỒ NAM (Phan Rí) :
Bạn đừng ngại ngừng gì cả. Chúng
tôi rất hân hạnh được bạn cộng
tác.

TRẦN ĐÌNH NGHĨA (Sàigòn 5) :
Câu em trích là của người bạn già
của em đó. Và đúng vậy. Cứ thế
tiếp tục nhé !

VÕ LAN HÂN (Sàigòn) : Cảm ơn
anh rất nhiều. Xin cứ tiếp tục viết
cho TN. Vì viết cho TN là tìm về
thời đã mất. Thân (Đ.T.L)

Kýgiã NGUYỄN HƯƠNG NHÂN
(Đà Nẵng) : Cảm ơn cuốn *Mưa trên
sông* anh đã gửi tặng bằng Bưu điện.
Việc anh nhờ đăng quảng cáo rất
khó vì TN in typo nên hình của
anh phải làm cliché mất thì giờ chờ
đợi. Nếu anh thích, sẽ đăng quảng
cáo bốn kỳ bằng chữ sấp. Vậy cho
biết tin ngay. Tuy nhiên ở số này
chúng tôi sẽ giới thiệu *Mưa trên
sông*. Ngày 24-3, nếu tôi ra Đà
Nẵng diễn thuyết, sẽ tìm anh đi
dạo cảnh.

TRẦN LƯU NGUYỄN (Long
Xuyên) : Người lạ mặt xét ra chả
lạ mặt tí ti ông cụ nào. Ước mong
sẽ nhận được bài thường xuyên.
Về tuổi thơ, về tâm sự thầy giáo
tương lai. Về cả tình yêu nữa, dĩ
nhiên. Thân mến.

HOÀI MƠ HÀ NỘI (Bình
Dương) : Lâu lâu viết cho chú vài
giòng là đủ rồi. Mạnh khỏe thường
chứ, cô bé ?

ĐÀN MƠ (Quảng Ngãi) : Cháu
cần chú ý tới vần điệu. Thơ của cháu
(những bài lục bát mới nhất), vần
không chỉnh tí nào cả. Làm ít thơ
mới hay.

TRẦN THỊ PHƯƠNG DUNG
(Rạch Giá) : Cứ làm như bố chưa
biết Rạch Giá ấy. Bố đã ở đó... hai
ngày. Vậy khỏi tả cảnh R.G. nữa.
Thứ bảy, 8-3 vừa qua, bố ra Phú
Quốc, máy bay bay trên R.G.,
muốn nhảy dù xuống xin con một
bữa cơm mà không có dù, chỉ có
phao đeo thôi. Lại quên số nhà con
rồi đó.

DƯƠNG NHI (Châu Đốc) : Vì số
155 kẹt bài mà bài có dính tới ông
giáo sư Hòa hơi dài nên phải gác.
Số này định đăng bài của một Sinh
Viên Sư Phạm viết từ trong năm
mà TN đã loan báo. Cuối cùng TN
quyết định quên luôn ông ta. Không
nên cho ông thêm vinh dự nữa.
Vi ông ta chẳng có gì đáng nhắc
nhở. Người ta đã bảo chú vậy.
Cứ đề ông ấy «đặc chí» đi. Có lẽ ông
ta chỉ «đặc chí» ngoài mặt. Mà bạn
tâm tới ông ấy làm gì. Có đáng gì
đề cháu «cay cú» ông ta vậy ?

Bài nhận được từ bạn ngọc

THƠ

tê bình phương kim bá, p. cảm thuận, nguyên hồ nam, hà ngọc hùng, châu tiến văn, vũ hoàng ndk, ngọc thủy khanh, bùi thành, lê công lộc, phạm miên trường, trịnh mỹ thanh, văn thị hương, duy châu, cung trường linh, phạm dũng phương, phạm lê nguyên, duy châu, chơ bích sơn, cung trường linh, hạc tóc bím, hàn mặc du uyên, phạm thị kim phượng, vũ quang cô may, nghiêm nhiên, trầm thị dễ thương, trương thảo nguyên, vũ văn, jalau, vĩnh liêm, chân dung, công huyền tôn nữ mộng trinh, sao y, cung trường linh, lê thánh thư, thy an, bảo trinh, nguyên hàn thư, hoài thương, trần cô lữ, dặng trường xuyên, thiên viễn, th. t, võ đình thắng, ngân sơn hà, toàn thiên mỹ lam, nhật phiêu bông, cao văn chênh vênh, dặng văn đông, thy an, nguyên xuân trường, trần thành thạch, nhật phiêu hồng, trần thi vũ, k. vũ, l. mỹ trang, cô mây tím, đàn mơ, ti tan, hà huyền hoa, đoàn ái vũ, huỳnh liễu ngân, lê đồng dao, nguyên cao gương, tùng vân, mừng hoàng vu, hoài thương, trương thanh quang thu, hoàng ngự uyên, thiên chương, nguyên ngọc yên hà, phan văn quang, nguyên hữu liệu, võ ca dao.

VĂN

trầm thị dễ thương, võ lan hân, p. cảm thuận, trần thị minh hiền, trầm xưa, nhân du, huỳnh bá hữu ninh, phi hiền, trọng thi, nguyên hồ nam, chung thủy, hàn mặc du uyên, chơ bích sơn, lưa ngày xưa, hạc tóc bím, k.h. linh phương, phạm thị kim phượng, nhật thiên mai, công huyền tôn nữ mộng trinh, đoãn vi, di uyên, nguyên kim thăm, toàn thiên mỹ lam, trương thị kim chi, vĩnh liêm, huy linh, nguyên thị vông vang, t. q. th., khuê việt trường, võ lan hân, tí vi tí, trần thị loan, thiên hương, võ đình thắng, mắt to, quỳn thơm c. x. t. v., nguyên h. thanh, thái thị xuân cúc, hoàng du thủy, hoài mơ hànội, trần lưu nguyên, bảo trinh.

2

sách của
tháng năm

đẹp nhất
đời người

ĐINH TIÊN
LUYÊN

BẦY CHIM TRẮNG
TRONG SÂN
TRƯỜNG
NỮ

